

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 47/Kasım 1985/2.-DM.

PKK 8. ZAFER YILINDA

Halkımızın yiğit direnişçi önderi PKK'nin 8. savaş yılını ülke içinde ve dışında yoğunlaşan devrimci eylemlerle karşılıyoruz. Milyonlarca Kürdistanlı çeşitli eylem biçimleriyle, tarihimizin şanlı bir sayfası olan PKK'nin kuruluş gününü kutlamakta ve mücadeleyi daha üst düzeylere çıkarmanın yoğun çabasını yürütmektedirler.

Ülke içinde düşmanın askeri gücüne yönelik bir dizi eylem gerçekleştirilirken, bunun yanısıra yoğun bir biçimde bildiri dağıtımı, afişleme ve propaganda toplantıları gerçekleştirildi. Düşmanın geliştirdiği sıkı tedbirlere rağmen usta taktiklerle gerçekleştirilen bu eylemler aynı zamanda yeni bir yıldönümüne daha giren PKK'nin daha da güçlendiğinin kanıtıdır da.

Başta Çukurca, Mutki, Kığı olmak üzere, Yüksekova, Şırnak, Aralık vd. ilçelerde yoğun eylemler geliştirilirken, düşmana ağır kayıplar verdirildi. Bir yandan milis çete güçler etkisiz kılınırken operasyon birlikleri de önemli oranda hareketsiz bırakıldı. Yine bu süre içinde Çemişgezek'te meydana gelen çatışmada 4 asker öldürülürken, devrimciler de kayıp vermemişlerdir.

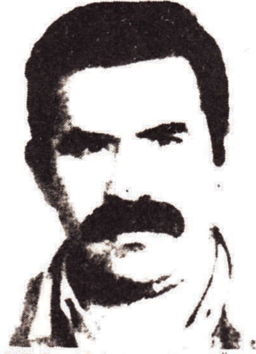
Ülke içinde yoğun eylemlerle karşılanan PKK'nin 8. zafer yılı ulusal kurtuluş saflarına yoğun bir katılmaya da yolaçmıştır. Bir yandan savaşa aktif katılım sayısı artış gösterirken, diğer yandan da kitlesel güç genişlemiştir. Bu anlamda denilebilinirki, PKK 8. kuruluş yılına daha da kitleselleşen bir güç olarak girmektedir.

Avrupa ve Ortadoğu sahasında gerçekleştirilen gecelere binlerce yurtseverin katılması bunun açık işaretidir. Lübnan sahasında gerçekleştirilen 2 ayrı geceye toplam 1500'ün üzerinde bir katılım olurken, Almanya'nın Köln şehrinde yapılan gecede ise, 10.000 dolayında yurtsever yer almıştır. Yine bu sürede ülke içi ve dışında düzenlenen yüzlerce irili-ufaklı toplantıya da onbinlerce insan katılmıştır.

Yoğun bir eylemlilikle karşılanan PKK'nin kuruluş yıldönümü dolayısıyla henüz ayrıntıları elimize ulaşmayan çok sayıda eylem, toplantı ve benzerlerinin gerçekleştirildiği açıktır. Tüm bu faaliyetler ulusal kurtuluş mücadelemizi daha da ileri götürürken, düşmanı da bir kez daha darbelemiştir.

★

PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK

PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN

Partimizin 8. kuruluş yıldönümünde, gerek düşüncede ve gerekse pratikte, soylu eylemlerin yarattığı derslerle dolu gelişmeler yaşanmaktadır. Partimiz, 8. yılına zorlu mücadelelerle elde edilmiş büyük kazanımlarla yüklü olarak girmektedir. Yılın sonlarına denk gelmesi nedeni ile aynı zamanda her yılın değerlendirmesini de içeren parti kuruluş yıldönümlerimiz, atılımlarla dolu 1985 yılının daha şimdiden tarihimizde şanlı bir yer edinmesi nedeni ile bu yıl daha bir anlam kazanmıştır.

1985 yılı ülkemizde tek tek kişilerin olduğu kadar, emperyalist ve sömürgeci canavarlığın, sosyalizm hastalıklarının ve sahte yurtseverlik, demokratlık ve sosyalistliğin kendisini en çok ele verdiği, buna karşılık yalın proleter devrimciliğin özünün daha iyi açığa çıkıp, kendisini daha iyi ifade ettiği ve yine halk kitlelerine kendisini daha güçlü yansıtabildiği bir yıl olmuştur. Bu yılda insanlığı daha iyi tanıdık, ideolojilerin temsil ettiği sınıfsal ve ulusal çıkarları bu yıl daha somut görebildik. Bu yıl, gerçekte kitaplardan öğrenemediğimiz ve cevaplarını bulamadığımız birçok şeyi, bizzat yarattığımız şanlı pratikle öğrendik ve cevap bulduk. 1985, kendi tanımımızı olduğu kadar, dost-düşman tanımını da daha güçlü biçimde yaptığımız; kaderimizi çizen ideolojinin ve siyasetin büyüklüğüne inancımızın sonsuzluğu; "laf" kabilinden şeylerin ise artık iyice açığa çıktığı ve değersizleştiği; artık yanılgılardan büyük çoğunlukla kurtulunduğu; böylelikle sadece devrime giden yolun açılması ile kalınmadığı, aynı zamanda bu yolda sağlam adımlarla yürümenin de sağlandığı ve artık hiç bir gücün bu gidişi durdurmaya ya da tersine çevirmeye gücünün yetmeyeceğinin açığa çıktığı bir yıldır. Bu yıl, aynı azmanda eğer girilen halk savaşı yolunda zafer elde edilmek isteniyorsa, bu savaşın tüm yönleri ile geliştirilmesinin, doğru ve yeterli savaşılmasının ve artık mücadelemizde yeri olmayan çocukluklar ile yetmezliklerin aşılmasının zorunluluğunun da iyice açığa çıktığı bir yıldır.

Devamı Syf: 6'da

YOĞUNLAŞAN DEVRİMCİ SAVAŞ EYLEMLERİ İFLAS EDEN İNKARCI POLİTİKALAR ve TELAŞI ARTAN YENİ İDRİS-İ BİTLİSİ'LER

Özel Savaşa Karşı Devrimci Savaş Eylemleri Yoğunlaşıyor

15 Ağustos atılımının 1. yıldönümünden bu yana gerek düşmanın özel savaş uygulamaları ve yöntemlerinde, gerekse bunları boşa çıkarma doğrultusundaki devrimci savaş eylemlerinde karşılıklı olarak nicelik ve nitelik bakımından yoğun gelişmeler yaşanıyor. Bugüne kadar Türk sömürgeci-faşist devletinin başvurduğu tüm yollara rağmen, şanlı ulusal kurtuluş atılımımızın önünün alınamaması ve TC tarihinde ilk kez geniş kapsamlı devrimci silahlı mücadelenin bu kadar uzun süre devam edebilmesi, üstelik dar bir alanda sıkışmayıp tüm Kürdistan'da yaygınlaştırılması tarihsel bir olaydır. Bu mücadele aynı zamanda, gerek Türkiye'nin sömürgeci politikasının açığa çıkarılmasında ve gerekse bir bütün olarak siyasi, ekonomik vd. alanlardaki tüm zayıflıklarının su yüzüne vurulmasında önemli bir role sahiptir. Gelişen özel harp uygulamaları ve bunların devrimci eylemlerle boşa çıkarılması salt askeri niteliği olan gelişmeler tarzında yorumlanamaz. Düşmana indirilen darbeler salt onun askeri gücünü hedefleyip yıpratmamakta, çok daha önemli olarak onun siyasal varlığını hedeflemektedir. TC'nin bugüne kadar çeşitli kamuflaj yöntemleriyle kendi gerçek niteliğini maskelemesi, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşının gelişimini engellemekten de öteye

Devamı Syf: 24'te

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

«Eğer bir benzetme yapmak gerekirse, savaşımız, ağır sıklet bir boksör ile henüz ilk defa karşılaşmaya çıkan hafif sıklet boksör arasındaki maça benzemektedir. Düşmanın savaş tecrübesi, gücü ve tekniği var; biz ise, henüz çok genç, tecrübesiz, zayıf ve yetersiziz. Ancak bir avantajımız var; rakibimizin özelliklerini, döğüş stilini, zayıflıklarını iyi biliyoruz ve kararlıyız. Düşman, ani ve peşpeşe ağır darbelerle savaşı tek raundda bitirmek istiyor. Biz ise, savaşın raundlarını uzatarak, raundlararası güç toparlayarak, düşmanı yorma ve moralini yıpratma taktiği ile onu yenmeyi hesaplıyoruz. Bunun için kötü bir darbe almadan savaşın süresini uzatmak gerekiyor. Saha ve seyirci üstünlüğü bizde ve maçı kazanabilmenin yolu raundları mümkün olduğu kadar uzatmak ve ayakta kalabilmekten, yani direnmeyi sürdürmekten geçiyor. Güçsüzüz ama, bu bize hareket esnekliği sağlıyor. Düşmanın darbelerinden sakınmak ve ona büyük tahribatlar verdirmese de onu yoran ve sinirlerini bozan darbeler vurmak gerekiyor. Ve bu savaşta dikkat etmemiz gereken en önemli şey, düşmanın alışılagelmiş kurallarla döğüşmediğidir. Evet, düşman sadece yumrukla değil; tekmeyle, kafayla, tırnakla dişle; yanı akla gelebilecek her türlü kuraldışı yöntemle döğüşüyor. Maçın hakemleri ve juri de şikeli; düşmandan yana tavır takınıyorlar. Maçta bize destek sağlaması gereken amigolar, düşman tarafından elde edilebiliyorlar. Masör ve menecerimiz bize, döğüşmekten çok yenilgiyi empoze ediyor. Yani kısacası, dost ve müteffik olması gerekenler, düşmanın hizmetine girebiliyor ve düşmana vurmak istediğimiz yumruğu engellemek için elimizi, ayağımızı tutuyorlar.»

YAZISI ORTA SAYFADA

SÖMÜRGECİLERİN TAMPON BÖLGE OLUŞTURMA OYUNLARINA BÜYÜK DARBE

KÜRDİSTAN KURTULUŞ KUVVETLERİ ÇUKURCA SINIR KARAKOLUNU BASTI:

Karşı Koyan 15 Asker Öldürüldü Çok Sayıda Asker ve Subay ise Esir Alındı

22 Kasım tarihinde Hakkari'nin Çukurca (Çele) ilçesine bağlı bir sınır karakolu HRK birlikleri tarafından basıldı. 200'ü aşkın komando eri ve subayının konumlandırıldığı karakolu, ağır silahlarla kuşatma altına alan HRK'ye bağlı birlikler, "teslim ol" çağrısında bulundular. Bu çağrıya karşı koyan 15 dolayında komando eri safdışı edilirken, teslim olan karakol komutanı subaylar ve diğer erler esir alındı. Karakoldaki çok sayıda silah ve mühimata da el koyan HRK birlikleri, alandan ayrıldılar.

Türkiye basın-yayın organları olayı, birgün sonra, boyutlarını dikkatlerden kaçırmaya çalışarak ve gömüldükleri derin sessizlikten adeta sayıklarcasına verdiler. Fakat bunca ört-bas çabasına rağmen, sömürgeci-faşist yetkililer yine de olayda 9 askerin öldürüldüğünü açıklamak zorunda kaldılar.

Halkımızın devrimci kurtuluş güçlerinin gerçekleştirdiği bu baskın, Kürdistan'da olduğu gibi, uluslararası düzeyde de geniş bir yankı yarattı. Başta BBC olmak üzere, önde gelen emperyalist basın-yayın kurumları yanında, özellikle Ortadoğu'da çeşitli resmi ve gayri-resmi, demokrat ve ilerici basın da olaya önemli yer verdiler.

Evet, ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, "artık mızrak çuvala sığmamaktadır." Sömürgeci-faşist rejimin uyguladığı tüm baskı ve imha politikalarına rağmen devrimci kurtuluş mücadelemizin böylesi eylemler temelinde gelişimini sürdürmesi elbetteki bu mücadeleye önderlik eden PKK'nin gücünü, çizgisinin doğruluğunu ve mücadelenin zafer yolunda ilerlediğini, en açık biçimde kanıtlamaktadır. Günümüzde, cunta icazetli partilerinin bile, bir miting düzenlemelerinin –ki o da rejimi hiç bir biçimde hedef almadığı halde– önemli bir başarı sayıldığı; yine reformist sol'un Tür-

Devamı Syf: 2'de

SÖMÜRGECİLERİN TAMPON BÖLGE OLUŞTURMA OYUNLARINA BÜYÜK DARBE

Kürdistan Kurtuluş Kuvvetleri Çukurca Sınır Karakolunu Bastı:

KARŞI KOYAN 15 ASKER ÖLDÜRÜLDÜ, ÇOK SAYIDA ASKER VE SUBAY İSE ESİR ALINDI

Baştarafı Syf: 1'de

kiye'ye bir kaç gazete gönderebilmesinin çok önemli işler gibi gösterildiği gözönüne getirilirse, Kürdistan gibi açık savaş halinin yaşandığı bir alanda bu eylemleri gerçekleştirebilmenin ve silahlı direnişi adım adım geliştirebilmenin ne anlama geldiği kendiliğinden anlaşılır.

Ancak eylemin bundan da öte bir anlamı vardır.

Çukurca TC karakoluna yapılan devrimci baskın, sömürgeci-faşistlerin, Ulusal Kurtuluş Hareketimizi kuşatma altına almak için bir kısım hainane planlar peşinde koştuğu ve bu doğrultuda belli adımlar attığı bir döneme denk düşmektedir. Bir başka deyişle Çukurca eylemi, düşmanın bu alçakça plan ve çabalarına karşı halkımız ve ulusal kurtuluş hareketimizin bir cevabıdır.

Türk faşist cuntası, 15 Ağustos atılımı ile sürekli bir yükseliş kaydetmeye başlayan ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında acze düşünce, bir kez daha tarihi oyunlarına baş vurarak hareketi kendi içinde, yani Kürdistanlı çeşitli güçleri üzerine sürerek ezme çabasını yoğunlaştırdı. Ve bu güçler vasıtası ile hareketi Güney ve Doğu Kürdistan'dan tecrit edip, "sınırlar" boyunca oluşturacağı "beyaz bir kuşak"la kuşatma altına almak için çeşitli girişimlerde bulundu. Bu amaçla TC, öncelikle Irak gerici yönetimi ile "sınır"ın her iki yakasında 30 km'yi kapsayan bir alanda hareket serbestisi sağlayan bir anlaşma imzaladı. Nitekim buna dayanarak 1983 Mayısında Güney Kürdistan'a bir istila denemesinde bulunup uluslararası kamuoyunu korsanca girişimlerine alıştırmaya çalıştı. Daha sonra, bu anlaşmaya benzer anlaşmayı önce İran, bunu takiben de Suriye ile yapmaya yöneldi. Fakat ne İran ve ne de Suriye yönetimleri faşist TC ile açıktan işbirliğine girmeye yanaşmadılar. ABD emperyalizminin de akıl hocalığı ile TC, söz konusu yönetimlere sınırlı bir düzeyde de olsa anlaşabilmek için halen yoğun çaba sarfetmektedir.

Bütün bunlarla birlikte TC, esas umudunu Kürt işbirlikçi güçleri ile ortak geliştireceği milis faaliyetlerine; daha da açık olarak, Kürdistan'daki işbirlikçi eğilime bağlamıştır.

Dolayısıyla TC, bu yönlü çabalara ağırlık ve hız verdi. 1984 yılının sonuna doğru gelinirken faşist Türk cuntası, Orta ve özellikle Güney Kürdistan'da, kökleri tarihe dayanan işbirlikçi özelliklerini ve yakın döneme kadar süren bu yönlü ilişki ve çabalarını da dikkate alarak çeşitli aşiretçi-feodal komprador güçlerle temas aradı. Bunlara, öngördüğü hedefler doğrultusunda çatışmaları, yani milislik, ajanlık ve işbirlikçilik karşılığında durumlarına göre çeşitli vaadlerde bulundu.

Orta Kürdistan'da devletin açık desteği yanında bunların, yapılacak yatırımlarla ekonomik alanda da palazlandırılmaları planlandı. Çok sınırlı da olsa uygulamaya sokulan bu girişimle, 12 Eylül rejiminin sosyal temelini alabildiğine daralttığı, TC'nin dayanaklarının yeniden güçlendirilmesi sağlanmaya çalışıldı.

TC'nin bu politikası ile bağlantılı olarak gündemine aldığı diğer bir girişim ise Irak muhalefet güçlerini ve özellikle de I-KDP'yi bazı kolaylıklar sunarak oluşturduğu planlara alet etmekti.

Nitekim TC, 15 Ağustos atılımının hemen ardından başlayarak bu amaçla çok yönlü ve yoğun bir faaliyet yürüttü. Faşist Türk cuntası, bu gücü, gelişen mücadeleye karşı kendisi ile işbirliği yapması için bir yandan yayın organları aracılığı ile teşhir, tahkir ve tehdit ederken, öte yandan el altından çeşitli uşakları ve bağlantıları vasıtası ile, planlarına ortak etmek karşılığında, ona bazı kolaylıklar ve maddi destek vaadinde bulunuyordu. TC'nin Irak muhalefet hareketi ile gerek elçiler aracılığı ile ve gerekse bizzat yürüttüğü bu yönlü görüşmeler ve sınır boylarında yaptıkları ortak toplantıların, CUD tarafından tutulmuş tutanaklarına kadar bir çok belgeleri ele geçirilmiştir. Sömürgeci faşist yönetimi tarihi tecrübelerine dayanarak, gelişen KUKH'ni askeri çabalar yanında esas olarak bu utanç verici oyunlarla boğmaya meyletmiş ve bu iğrenç emellerine hiç çekinmeden kendisine, komünist, sosyalist, yurtsever, demokrat, diyen bu güçleri de alet etme cesareti göstermiş ve ne yazık ki, bu güçler de kendilerine yakıştırdıkları tüm bu sıfatlara rağmen, bölgenin ve hatta dünyanın bu en önde gelen faşist sömürgeci kuvvetiyle, onun istediği zeminde görüşmeye oturmayı kabul etmişlerdir. Geçiş hakkı, erzak temini, barınma, TC'nin kendilerine dokunmaması ve faaliyetlerine göz yumması karşılığında bunlar, KUKH üzerinde pazarlık yürütme gibi utanç verici durumlar sergilemişlerdir. CUD güçleri, TC ile bu tür görüşmeler yaptıklarını sözlü biçimde çeşitli şekillerde ifade ettikleri gibi bu görüşmenin yazılı belgeleri de mevcuttur.

TC ile ilk etapta bu güçlerden, Irak yönetimi ile yaptığı, fakat bu yönetimin savaş dolayısı ile gereğini yerine getiremediği "sınırda" 30 km'lik bir alanı tampon bölge haline getirme anlaşmasının ilk adımı olan, *"PKK'yi 30 km'lik mesafeye sokmayın", "Güney'e komşu alanlar boyunca içerde de eylem yapmasını ve faaliyet yürütmesini engelleyin", "Onunla ilişkilerinizi kesin"* istemlerinde bulundu. Bunu, onlara kabul ettirebilmek için çeşitli vaadlerle yoğun çaba sarfetti.

Irak muhalefet güçlerinin bu istemleri hangi oranda kabul edip etmedikleri henüz açıklık kazanmış değildir. Ama açık olan bir şey varki bu güçler, 1985'in ilk aylarından başlayarak Hareketimize, Güney Kürdistan sahası içerisinde "sınırdan" 15 km'lik hat boyunca hiç bir yerde, bulunmama, bu sahadan ülkeye giriş-çıkışı durdurma; Kuzey-Batı Kürdistan'da "sınır" diye tabir ettikleri yüzlerce km'lik alanda eylem yapmama gibi dayatma ve telkinlerde bulundular. Bunu sağlamak için de, *"CUD'un karar aldığını, TC'nin baskılarına karşı duramayacaklarını ve aldıkları kararlara uymamızı"* Hareketimizin çeşitli birimlerine açıkça ifade ettiler.

Partimiz, bu tutumun dayandığı tehlikeli mantığı, bunu geçmişten bu yana Kürdistan halkına ve onun mücadelesine verdiği zararları, TC'nin topyekün olarak halkımıza ve onun mücadelesine, yine demokratik ve sosyalist güçlere karşı olan derin düşmanlığını hatırlatarak TC ile bu zeminde görüşmeleri reddetmelerini, stratejik ilişkileri bazı çok sınırlı taktik ilişkilere feda etmemeleri gerektiğini; halkımızın direniş mücadelesi ile dayanışmalarını arttırmalarını, her türlü zorluk ve tıkanıklığın ancak bu yolla giderilebileceğini, TC'nin, bu mücadeleyi önlemeye gücünün yetmeyeceğini, tarihi hataları tekrarlamamaları için çok dikkatli ve dürüst davranmalarını; bu koşulla Hareketimizin, kendilerini mücadelelerinde sonuna dek destekleyeceğini, bunun için fedakarlık ve katkılar yapmaya devam edeceğini; ancak "sınırlarda" "beyaz bölge oluşturma çabalarına şiddetle karşı olduğunu, buna karşı koyacağını ve Hareketimizin bu alanları "beyaz alanlar" değil, "kızıl alanlara" çevirmekte kararlı olduğunu bu güçlere en açık bir dille ve dostça bildirdi. Kaldı ki PKK ile I-KDP arasında ilan edilmiş ve en yakın tarihte üst düzeydeki görüşmelerle bir kez daha teyid edilmiş bir dayanışma, dostluk ve güç birliği protokolu vardır. Bu protokole göre her iki gücün; TC'nin "tampon bölge haline getirmeye çalıştığı bu alan başta olmak üzere, Kürdistan'ın bu her iki parçasında da Irak ve Türk faşist sömürgeci yönetimlerine karşı anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-faşist bir tutumla ortak mücadelenin yükseltilmesi gerektiği, Hareketimizin bu protokole bağlı olduğu ve mücadelesini bu temelde geliştirdiğini, Partimiz bu güce çeşitli biçimlerde hatırlattı. PKK, tüm olumsuz gelişmelere rağmen halen de bu ortak platforma bağlı hareket etmekte, ortaya çıkan sorunları ve Irak muhalefetinin olumsuz gidişatını, esas olarak dostluk zemininde aşma çabalarına devam etmektedir.

Fakat ne yazık ki, bu güçler gelişen devrimci mücadele ile çıkarları sarsılan aşiretçi-feodal-komprador eğilimlerin bir sonucu olarak, Partimizin tüm bu uyarı ve doğru çabalarına gereken olumlu cevabı vermedikleri gibi, TC kaynaklı dayatmalarında ısrar ettiler. Bunun bir ürünü olarak, sekiz PKK kadro ve savaşçısı 1985 baharında alçakça katledildiler. Yine bununla doğrudan bağlantılı olarak 15 Ağustos 1985'te, Partimizin değerli kadrolarından Hamit AVCI, hain komplo ve tuzaklarda şehit edildi. Evet, en alçakça iddialar öne sürülerek PKK'nin tecriti ve tasfiyesi için yürütülen inanılmaz kampanyalar da, bu güçlerin TC'nin dümen suyuna girme eğilimlerinin bir sonucudur.

Ama unutulan ya da bir türlü görülmek istenmeyen bir gerçek vardır. PKK her şeyden önce ve esas olarak özgücüne güvenme ve dayanma, halkın engin gücünden yola çıkma ilkesini temel alan ve tüm tarihsel çıkışını ve eylemini buna dayandıran bir Harekettir. Elbette ki dostluklara ve ittifaklara büyük değer vermektedir ve başta stratejik nitelikte olmak üzere, en geniş dostluk ve ittifak ilişkileri ile KUKH'nin gelişimini beslemek için büyük çaba sarfetmektedir. Ama o, hiçbir zaman ortaya çıkışını ve devrimci eylemini, niteliği sosyalist ve komünistte olsa dışındaki güçlere dayandırmamıştır. Bu nedenle de hesaplar yanlış yapılmış, tehlikeli oyunlara cesaret edilmiştir. PKK'nin ister iç, isterse dıştan kaynaklanan, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini hedef alan tüm girişimlere şiddetle karşı koyacağı, buna cesaret edenlerin maskelerini acımaksızın çekip indireceği, bu amaçla üzerine gelen tüm güçlere karşı direnme gücünde olduğu; bunu, mücadelesi ve gelişme düzeyi ile ispat ettiği, görmek isteyen herkes için açıktır.

Bugün, yüzyıllardan beridir Ortadoğu ve özellikle de ülkemizde en zorba bir rejimi, halklarımızın başına musallat eden Türk faşist sömürgeciliği, gelişen ulusal direniş karşısında derin bir çıkmazda debelenirken, yine ABD de içinde olmak üzere, emperyalist güçler bile artık TC'ye fazla bel bağlamazken, bırakalım devrimcilik ve yurtseverliğin vazgeçilmez ilkelerine, sıradan bir sağduyuya sahip olanlar bile TC'nin dayatmalarının aleti olmamalıdırlar.

O halde halkımız ve PKK, böylesi bir eğilimi ve dayatmayı nasıl meşru görebilir ve nasıl kabul edebilir? Düşmanlarının bile kendisine zorla yaptıramadığı şeyi, bu güçler, ona kabul ettirebileceklerini nasıl düşünebilirler? Bu, onların, TC karşısında nasıl zavallı bir duruma düşmüş olduklarını göstermektedir.

Esasında bu, derin bir meseledir. Evet, tarihte ve günümüzde en zayıf düşürülmüş halklardan, kendilerini en gelişmiş sayanlarına kadar birçok halkın ve ister objektif nedenlerden ötürü, isterse politik ve benzeri hatalarından ötürü olsun, Türk egemenlik sistem karşısında çeşitli dönemlerde böylesi zavallı durumlara düşmüşlerdir. Ve denebilir ki bırakalım Türk egemenliğini, Ortadoğu ve Anadolu'daki Türk varlığı bile esasında bu zavallılıkların, ihanetlerin ve çürümüş güçlerin bir ürünüdür.

Ama günümüzde; halkların ve ilerici dünyanın başının belası bu zorba rejim, artık ömrünü doldurmuştur. Zavallı ve kokuşmuş durumda olan kendisidir. Bu nedenle de ona bel bağlayan veya onunla ilişkiden hayır arayanlar, ancak ondan da fazla kokuşmuşlar olabilir. Bu açık bir gerçektir ve hayat bunu hergün adım adım kanıtlamaktadır.

O halde PKK'nin, —eğer teslimiyet ve işbirliğine yatmayacaksa— bu anlayışa pirim vermesi beklenebilir mi? Elbette ki hayır.

UKM'nin "sınırlarda", "tampon bölge" kurulmasını kabul etmesi ne anlama gelmektedir? "Tampon bölge"nin amacı nedir? Bu çok ayrıntılı olarak işlenmesi gereken bir konudur. Ama şu kadarı bile durumu anlatmaya yeter: Açıkça, kendisinin "beyaz bir kuşatma" altına alınıp, yerel hain güçler eliyle boğdurulmasını, ezeli kölelik statüsünün ebedileştirilmesini, bağımsızlık ve özgürlük hareketinin en alçakça oyunlarla tasfiyesini ve nihayet halkımızın çağın aydınlığına ulaşmadan iç gericilik ve sömürgecilik tarafından en amansız biçimde ezilip, tarihin en lanetli halklarından biri halinde yok edilmesini kabul etmesi demektir.

Elbette ki PKK ve halkımızın devrimci-yurtsever evlatları, en son ferdi ve bir damla kanları kalma pahasına da olsa böylesine alçakça amaçlara ve bu yönlü çabalara karşı direneceklerdir ve direnmektedirler.

İşte şanlı Çukurca eylemi, askeri bir eylemden öteye, böylesi planlara ve girişimlere karşı, faşist Türk sömürgeciliğinin şahsında, yurtsever Kürdistan halkı ve PKK'nin devrimci ulusal direnişimizi tüm bu oyunlara rağmen ve bu oyunları ezerek geliştirme, "beyaz bölge" çabalarına karşı, "kızıl bölgeler" yaratma kararlılığının en anlamlı ve en güçlü biçimde ortaya konulması; bunun düşmanın başında bir balyoz gibi patlatılmasıdır. Ve mesaj yerini bulmuştur.

Neden Çukurca? Evet bu, anlamlı bir sorudur ve kısaca da olsa cevaplandırılması gerekir:

Çukurca, Kürtçe adı "Çele" olan tarihi bir yerdir. Stratejik coğrafi bir konuma ve zor bir tabiata sahip olan bu alan, önemli geçit noktaları ve geçiş yolları üzerinde kurulmuş eski bir idari ve ticari merkezdir. Kültürel olarak yabancı etkileri fazla duymamış, daima yarı-özerk bir konumda yaşamış ve halkı silahlı direnişe oldukça yatkındır. Yerel egemen güçleri ise her türlü güçle işbirlikçiliğe yatkın hain bir karakter taşımaktadır. Bu güçler, günümüzde TC tarafından bütünüyle denetim altına alınmışlardır. Çukurca'nın diğer önemli bir özelliği ise geçmişten bugüne dek ve özellikle günümüzde TC'nin Kuzey-Batı Kürdistan'daki UKH'ni Kürdistan'ın diğer parçalarından ve dış dünyadan tecrit etme çabalarının, bu anlamda yerli hain güçler ve ilkel-milliyetçilik ile ilişki ve ortak girişimlerinin adeta düğümlendiği bir yer olmasıdır. Çok iyi hatırlandığı gibi, sözü edilen alanlarda "bir tampon bölge" oluşturma çabası ve bu temeldeki işbirliği ilk defa YNK'nin başında patlatıldı. Ve Ali Asker adlı bir önder kadro da içinde olmak üzere, yüzlerce savaşçı MİT'in yönlendiriciliğindeki bir hareketle katledildiler. Günümüzde yürütülen faaliyetlerin belirtilen yönleri daha o zamandan ortaya konuldu.

Geçtiğimiz haftalarda bu çabalarda yeni bir adım daha atıldığı görülmektedir. Çukurca belediye başkanı Nacit Bey, Türk Başbakanlık temsilcisi iki MİT görevlisi ile birlikte, Kasım ayı başında I-KDP'nin Rajan'daki merkezine giderek, M. Berzani ile bizzat görüşmüş ve sınırlarda "tampon bölge" oluşturulması konusunda kendilerinden açık işbirliği isteminde bulunmuşlardır. Belirtildiğine göre bu MİT müsteşarları, I-KDP başkanından bazı olumlu işaretler alarak ayrılmışlardır. Anlaşılmaktadır ki TC, bu gücü, Kürdistan tarihindeki belli olumlu çabalarına karşılık daha çok olumsuzluk diye tanımlanacak olan faaliyetlerine ve konumuna dayanarak, onu halkımızın bu kara lekesi ve bir baş belası haline getirmek için ısrarlı bir çaba yürütmektedir. Elbette ki onu, TC karşısında böylesi zavallı bir duruma düşüren kendi günahlarıdır.

Ama biz yaşamlarına ve acılarına, bağımsızlık ve özgürlük tutkularına inandığımız, saflarında yer alan halkımızın mazlum evlatlarının hatırı için bir kez daha bu güçleri uyarıyor ve diyoruz ki:

Partimiz Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselttiği mücadele ve yarattığı eylemlerle ulusal kurtuluştaki kararlılığını, halkımızın ilerici doğrultudaki birlik ve dayanışmasına duyduğu özlem ve inancı ortaya koymuştur. Bu eylemler aynı zamanda kendisine yapılan gerici dayatmaların ve burayı "tampon bölge" haline getirme faaliyetlerinin reddidir. Hareketimiz eylemleriyle dökülen kanların hesabını soracağını da kanıtlamıştır. Bunlarla birlikte Partimiz, bu alanı halkımızın birlik ve dayanışma zeminine dönüştürmeye de açık olduğunu, her iki faşist rejimin de bu alana ilişkin dayatmalarını kabul etmemek gerektiğini; eğer ilericilik, yurtseverlik ve devrimcilik iddialarını sürdürüyorlarsa başta I-KDP olmak üzere CUD'un, Partimizin bu çabalarına ve direnişine omuz vermesi gerektiğini söylemektedir. Bu güçler, TC ile girdikleri ilişkiler ve mevcut olumsuz eğilimlerinde ısrar ederlerse, bunun kabul edilmeyeceğini ve bunun sonuçlarının acı olacağını açıkça belirtmektedir. Halkımız ve Partimiz, bu eğilimi nefretle kınamaktadır ve bu yönlü çabalarını sürdürmeleri halinde halkımız bunları bağrından acımaksızın söküp atmasını bilecektir.

Partimizin yaktığı mücadele ateşi ve başlattığı devrimci atılım etrafında daha şimdiden tek vücut olan yurtsever halkımız, mücadeleci birliğinizi daha da güçlendirin.

Varlığımıza ve mücadelemize yönelen faşist TC kaynaklı bu tür alçakça çabalara karşı tüm gücünüzle direnin.

***Zafer PKK Önderliğindeki ERNK'de Birleşen ve Direnen Halkımızın Olacaktır!**

PAUL HENZE'NİN "TÜRKİYE ve KÜRTLER" MAKALESİ ve ARDINDAKİ GERÇEKLER

Paul Henze, Türkiye'nin ve dolayısı ile bölgenin kaderini çizen önemli isimlerden biri. ABD Milli Güvenlik Konseyi Türkiye Masası Şefi. Ve 12 Eylül askeri-faşist darbesinin perde arkasındaki baş mimarı.

M.Ali Birand, "12 Eylül" isimli kitabında, bunu, kaynağını yine Paul Henze'ye dayandırarak açıkça ifade ediyor. Belirttiğine göre, 12 Eylül darbesinin daha ilk dakikalarında CIA, denebilir ki, herkesten önde Paul Henze'yi arıyor ve ona "müjdeyi" şu sözlerle veriyor:

"-Paul, seninkiler nihayet yaptı.
-Kim benimkiler, neden bahsediyorsun?
-Senin generaller Türkiye'de darbe yaptılar.
-O, öyle mi? Çok memnun oldum."

*"Henze gerçekten de memnun olmuştu. Derin bir iç çekti. Sekiz aydır bekliyordum bu anı..."*diye ekliyor M. Ali Birand.

Paul Henze'nin Türkiye ile ilgili görev ve sorumlulukları elbetteki bununla son bulmuyordu. Hatta denebilir ki, gerçekte bundan sonra başladı. Rejimin yerleştirilmesi ve başarısı için doğrudan Paul Henze'nin yönetimi ve yürütücülüğünde bundan sonra da bir çok karşı-devrimci girişimde bulunulmaya devam edildi.

Türkiye ve özellikle de Kürdistan halkları ile devrimci demokratik güçlerine büyük acılara, işkencelere ve katliamlara malolan özel savaş uygulamaları bizzat bu emperyalist kurmay ve CIA tarafından hazırlanıp piyasaya sürüldü ve kuklaları generallerce yürürlüğe konuldu.

1980'li yıllar boyunca ve özellikle de 84 ve 85 yıllarında "anti-terör" adı altında düzenlenen bir dizi uluslararası toplantıda Türkiye devrimci demokratik hareketinin nasıl tümden tasfiye edilebileceği veya nasıl soysuzlaştırılacağı; Kürdistan Ulusal Direniş Hareketinin nasıl ezilebileceği ve nasıl soysuzlaştırılacağı, Kürdistan Ulusal Direniş Hareketinin nasıl ezilebileceği ve gelişen gerilla hareketinin nasıl tecrit edilip boğulabileceğine ilişkin tartışma, öneri ve tedbirler; yine daha çok Paul Henze ve onun yönetimindeki kuruluşlarca ortaya konulan, özellikle devrimci hareketlerin cezaevlerinde özel savaş yöntemleri ile teslim alınıp, işbirlikçi tasfiyeci yapılara dönüştürülmesi için yürütülen ve adına "teröristlerin rehabilitasyonu" denilen karşı-devrimci girişim başında ve bu amaçla yürütülen toplantılarda da bu Paul Henze denilen azgın karşı-devrimci vardı.

Paul Henze, gerek ABD ve gerekse işbirlikçisi ülkelerde, dümen kimin elinde olursa olsun sözü dinlenen bir kişidir. Çünkü o ve temsil ettiği kuruluşlar, şu ya da bu yönetimden çok, kapitalist-emperyalist sistemin genel çıkarlarını temsil etmekte ve bunu belli bir politika, örgütlenme ve eylemlilik ile tüm güçlere dayatarak gerçekleşmesini sağlamaktadırlar. Denebilir ki, sistemin gerçek sahipleri, onun görünmez gücü, beyni, eli ve dili bu ve benzeri unsurlar ile onların yönettiği kuruluşlardır.

Bütün bu karşı-devrimci "marifetleri" ile birlikte bu zatın, Türkiye'ye yönelik görevlerinin başında şüphesiz ki, modern temellerde yükselen KUKH'nin tasfiyesi gelmektedir. CIA'nın Türk Genel Kurmayı ile elbirliği içinde tezgahlayıp yürüttüğü özel savaşın PKK tarafından boşa çıkarılması, Paul Henze'nin sorunu doğrudan ele almasına neden oldu.

Bu nedenle Henze, Devrimci Kurtuluş Mücadelemizin güçlü bir atılım kaydettiği geçtiğimiz aylarda, Kürdistan'a çeşitli inceleme gezilerinde bulundu. bu geziler, Alman generallerinden Moltke'nin tarihimizde önemli roller oynadığı bilinen Kürdistan seferlerine hem amaç ve hem de biçim olarak son derece benzemektedir. Moltke'nin bu gezi sonuçlarını mektuplar biçiminde değerlendirip, belgelendirmesinin bir benzeri olarak Henze de gezisini ve vardığı sonuçları "C. S. Monitor" gibi ünlü bir organda dile getirmiş ve ortaya koymuştur.

Paul Henze'nin Kürdistan'a yaptığı gezisinin anlamı nedir? Gezisini ve sonuçlarını basına niçin yansıtmış, bununla ne yapmak istemiştir? "Türkiye ve Kürtler" yazısının ardındaki ve de dile getirmekten kaçınmadığı gerçekler nelerdir?

Biz burada emperyalizmin Kürdistan politikasına uzun uzun değinmeyeceğiz. Bu, başka yazılarda yeterince ortaya konulmuştur. Ancak, yukardaki soruların cevaplarını doğru olarak ortaya koyabilmek için bu politikaların bazı özelliklerini kısa da olsa hatırlatmakta yarar var.

Emperyalist güçler, Kürdistan'ın parçalanmışlığındaki sorumlulukları kadar, TC'nin Kürdistan üzerindeki sömürgeci-faşist hakimiyeti ve bu hakimiyetin ayakta tutulabilmesi için yürürlüğe konulan inkarcı ve imhacı politikalardan da sorumludurlar. Bu anlamda onlar TC'nin Kürdistan'da işlediği insanlıkdışı tüm suçlara ortaktırlar. Emperyalist güçler, Kürdistan ülkesi ve halkına; onun çağımızda kaçınılmazca oynayacağı devrimci role karşı duydukları düşmanlık ve korkuyu, faşist Türk sömrügeciliğine sundukları açık destekle ortaya koymuşlardır.

Ancak emperyalistler ve sömürgecilerin tüm çabalarına rağmen, Kürdistan gerçekliği, kendisine zorla sarılan kefeni yırtmış, devrimci-modern bir önderlikle, çağda kendisine yer arama mücadelesinde önemli mesafeler katetmiştir. Bunda belirleyici rol oynayan PKK, KUKH'ni bir olgu haline getirerek, bunu dosta ve düşmana da dayatmıştır. Özellikle 12 Eylül faşist askeri rejiminin PKK ve KUKH'ne yönelik imha ve tasfiye çabalarının, ağır kayıplara mal olsa da, boşa çıkarılması; 15 Ağustos devrimci atılımı ile direniş hareketinin büyük bir gelişme kaydetmesi emperyalist ve sömürgeci politikaları tam bu tükenişle yüzyüze getirmiştir. Kürdistan sorunu uluslararası platformlara dayatılarak, inkarcı ve imhacı politikalar işlemez hale getirilmiştir. Oluşturulmak istenen yeni dengelerin ancak, bu sorunun UKTH ilkesi, hak eşitliği ve halkımızın bağımsız ve özgür yaşama kutsal hakkına saygı temelinde çözümlenmesine bağlı olduğu ortaya konulmuş; bundan geri adım atılmayacağı, yürütülen kararlı direnişle kanıtlanmıştır.

Kürdistan gerçekliğini inkar temelindeki yaklaşımların artık hiçbir çözüm değerinin kalmadığı ve hatta bunun artık önemli "tehlikelere" yol açtığı bizzat sömürgeci basın-yayında bile yer almaya başlamıştır.

Gerçekten de uluslararası tüm güçler, PKK önderliğinde yürütülen yurtsever devrimci mücadele ve bunun yarattığı sonuçlar –TC'nin kofluğu ve siyasal çürümüşlüğün açığa çıkarılması– karşısında geçmiş politikalarını gözden geçirmeye başlamışlardır. "TC'nin vazgeçilmezliği"ne dayandırılan politikaların, bu gücü meşru görüp onunla yan yana yaşama anlayışlarının ve ona taviz vererek "şerrinden sakınma" yaklaşımlarının gerekli olup olmadığını tartışmaya başlamış, TC'nin daha şimdiden içine sürüklendiği çıkmazı dikkate alarak yeni arayışlar içine girmişlerdir.

Bu çerçevede Paul Henze'nin gezisi de bir arayışın ürünü ve daha da açık olarak TC'den giderek el çekmenin bir belirtisi olarak değerlendirilebilir mi?

Paul Henze'nin esasta Kürdistan'a yaptığı gezisini gizli bir biçimde gerçekleştirme olanağı varken, bunu kamuoyuna duyurması; yine daha çok inkarcı temaları da işlese Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin gözlem ve değerlendirmelerini bir makale ile tartışmaya sunması, ABD'nin, TC'nin Kürdistan politikasının yıkıcı sonuçlarına daha fazla katlanmak niyetinde olmadığını ve bu anlamda da ihtiyatlı bir arayış içinde olduğunu gösterdiği söylenebilir.

Nitekim sömürgeci-faşist rejimin temsilcileri de müttefiklerinin bu tür yönelimlerine dikkat çekerek giderek daha sık bir biçimde kaygılarını dile getirmektedirler. 7 Kasım tarihinde, parlamentoda bir basın toplantısı düzenleyen MDP temsilcisi bunu, *"müttefiklerimizin Türkiye'nin iç ve dış güvenliği konusunda fazla duyarlı davranmaması kaygı vericidir."* diyerek açıkça belirtmiştir.

Ortaya çıkan bu gelişmeler ışığında ABD emperyalizminin Kürdistan problemi konusunda yeni bir tutum içinde olduğu söylenebilir mi?

Şüphesiz ki, başta ABD ve AET emperyalistleri olmak üzere, çeşitli güçlerin sorun hakkındaki tutumları esasta, ilerde, UKM giderek gelişip TC binası tamir edilemez hale geldiğinde gerçek renklerine bürünecektir. Ama hemen belirtebiliriz ki, ABD'nin Kürdistan ulusal problemi konusundaki çekimser tutumlarını bir arayış olarak nitelendirmek bir anlamda doğru olsa da bir diğer anlamda durumu izah etmekten uzaktır. Çünkü ABD emperyalisleri, Güney Kürdistan Ulusal Hareketi ile sonuçları bilinen 1970'li yıllardaki ilişkileri süresince soruna nasıl baktıklarını ve çözümü için ne düşündüklerini ortaya koymuşlardır. Bu anlamda, olumsuz anlamda da olsa denebilir ki, ABD, sorun karşısında, AET ve sosyalist ülkeler de dahil olmak üzere bir çok güce oranla daha hazırlıklı ve netleşmiş bir durumda bulunmaktadır.

ABD, Güney Kürdistan hareketi ile ilişki sürecinde Kürt ulusal problemini en üst düzeyde ele almasına rağmen, Kuzey-Batı Kürdistan'da, ulusal kurtuluş hareketi dayatıcı bir olgu haline gelinceye kadar, böyle bir sorunun varlığını bile tanımaya yanaşmamış TC'nin inkarcı ve imhacı politikalarının sonuç alması için yoğun çaba sarfetmiştir. Ama çağdaş politik gerçekliğin ve yine bizzat yaşadığı Vietnam devriminin çok açık olarak ortaya koyduğu gibi, bu tür politikaların iflası kaçınılmazdır. Ve O, bunu çok iyi bildiği için UKH inkar edilemez bir olgu haline gelince çıkarlarını korumak için çeşitli tedbir ve yaklaşımlar oluşturma hazırlığına girmiştir.

Güney Kürdistan'daki pratiğinde açık olarak görüldüğü gibi, ABD'nin Kürdistan ulusal problemine yaklaşımı, otonomi istemlerini ve otonomici güçleri kullanarak ulusal direniş hareketini içiçe kullandığı askeri zor ve siyasal çürütme yöntemleri ile tasfiye etmektir. Bu politikanın Kuzey-Batı Kürdistan'da, direnişin modern özelliği ve boyutlarının genişliği nedeni ile belli oranda değişiklikler göstermesi beklenebilir. Ancak bunlar, devrimci-yurtsever önderliğin ve bağımsızlık ve özgürlük hareketinin tasfiyesi amaçlarından asla vazgeçmeyeceklerdir. Dolayısı ile bunların Kürdistan sorunu için öngördükleri şey, en fazla otonomi temelinde işbirlikçi Türk egemenliğine bağlı ve emperyalist sistem içinde çözümlenmiş bir olgu haline getirmektir. ABD emperyalistlerinin ancak mücadelemizin ileri bir gelişme sağlaması halinde böyle bir politik seyir izleyebileceklerini beklemek gerekir.

Önce de belirttiğimiz gibi ABD emperyalistleri, bu tür bir politik yönelim için bir çok güce göre daha fazla hazırlıklıdırlar. Herşeyden önce Güney Kürdistan'daki hareketin 1975'te bizzat ABD'nin hazırladığı en kötü yenilgisinden sonra, bu yenilgi sürecinin hazırlanmasında CIA ile işbirliği yapan ve bu gün de yine ABD yönetiminde her türlü ihanete koşabilecek kadar soysuz ve ajan niteliklere sahip, küçümsenmeyecek sayıda bir insan malzemesi vardır. ABD, Güney Kürdistan'da oluşturduğu bu güruhla bağ içinde Kuzey-Batı Kürdistan'da benzer niteliklere sahip bir işbirlikçi elit oluşturmayı ihmal etmemiştir. Kamuran İnan ile buna bağlı çeşitli kişi ve grupların; yine daha çok Güney Kürdistan'daki malum güçlerce yönlendirilen, KUK vb. hareketlerin esasta, ABD'nin mevcut ve gelecekteki Kürdistan politikaları ile sıkı bir bağ içinde ortaya çıkarılıp faaliyete yöneltildikleri; mücadelemizin gelişimi ile daha çok açıklık kazanan bir gerçektir.

Kamuran İnan'ın Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik, emperyalizm ve özellikle CIA kaynaklı girişimleri, üst düzeyde MİT'in desteği ile yürürlüğe sokulmuştur. Şerafettin Elçi vb. Kürt maskeli parlamenterlerin, "Doğu Partisi" kurma çabaları, TC ve I-KDP arasında bu tarihte canlanan ilişkiler, T-KDP içindeki yurtsever eğilimin komplolarla tasfiyesi, 1975'lerden sonra PKK önderliğinde gelişen KUKH'ne hemen T-KDP ve KUK vasıtası ile yöneltilen saldırılar vb. girişimler, esasta, Kamuran İnan'ın gölge liderliğinin tezgahladığı girişimlerdir.

Bugün bu yönlü çabalar daha üst bir düzeyde geliştirilerek sürdürülmektedir. 12 Eylül rejiminin kurmayları, başta Evren olmak üzere, bu girişimlerden haberdardırlar ve bununla gerek TC'nin gerekse emperyalizmin, Kürdistan'daki hakimiyet ve çıkarlarını garantiye almak için, sonuçta bu politika ile çatışmaları kaçınılmaz da olsa, gelişmelere karşı bir emniyet sübabı oluşturmak ve daha çok da milis faaliyetlerine dayanarak ve kaynak yaratmak için bu girişimlere iki yönlü bir biçimde, göz yummakta ve hatta olanak tanımaktadırlar. Bu anlamda Kamuran İnan, TC nezdinde kalın dosyaları olan ayrıcalıklı(!) bir zattır. (Nazlı Ilıcak'ın Tercüman'da yayınladığı bir yazı dizisinde Turgut Sunalp; *"Kamuran İnan'ın dosyası çekmecemdedir"* diyerek onun karanlık kişilik ve faaliyetlerini dolaylı da olsa dışa vurmuştur.)

Peki bu gerçekler dikkate alındığında, ABD'nin, TC'nin, Kürdistan politikalarından ve giderek rejimden el çekmeye başladığı söylenebilir mi?

Elbette ki hayır. Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçler sömürgeci Türk devletini ayakta tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Ancak açık bir gerçek vardır ki o da, bunun faşist Türk sömürgeciliğinin emperyalizmin çıkarlarını gerçekten kollayabilecek güç ve olanaklara sahip olduğu müddetçe böyle olacağıdır. Yine TC'nin uyguladığı politikalara bu güçler, çıkarlarına gerçekten hizmet ettiği müddetçe izin vereceklerdir. Ama TC'nin her alandaki tükenişi kendini dışa vurduğunda bunların bölgedeki çıkarlarını, bu rejimin, emperyalist ve sömürgeci mantık açısından bile kör diye nitelenebilecek inkarcı ve imhacı politikalarına feda etmeyecekleri de bir gerçektir.

Paul Henze'nin Ekim ayı sonunda yayınlanan "Türkiye ve Kürtler" makalesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi üzerinde kanat çırpan leş kargalarının yanılgılarını, çelişkili ve acıklı gerçeklerini satır aralarında da olsa vermekten kaçınamamıştır.

Özetleyecek olursak, bakınız Paul Henze ne diyor:

"Türkiye istikrarı önemli oranda sağlamış durumda. Ancak ufukta görünen bir kaç kara buluttan biri Güneydoğu'daki gerilla eylemleri.

"Türkiye'nin bu alandaki gelişmelere yönelik iki politikası var. Birincisi; askeri kuvvetlerle bastırma, ikincisi ise, iktisadi kalkınma ve yatırım politikası. Eğer bu ikinci politikada sebat ve ilerleme olursa sonuç alıcı olabilir.

"Bölgeye yaptığım bir gezide kahvede konuştuğum biri bana, 'buralarda Irak'taki Kürtlerin durumu pek bilinmiyor; İran'da sürülüyoruz, öldürülüyoruz, baskı altında tutuluyoruz. Biz Türkiye'dekilerin de durumu pek iyi olmamakla birlikte, örneğin ben TC vatandaşı olarak dilediğim her yere gidebiliyorum' dedi.

"Alanda gerillalara kitle desteği yok. Aslında halk bu eylemlerin yol açtığı baskı ve tehlikelerden şikayetçi. İlgililer yöre halkının huzur içinde iktisadi yaşam koşullarının iyileştirilmesini tercih ettiklerini söylüyorlar.

"Türkiye yönetimi gerilla eylemlerini zaman zaman Irak alanını da kapsayan eylemler ve İran'dan aldığı istihbarat desteğinde bastırmaya çalışmaktadır.

"Şubat ayında yakalanan eylemciler hareketin Suriye tarafından

Devamı Syf: 27'de

Geçmişte Irak ordusunda subaylık yapan ve daha sonra ulusal bilince ulaşarak kaçıp Suriye'ye geçmek isteyen; ancak bu geçiş esnasında Türk sömürgecileri tarafından tutuklanarak bir yılı aşkın bir süre zindanlarda tutulan Serbest adlı yurtsever Kürdistanlıyla yapılan röportajı yayınlıyoruz.

"Cezaevinde Herşeye PKK'liler Karar Vermekte ve Buna Koşulsuz Uyulmaktadır..."

Soru: *Tutuklu kaldığınız süre hangi tarihler arasındadır. Gözaltında ne kadar kaldınız ve bu süre içerisinde maruz kaldığınız uygulamalar hakkında bilgi verir misiniz?*

Cevap: 4 Nisan 1984'den 17 Mayıs 1985 tarihine kadar tutuklu kaldım. Yabancı uyruklu olduğum için birçok yerlerde dolaştırıldım. Mardin, Diyarbakır, Ankara ve tekrar Diyarbakır'a getirildim. 4 Nisan'dan 28 Haziran'a kadar gözaltında kaldım. Bu süre içerisinde sürekli olarak her türlü insanlık dışı işkence yöntemlerine (falaka, elektrik akımı verme, askıya alma, 15 gün süreyle gece ve gündüz ayakta bekletme, tabut denilen elektrikli havuza koyma vs.) tabi tutuldum. Bu süre zarfında devamlı dar bir hücrede tutulduğumdan ve gözlerim bağlı olduğundan dolayı fazla kimseyi göremedim. Yalnız Diyarbakır'da gözlerim açık olduğundan dolayı bazı kişileri görebildim. Diyarbakır cezaevinde 9 ay tutuklu kaldıktan sonra Ankara'ya götürüldüm. Burada 32 gün sürekli işkenceden sonra geri getirildim ve bazı ilerici ülkelerin dışişleri bakanlarının girişimleri sonucu serbest bırakıldım.

Soru: *Gözaltında kaldığınız süre zarfında başka tutuklularla karşılaştınız mı? Bunlardan PKK'li ve diğer siyasi güçlerden olanlar var mıydı? Üzerlerindeki uygulamaları ve bu uygulamalara karşı nasıl tavır takındıklarını izah eder misiniz?*

Cevap: Gözaltında kaldığım süre zarfında, yalnız Diyarbakır'da diğer tutukluları görebilme olanağına kavuştuğumu daha önce de belirtmiştim. Görebildiklerimin çoğunluğunu PKK sempatizanı peşmergeler oluşturuyordu. Diğer güçlerden tutuklularla da karşılaştım. Bunlar Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu, Rızgari, Ala Rızgari, İGD ve I-KDP'den tutuklulardı. Tavırları genel olarak bazı şeyleri itiraf etme biçimindeydi. Bu güçlerden pişmanlık duyanlarla da çok karşılaştım.

Diyarbakır'da gözaltında gördüklerim, PKK davasından tutuklu bulunan Mustafa Sarıkaya, Yusuf Yıldırım, Enver Şimşek, Mahmut Dora, Ali Oruç, Sadık Korkmaz ve Sivaslı Mevlüde adında bir bayandı. Bu devrimcilere en insanlık dışı işkence metodlarının uygulandığına tanık oldum. Örneğin; Mevlüde adındaki PKK'li bayana, önce Sivas'ta işkence yapılmış, oradan Mardin'e getirilmiş ve daha sonra da Diyarbakır'da üç ay işkencede kalmıştı. Bu bayana bizden daha fazla işkence yapılıyordu. Kendisine her türlü işkence yönteminin uygulandığına bizzat tanık oldum. Hücre denilen, 50x40x200 boyutlarındaki dar ve nefes alınamayan tabuta 15 gün süreyle konulduğunu, hatta itirafa zorlamak için tecavüze yeltendiklerini duydum. Ancak diğer PKK'li tutuklular gibi, bu bayan militanın da kendisine dayatılan herşeyi red ettiğini biliyorum. Ancak sömürgeciler yine de bazı tutuklulara çeşitli suçlar yüklüyorlardı.

Uygulanan tüm insanlık dışı ve ağır işkencelere rağmen, PKK davasından tutuklulardan hiç birisinin pişmanlık duyduğunu görmedim. Genellikle pişman olmadıklarını belirtiyorlardı.

Soru: *Gözaltı sonrası konulduğunuz Diyarbakır cezaevindeki genel durum hakkında bilgi verir misiniz? Sömürgecilerin tutuklular üzerindeki uygulamaları ve tutukluların bu uygulamalar karşısındaki tavırları nasıldı? Direnen güçler hangileriydi ve cezaevi kitlesinin örgütlendirilmesi, eyleme kaldırılması, insiyatifi hangi siyasetin elindeydi? İhanetçilere karşı genel tutum nasıldı?*

Cevap: Herşeyden evvel, 1983'e kadar cezaevinde çok ağır koşulların yaşandığını belirtmek gerekiyor. Ancak 1981'den 1983'e kadar ölüm oruçları, açlık grevleri gibi çok güçlü direnişlerin sergilenmesi, Mazlum, Kemal ve Hayri gibi büyük önderlerin şehit düşmesi, diğer bazı tutukluların bu büyük önderlerin katledilmesini protesto etmek amacıyla kendilerini yakması gibi direniş eylemlerinin geliştirilmesi, Diyarbakır direnişinin büyük ve ölümsüz önderlerinin kanlarını katık ederek bir daha sönmemecesine yaktıkları direniş ateşinin güçlü etkisi; cezaevi kitlesinde yaratılan direniş anlayışı ve ruhunun yenilmezliği ile gösterilen büyük azim ve çabalar sonucu kısmi olarak bazı haklar elde edilmişti. En azından sürekli işkenceler kaldırtılmıştı.

Fakat 15 Ağustos atılımından sonra durum tamamen değişti. 15 Ağustos eylemlerinden dolayı yakalanan PKK'li tutuklulara en ağır işkenceler uygulanıyordu. Bu yurtseverler ayrı ayrı koğuşlarda tutuluyordu. 30, 31, 32, 33 ve 34 No'lu koğuşlar, 15 Ağustos eylemlerinden sonra yakalanan tutuklulara ayrılmıştı ve sömürgeciler bu tutuklular üzerinde daima işkence uyguluyorlardı. PKK davasından eski tutuklular adına Rıza Altun, Muzaffer Ayata, Celalettin Delibaş vb. arkadaşlar, yeni tutuklular üzerindeki bu işkencelere son verilmesi; aksi durumda tüm tutukluların ölüm orucuna yatacakları uyarısında bulundular. Fakat sömürgeciler yine de bu uygulamalara devam ediyordu.

Cezaevinde ağır hükümlüler genellikle 35 ve 36 No'lu koğuşlarda kalıyorlar. Burada en çok hayret ettiğim şey; tutukluların büyük bir kısmının hücrelerde kalmak için dilekçe vermeleriydi. Çünkü hücre, siyasi tutukluların yeridir. Ve bu hücrelerde genellikle PKK davasındaki tutuklular kalıyordu. Ben de bir ara hücrede kalmak için dilekçe verdim. Amacım bu büyük direniş önderlerini daha yakından tanımak ve koşullar ne kadar zor olursa olsun, bu devrimcilerle beraber yaşamaktı. Fakat bu isteğim kabul edilmedi ve hatta bunun için sorguya bile çekildim.

Cezaevindeki bu uygulamaların hedefi açıktır. Hedef, direnen tutuklu ve hükümlü devrimci ve yurtseverleri teslim almaya yöneliktir. Ama sömürgeciler bu sinsi emellerine hiçbir zaman ulaşamadılar. Tam tersine, direniş tüm cezaevi kitlesini içine alarak daha da güçlenmiştir. Eskiden teslim olan 28 kişi dışında pişmanlık duyup teslim olanlar çıkmamıştır. Hatta daha önce teslim olan Abdülkadir Öztürk, Hamit Kandal, Halef Çarpar gibi birçok tutuklu teslimiyetten vazgeçerek yeniden direniş saflarına geçtiler.

Cezaevinde sömürgeci devletin uygulamalarına karşı duran, cezaevi kitlesini örgütleyip yöneten ve direnişin başını çeken PKK'li militanlardı. Zaten cezaevinde tutukluların çoğunluğunu PKK'liler oluşturuyordu. Diğer güçlerden tutuklu olan birkaç kişi de, direnişin örgütleyicilerine uymaktaydılar. Çünkü direnişçilerin otoritesi tüm kitleyi sarmış durumdaydı. Diyebiliriz ki, cezaevi PKK'lilerin elindeydi ve kesin olarak ancak onların sözü geçerli olmaktadır.

Bu direnişçilerin ihanetçilere karşı tavırları ise çok sert oluyordu. Mesela; tüm koğuşlar birbirini görebiliyordu. İhanetçiler 38. koğuşta kalıyorlardı ve hiç kimse bunları göremiyordu. Herşeyleri özeldir. Mahkemeye bile özel arabalarla götürülüyorlardı. Diğer tutuklular onları ancak mahkemede görebiliyorlardı. Zaten başka türlü görmeleri mümkün olsa, hemen öldürürlerdi. Bundan dolayı sömürgeciler onları özel olarak korumaktadırlar. Görüşme günleri bile ayrıdır. (Çarşamba günleri 45 dakika açık görüşme yapabiliyorlardı). Halef Çarpar adındaki tutuklu, mahkemede, teslimiyetten vazgeçip direneceğini belirtmesine rağmen, hiçbir koğuş onu yanlarına almayı kabul etmedi. Bu kişi tekrar teslimiyetçilerin koğuşuna gitmek zorunda kaldı. Daha önce de, teslimiyetçilerin görüşmecileri direnenlerin görüşmecileri tarafından dövülmüştü. Zaten ihanetçilerin yakınları, büyük bir korku içinde görüşmelere gidip gelmektedirler.

Soru: *Gerek cezaevinde, gerekse de mahkemelerde sömürgecilerin PKK'li savaş esirlerine karşı özel bir tutum takındıkları bilinmektedir. Siz buna tanık oldunuz mu? PKK'li savaş esirlerinin sömürgecilere karşı tavırları nasıldı?*

Cevap: Tabiki devletin PKK'li savaş esirlerine karşı özel uygulamaları vardır. Tüm PKK'li savaş esirlerine mahkemelerde en ağır cezalar veriliyordu. Buna örnek de verebiliriz. Birincisi; sadece Derik-Kızılköyde, bir KUK'çunun öldürülmesi ile ilgili olarak tutuklanan bir PKK'li savaş esirine idam, 6'sına ise müebbet hapis cezası verildi. İkincisi; PKK üyesi olmak ve bir arabayı gasp etmekle suçlanan Mehmet Kaya'ya, mahkemede araba sahibinin "*bu benim arkadaşımdır. Arabayı istese kendisine veririm. Neden arabamı kaçırmış olsun ki?*" demesine rağmen, müebbet hapis cezası verilmiştir.

Soru: *15 Ağustos 1984'den sonra cezaevine yeni tutuklular getirildi mi? Sömürgeci faşist yönetimin cezaevinde ve mahkemelerdeki uygulamalarında ne gibi değişiklikler gözlemlediniz?*

Cevap: Cezaevinde tutuklu bulunduğum süre içerisinde takriben 300 tutuklu daha getirildi. Yalnızca Hakkari davasında 73 kişi tutukludur.

15 Ağustos eylemleri cezaevi kitlesinde büyük bir moral ve coşku yarattı. Buna karşılık, tabi ki sömürgeci yönetimde ise büyük bir korku ve paniği yarattığı hemen göze çarpıyordu. Bize karşı oldukça kinli davranıyorlardı. Yeni tutuklular üzerinde ise sürekli işkence uygulanıyordu. 15 Ağustos eylemlerinden sonra sömürgeci-faşist yönetimin, PKK'li savaş esirlerine karşı mahkemelerdeki tavrı ise tamamen değişti ve ağır cezalar yağdırdılar. Örneğin, sadece örgüt üyesi olmaktan dolayı yargılanan tutuklulara 168/1 maddesine göre 8 yıldan 15 yıla kadar ceza verilmesi gerekirken, 15 Ağustos'tan sonra bu maddeden yargılananlara 24 yıl ağır hapis cezaları verildi.

Soru: *Cezaevinde bulunan tutuklulardan ne kadarı PKK'lidir? PKK'lilerden ne kadarı siyasi savunma yapmaktadır?*

Cevap: Cezaevinde bulunan tutuklulardan ne kadarının PKK'li olduğunu kesin olarak bilemiyorum. Ancak büyük çoğunluğunu PKK davasındaki tutukluların oluşturduğunu söyleyebilirim. Yine büyük bir bölümü siyasi savunma yapmaktadır. Toplam 17 bin sayfalık siyasi savunma yapılmıştır. PKK'li bir arkadaş, özellikle bu konuda Partiyi haberdar etmemi istemişti.

Soru: *Bayan tutukluların bulunduğu koğuş hakkında bilgi edinebildiniz mi? Genel durumları nasıldır?*

Cevap: Bayanların tutuklu bulunduğu koğuşta toplam 18 bayan bulunmaktadır. Bazıları siyasi savunma yapmaktadır. İnsan hakları örgütünden bir komisyon geldiği dönemde Sakine Polat'ı bizzat kendim gördüm. Bayanların koğuşunda ihanet eden yoktur. Durumları iyiymiş. Tahliye kararım verildikten sonra, PKK'li bir arkadaş bu vb. konularda dışarıya aktarmam için bilgiler vermişti.

Soru: *Diğer siyasi güçlerden (Türkiyeli ve Kürdistanlı) yaklaşık ne kadar tutuklu vardır? Bunlardan ağır hüküm giyenler bulunuyormuydu?*

Cevap:) Diğer Türkiyeli ve Kürdistanlı siyasi güçlerden tutukluların çoğu tahliye olmuşlardı. Çok az kişi tutuklu bulunmaktaydı. Tahminen DDKD'den 10 kadar tutuklu kalmıştı. Benim tutuklu bulunduğum C blokunda Özgürlük Yolundan sadece 3 kişi vardı. Bunlara verilen en ağır hapis cezası 15 yıl civarındadır. Ben bu örgütlerden tutuklulara idam cezası verildiğini duymadım. PKK davasından tutuklulara verilen idam cezalarından sonra, TİKKO örgütünden idam cezası verilenler vardı. Yine Kawa ve KUK'tan da birkaç kişiye idam cezası verilmişti.

Soru: *Bu süre içerisinde görebildiğiniz kadarıyla Türk devleti en çok hangi örgütü hedeflemekte ve üzerinde durmaktadır? Bunun nedeni hakkında görüş belirtebilir misiniz?*

Cevap: Cezaevinde kaldığım süre içinde gördüğüm şey, sömürgeci Türk devletinin PKK örgütünü hedef alarak, sadece O'nun üzerinde durmakta olduğudur. Bu durum her yerde, sorgulamada, gözaltında, mahkemede, cezaevinde göze çarpıyordu. PKK'li savaş esirlerine daha fazla işkence yapıldığını ve ağır cezalar verildiğini biliyorum. Sömürgeci-faşist devletin PKK'yi hedefledikleri basın-yayın kurumlarında da anlaşılıyordu. Sömürgeci basın sürekli PKK üzerinde duruyordu.

Daha önce de belirttiğim gibi, 168/1 maddesine göre yargılanan PKK'li savaş esirlerine 8 yıl verilmesi gerekirken, 24 yıl hapis cezası verilmektedir. Sömürgeci-faşist Türk devletinin bu uygulamalarını cezaevi hayatını yaşayan herkes böyle teslim etmek zorundadır.

Kanımca bunun nedeni, PKK'nin Kürdistan genelinde örgütlenmiş olması ve UKM'ni zafere götürecek biricik örgüt olmasından dolayıdır. Yani sömürgeciler, PKK'nin Kürdistan'ı kurtarabileceğini bildiklerinden ve bundan korktuklarından O'na var güçleriyle yönelmektedirler. Başkaca bir nedeni olamaz.

Soru: *Genel olarak cezaevindeki devrimcilerin ilişki ve yaşam biçimleri hakkında kısaca bilgi verir misiniz?*

Cevap: Genel olarak cezaevinde devrimciler arasında çok olumlu ve şahsen benim çok beğenimi kazanan bir ilişki tarzı vardı. İlişkiler ağırlıklı olarak siyasi temeldeki ilişkilerdir. Fırsat bulundukça siyasi tartışmalar yapılmaktadır. Özellikle direnişin başını çeken arkadaşların veya 15 Ağustos eylemlerinde sonra tutuklanan devrimcilerin, yurtseverlerin bulundukları koğuşlarda gelişkin bir siyasal ortam hakimdir. Yine bu koğuşlarda düzenli devrimci bir yapı vardı ve moralleri oldukça yüksekti.

Genel olarak hemen hemen, devrimcilerin kaldığı tüm koğuşlarda komünal yaşam mevcuttu. Para, yiyecek vb. herşey ortaktı. Tüm cezaevi kitlesi ve bazı koğuşlarda bulunan diğer güçlerden tek tek kişiler bu komün yaşamına uyuyorlardı. Güçlü bir birliğin sağlandığını ve herkesin PKK'li önder devrimcilerin kararlarına uyduğunu gördüm.

Soru: *Uluslararası kuruluşlardan Diyarbakır cezaevini ziyaret edenler oldu mu? Görüşülen tutukluların tavırları ve devletin tavrı nasıldı? Tutukluların bu gibi kuruluş ve dünya kamuoyunda ne gibi beklentileri vardır?*

Cevap: Uluslararası kuruluşlardan sadece İnsan Hakları Komisyonundan bir heyet Ocak ayında cezaevine geldi. Ben de dahil bazı savaş esirleriyle görüştü. O zaman durumumuzu açıkladık.

Cezaevindekiler uluslararası kuruluşlardan ve dünya kamuoyundan daha fazla şeyler beklemektedirler. Herşeyden evvel, savaş esirlerine insanlık dışı barbar işkenceler uygulanmaktadır. Mahkemelerde ise adalet adına hiç bir şeye rastlamak mümkün değildir. En basit birşeye dahi cezalar yağdırılmaktadır. Örneğin, görüşmeler esnasında Kürtçe konuşulduğunda veya mahkemede savaş esirleri kendi görüşleri doğrultusunda slogan attıkları zaman bile, buna da ayrıca cezalar verilmektedir.

Soru: *PKK'li savaş esirlerinin sizin aracılığınızla Partiye ve dünya kamuoyuna iletmek istedikleri*

Devamı Syf: 26'da

TARİHİ İKİ BELGENİN ANLATTIKLARI

Öylesine olaylarla karşı karşıyayız ki, sanki tüm bir Kürdistan tarihi, binlerce yılın bağımsız yaşama özlemiyle köleliğin en alçakça biçimleri, insanın yaşama tutkusu ve bunun için aradığı yollar ve sonuçları halkların tarihinde çok kısa sayılabilecek bir kesit içinde en yoğunlaşmış bir biçimde yeniden yaşanıyor... PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi, ulusal-toplumsal bünyenin tüm gözeneklerini zorlayıcı bir etkide bulunuyor; ve bu tazyik ile sömürgeci boyunduruk altında oluşmuş irin patlıyor, irinleşmiş ama şimdi patlayan bu yapı derin sarsıntılar yaşıyor. Gerçi belirtilecek hususlar, yepyeni örnekler olma gibi bir özelliğe sahip değildir. Ama, tarihimizin ve günümüzün iki gerçeğini çok güzel bir biçimde yan yana getiren örnekler olarak mutlaka dikkatle incelenip, gereken sonuçlar çıkarılmalıdır.

Fazla yoruma girmeden hemen örneklerimize başvuralım:

Birinci örneği 2 Haziran 1985 günü yaşanan olaylar ortaya çıkardı. Burada bir baba kendi öz oğlunun katili oldu ve kim olduğunu bile bilmeden vurduğu kurbanının başında, üç gün beklediği halde tanımadı. Sömürgeciler, bir babayı kendi öz evladının katili yaptılar. Peki bu nasıl mı oldu?

Tarihimizde büyük kahramanlıklara ve halk direnişlerine tanıklık etmiş olan Cilo, yüksek zirvelerinin o dik başlı mağrurluğunu da bu yönden alır. Ama, Cilo'nun eteklerinde tarihi bir ihanetin sergilenişi de vardır. Şeyh Ubeydullah ve Oramar isyanlarının bastırılmasında sömürgecilere uşaklıkta yarışan yukarı Pinyanuş aşiret reisi Kerem Zeydan'ın adı hala ihanetin en iğrenç örneklerinden birisi olarak hatırlardadır. Kerem Zeydan'dan daha aşağı kalmayan Zahare Kehe de hatırlanmalıdır. Bunlara şimdi bir isim daha eklemek gerekiyor. Mehmet Serdar. Azgın bir halk düşmanı ve sömürgeci uşağı Zahare Kehe'nin oğlu. Mehmet Serdar ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi karşısında, babasını bile geride bırakarak, azgın bir uşak olduğu konusunda hiç kimsenin kafasında en küçük bir tereddüt dahi bırakmamıştır. Bu azgın uşak, nasıl ki elindeki servetleri, yani sınıf karekterini babasından devralmışsa, uşaklıkta da aynı şey söz konusudur. Yoksul Kürdistan köylüsünün kanları ve emekleriyle oluşturduğu servetinin üzerinde, yine ancak kan dökerek ve zulüm temelinde yaşayabileceğini çok iyi bilmektedir. Bu nedenle de, modern ulusal kurtuluş hareketine karşı ajan-milis yapının oluşturulmasında, halka yönelik her türlü baskı ve soygunun yanında bu adı görmek mümkündür.

Aşiretçiliğin egemen olduğu bu yörelerde, aşiret reisleri kendi aşiret üyeleri üzerinde her türlü yetkiyi hala da kendilerinde görebilmektedirler. Çağımızın en geri sosyal örgütlenişi olan aşiret birliği içinde yer alan bireyler de, hala önemli oranda bir reis olarak gördükleri bu ajanlara bağlı hareket edebilmekte, ulusal-toplumsal bilince ulaşamamış, gerçek çıkarlarının nerede olduğunu görememiş olmaları, onları da objektif olarak ve hem de kendi öz çıkarlarının karşısına dikebilmektedir. Tarihimizin en acı gerçekliği olan bu durum ne yazık ki ülkemizin bazı alanlarında hala da en ağır biçimde yaşanan olgudur. Bu yapıdan sömürgeciler alabildiğine yararlanmışlardır. Aşiretlerin politikaya sokuluşları da bu temelde olmuştur. Aşiret reisi ne ise, aşiretin tümü de odur biçiminde ifadesini bulan bir gerçeklik içinde, bilinçleri karartılmış yoksul emekçiler ve köylüler oy sandıkları başına getirilmiş, onlar uğruna elleri kana bulandırtılmış, bu uşakların çıkarları için gerektiğinde en kanlı çatışmalara sürüklenmiş, ölmüş, mahkum olmuş, dağlara çıkmışlardır. Ama, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi, yüzyıllardır tekrarlanan bu kanlı oyuna da dur demiş. 1980 öncesinde olduğu gibi sonrasında da bu yapıyı hedefleyerek yoksul köylüye kendi öz çıkarlarını dayatmış, öğretmiştir. Yani, sömürgeciler ve uşakları feodal-kompradorlarca bir sürü gibi her türlü kirli oyuna alet edilebileceği zannedilen aşiretlerin, günümüzde yaşadıkları gerçekliğin artık böyle olamayacağı ama, öz çıkarlara sahip çıkma sancılarının da en ağır biçimde yaşandığı bir sürece girilmiştir. Gerici aşiret kültürüyle yoğrulmuş olan eski kuşak üzerinde halen etkin olabilseler de sömürgeciler ve ajanları feodal-kompradorlar ulusal kurtuluş mücadelesinin yayılan etkisi altına giren genç beyinler üzerinde aynı biçimde hükmedememektedirler. O küflenmiş aşiret yapısında bir çatlak biçiminde de olsa kabuğu kırarak ulusal-toplumsal çıkarları uğruna savaş platformunda yer alan insanların sayısı giderek de artmaktadır. Ne var ki, netleşmenin henüz tam sağlanamamış olmasından ötürü, bu da, belki de çok az ülkede görülebilecek bir biçimde aşiret tabanını da karşı karşıya getirmektedir. Aşiret mantığıyla hareket eden bir çok insan, mevcut örneğimizde de görüleceği üzere ne olduğunu bile anlamadan elindeki silahını kendi halkına ve hatta aile üyelerine çevirir bulmaktadır. Düşman, insanlarımız üzerinde gerçekten eşine ender rastlanılır bir alçaklıkla oynamaktadır. Aşiret bağları içerisinde halka karşı, kendisine karşı silahlandırılan ve sonuçta da oğlunun katili olan baba Osman Tire, üzerinde böylesine alçakça oynanan insanlarımızdan sadece biridir.

Osman Tire, bir köylüdür. Geleneklere bağlı, dünyayı tanımasına dahi fırsat verilmemiş, gerici aşiret mantığı içinde ağaya bağlılığı vazgeçilmez kabul etmiş ve buna karşı çıkmayı yaşam boyunca aklına bile getirmemiş, kapkaranlık-kölelik dünyasının insanıdır. Ama öte yandan sömürgeciler ve o çok bağlı olduğu ağası, kendi çıkarları için her şeyi yapmaya hazırdırlar. Nitekim, geçmişte olduğu gibi, günümüz modern ulusal kurtuluş hareketine karşı da aynı oyun tezgahlanmak istendiğinde, Osman Tire, elinde bir silahla kendisini düşmanın saflarında kendi oğlunun karşısında bulur. Osman Tire, belki de "köy korucuları" gibi bir yasaya da dayanılarak ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ajan-milis çeteleri örgütlendirildiğinden ve eline silah tutuşturularak kendisinin de bu örgüte dahil edildiğinden habersizdir, ya da bunun ne anlama geldiğini kavramaktan çok uzaktır. O, tanıdığı tek otoriteye boyun eğerek, itaat etmiş ve yaşamın tek biçimi olarak kabul ettiği bu otoriteye boyun eğiş, onun için yeni bir anlam ifade etmemiştir. Ta ki 2 Haziran 1985 günü Baze suyunun üzerindeki Kolyada köprüsüne kurdukları pusudan ölüm kusan silahları tanınmaz duruma gelen oğlunun yaşamını elinden alıncaya kadar...

Sömürgeciler ve uşakları M. Serdar, o gün milis çeteleri haline getirdikleri onlarca köylüye Baze suyunu kızıla boyamaları emrini verirler. Karşılarına çıkacak olanlar, yabancı güçlerle işbirliği yapan, onlardan emir alan, dinsiz, ahlak tanımayan "komünistler"dir; onları öldürmek bir "vatan ve din borcudur"; eğer tarlalarının, dinin ve namuslarının elden gitmemesini istiyorlarsa acımadan vurmalıdırlar. M. Serdar, ağadır; emri altındakilerse istediği biçimde kullanacağı köleleri. Ama nereye kadar!? Bunun cevabını da bizzat yaşamın kendisi vermiştir: Baze suyuna kadar.

Karşıdan bir karartı göründüğünde beklenenlerin geldiğini düşünerek, onlarca el karanlık pusuda tetiğe gider, onlarca namludan ateş fışkırır. Tek bir genç vücut üzerine binlerce mermi sıkılır. Aldıkları emir yerine getirmekten memnun cesedin başına koştuklarında, genç tanınmaz haldedir. Vücudunda neredeyse kurşun değmeyen yer kalmamıştır. Askerler, gencin üzerini araştırırlar ve bir kimlik bulurlar. Okudukları isim onları korkuya boğmak için yeter. Sömürgeci askerler kimliğe bakar bakmaz telaş içinde çağırdıkları helikopterlere binerek oradan uzaklaşır ve milislere de cesedi götürmelerini söylerler. Bu görev Osman Tire'ye düşer. Osman Tire, kim olduğunu bilmediği ve kendisinin sıktığı kurşunlardan da kimbilir kaçınca isabet ettiği gencin başında tam üç gün kalır. Fakat artık oyun da bitmiştir. Ve Osman Tire, başında üç gün bekleyipte tanımadığı, kendi kurşunlarının da vücudunda saplı durduğu bu gencin kimliğinde Nurettin Tire adının yazılı olduğunu öğrenir. İnanamaz. Oğlu kendi kurbanı Nurettin, iki çocuk babasıdır. Osman Tire oğlunu iyi tanımaktadır, her şeyden önce o oğludur; onun Kürtçe dışında çatpat konuşabildiği Türkçeden başka hiç bir dil bilmediğini bilmesi için yeterlidir bu. Nurettin'in dini inkar ettiğini de hiç duymamıştır, oğlu ailesine de bağlıdır, ama Nurettin'in bağlı olduğu bir şey daha vardır, ülkesini sevmektedir. Nurettin, Kürdistan'ın bağımsızlığını istemektedir; peki insanların kendi ülkelerini sevmeleri suç mudur? Osman Tire düşünür!; şimdi başkalarından emir alan dış güçlerin emirleriyle vatana ve millete saldıran kimdir der; Osman Tire bir ellerine, bir de yerde kendi kurşunlarının da vücudunda saplı olduğu oğlunun tanınmaz cesedine bakar, ben ne için katil oldum diye sorar kendine, vatanı için midir... hayır!... kendi halkı için midir... hayır!...; ya oğlu, ne için öldürülmüştür; ülkesini sevdiği için; ülkesinin kurtuluşu için mücadele eden savaşçılara yardım ettiği için değil mi? Peki kendisinin Türk sömürgecilerine ve ağaya uşaklığının mükafatı ne olmuştur? Osman Tire, bunun cevabını çok iyi bilir, ayaklarının dibinde tanınmaz halde yatan oğlunun cesedinden başka bir şey değildir bu mükafat.

Bu örnek, gerçekten de tarihi bir belgedir. Belgenin değerlendirilmesi bir çok açıdan ele alınabilir. Örneğin çetelerin nasıl oluşturulduğunu anlamak açısından...., Kürdü Kürde kırdırtma politikasının günümüzde aldığı biçimi görmek açısından, sömürgecilerle Kürt egemen sınıflarının tarihi suç ortaklıklarının günümüzde ulaştığı boyutları ortaya koymak açısından; gerçekte de aile fertlerini bile birbirinin katili yapanların kimler olduğunu belgelemek açısından...; Türk sömürgecilerine uşaklığın mükafatının acı bir bedelden başka bir şey olmadığını görmek açısından... vb.

Fakat işte burada oyun da bitmiştir. Gerçekten de, Osman Tire'nin kanlı elleriyle ayaklarının dibinde kana bulanmış halde yatan oğlu Nurettin Tire'nin cesedinde her şey, tüm tarih belgeleriyle sergilenmiştir. Nitekim Osman Tire, bu noktada çılgına dönmüştür. Bazen gerçekler şok etkisi yaratır. Bir sürü gibi istenildiği biçimde güdüleceği düşünülen halkların gerçeğin bilincine vardıkları durumda önlerinde durulmasının imkansız olduğunu ise, tarih defalarca kanıtlamıştır. Osman Tire ise bunun sadece bireyde somutlanışını ifade etmektedir.

İkinci örneğimiz de yine bir baba-oğul'a ilişkin. Ama baba-oğul, bu kez çok farklı bir biçimde karşımıza çıkıyorlar. Bu ilişkiyi anlatmaya 27.7.1985 tarihini taşıyan bir mektubu aktararak başlayacağız. Mektup şöyle:

"Yüksek huzuruna takdim ediyorum.

Ey sevgili benim Azad'ım, geç duyduğum için sana bir mektup dahi gönderemedim. Ama beni bağışla, evvela sana selam ederim, gözlerinden öperim. Hiç merak etme, halkımız için öleceğiz de. Ayrıca bizim grup da sana selam ediyor. Okuyan ve dinleyen arkadaşlara selam ediyorum.

Acele senin yazı ve fotoğrafını istiyorum.

Silah arkadaşın ve baban"

Burada yepyeni bir tarih yazılıyor. Kürdistan tarihinin acı ve utançla yazılmış kölelik sayfalarının tersine, başı dik, gururlu, cesaretlendirici, kendi tarihini kendisi **yazmaya karar vermiş bir halkın** tarihi.

Bu kısa mektupta adında bahsedilen Azad'da HRK saflarında sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük için mücadele eden genç bir savaşçıdır, bir babayı oğluna **"Yüksek huzuruna takdim ediyorum"** diye hitap ettiren gerçek de budur. Artık sadece bir baba-oğul değil, aynı dava uğruna savaşan ve bu yolda ölüm de dahil her türlü zorluğa göğüs gerilmesi yolunda birbirini cesaretlendiren iki dava arkadaşı vardır. Sömürgeciliğin her türlü yöntemle birbirine karşı çıkarmaya, ya da kölelik ilişkileri içinde bir arada tutmaya çalıştığı baba ve oğul, tek doğru temel olan mücadele zemininde birleşmişlerdir; özellikle aile bağları temel alınarak ayakta tutulmaya-hortlatılmaya çalışılan gericiliğe karşı, aile ilişkilerinin de ancak ve ancak mücadele zemininde gerçek anlamına kavuşacağı ve ancak böyle yücelebileceği en açık biçimde kanıtlanmıştır. Azad ve babası HRK'nin iki ayrı silahlı biriminde yer almaktadır. Azad, düşmanla girdiği çatışmada yaralanmıştır. Ve bu gerçek içinde, Kürdistan'da bir babanın oğluna ilettiği mesaj, halkı için gerekirse ölüme atılmaktan çekinmemesidir; o bunu bir görev olarak dayatmaktadır.

Ağır sömürgeci baskılar altında ulusal-toplumsal örgütlenmemiz öylesine tahrip olmuştur ki, adeta her şey anlamından boşalmış, herşey kölelik ilişkileri içine hapsedilmiş ve aile bu kaos ortamında bireyin sığınacağı tek adacık gibi kalmıştır. Ama yine kölelik ilişkileri içinde, aile reisinin çıkarının esas alındığı ilişkiler çerçevesinde her şeyin anlamının daraltıldığı, insanların toplumsal çıkarlardan yalıtılarak küçültüldüğü, basit ilişkilerin hükmü altındaki bir adacık. Ulusal-toplumsal çıkış yollarını bulamayan Kürdistan insanı, sığındığı bu adacıkta öyle bir konuma geldi ki, başta sömürgecilik olmak üzere, koyu feodal ilişkiler ve geleneklerin güdümlendirmesi dışına ne düşüncede ve ne de fiili olarak çıkamadı. Bu küçük adacık gericiliğin elinde bir mevzi durumuna dönüşerek, mücadelenin önüne de çıkarılmak istendi. Özellikle mücadelenin başlangıç yıllarında bunun etkisi bütün ağırlığıyla duyuldu. Devrimcileşmek isteyen genç beyinler, ilk olarak aile engellerine karşı mücadele etmek zorunda kaldılar. Iki kuşak vardı: Kendisini bu küçük adacık içinde korumaya çalışan babaların kuşağı ile; kurtuluşu bu adacıktan kurtularak ulusal-toplumsal çıkarlar uğruna mücadele etmekte bulan oğulların kuşağı. Geçirdiğimiz süreçte bu sahada yaşanan mücadele hiç de basit, küçük bir olay değildi. Gerçekte iki dünyanın çatışması vardı. Nitekim sorunun derinliğine kavranılmadığı noktalarda iki kuşak birbirlerini anlamadıklarını iddia ettiler. Ancak mücadele geliştikçe, ulusal kurtuluşçu bilinç tüm beyinleri zorladıkça bu iki kuşak da doğru zemin üzerinde gerçekten birleşmeye doğru ilerlediler. Burada kan bağına dayalı dar ve çıkarcı ilişkilerin yerini, gerçekte aile ve bireyin çıkarlarının da tek güvencesi olan ulusal-toplumsal çıkarların esas alındığı ilişkiler almaya başladı. Düne kadar iki ayrı dünyanın kavgasını verenler, bu kez aynı amaç uğruna elele vermeye başladılar. Eski kuşak, yani babalar oğullarına küçücük bir adaya sığınmalarını öğütleyerek yanlış bir yol gösteriyorlardı; gösterdikleri bu yol oğulları da kölelik içinde tutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu kez oğullar, babalarına yol gösterdiler; onları sığındıkları küçük adacıklar**dan çıkararak dünya** gerçekliğiyle tanıştırdılar. Insanca ve onurlu yaşamanın yolunu öğrettiler. Kürdistan insanı alçak gönüllüdür. Doğru bulduğunda onu kabul etmekten ve o yolda ilerlemekten kesinlikle çekinmez. İşte burada da bunun en güzel örneğini görüyoruz. Bir babayı oğluna böylesine saygıyla hitap ettiren gerçek budur.

Bu küçük mektup, yeni bir ulusun doğuşunu müjdelemektedir. Artık Kürdistan'da yaşlı ve gençlerden değil, savaşan genç halktan bahsetmek gerekecektir. Mücadele yedisinden yetmişine kadar her yaşta, kadınından erkeğine kadar her cinsten insanımızı aynı platformda bir araya getirmiştir. Basit çıkarlardan arınan insanımız yüceltici mücadele bağlarıyla birbirine saygı duymayı öğrenmiş ve işte yürekler de bu noktada birbiri için atmaya başlamıştır. Sömürgeciliğin ağır baskı ve saldırılarına, yüzyıllardan beri oluşmuş gerici ilişki mantığına karşı böylesine yüce bağlarla bir araya gelmenin gerçekleşebildiği bir zeminde zaferin kesin olduğunu söylemek sanırız fazladan bir laf etmek olacaktır. Yeni, doğru ve haklı olan daima gelişir, onun büyümesi ve sonuca ulaşmasını hiç bir güç engelleme kudretine sahip değildir.

Okuduğumuz iki belge gerçekte aynı gerçeği yansıtmaktadır. Eski, gerici, halkımızın birliğini engelleyen, sömürgeciliğin bizzat ayakta tutmaya ve şimdi de gelişen mücadeleye karşı kullanmaya çalıştığı kölelik bağlarının yıkılmasıyla; yeni, doğru, birleştirici ve özgürleştirici ilişkilerin doğup gelişmesi olayından bahsediyoruz. Birincisinin bir çıkmaz olduğu, o bağlar içinde bulunan herkesin ancak ve ancak kendi acı sonunu yaratabileceği, gelecekten bir umut beklemeyeceği açığa çıkmıştır. İkincisinin ise, bir özgürlük ve zafer birliği olduğu açıktır.

Bu iki olgunun bize ilettiği mesajı anlamaya, yorumlamaya çalıştık. Sanırız bu konular üzerinde daha çokça yazmak gerekecek. Sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, bu yeni zeminde genç-dinamik bir halk olarak yeniden doğuşumuzu gerçekleştirirken, birliğimizin pekişmesi ve gerçek anlamıyla kavranması için buna duyulan ihtiyaç yadsınamaz.

★ ★ ★

Baştarafı Syf: 1'de

1985, yalnızca Kuzey-Batı parçası açısından değil, Kürdistan'ın tümü açısından yetmez ve hastalıklı olanın ve işbirlikçiliğin maskesinin tümden düşürüldüğü; doğru olanın ise çalışma tarzına kadar somutluk kazandığı bir yıldır. Bu yılda halkımızın direnmesinin büyüklüğü yanında, "sol" maskeli sosyal-şoven, reformist ve tasfiyeci güçlerin cüceliği ve kokuşmuşluğu da alabildiğine açığa çıktı. Bu yılda sağlanan en büyük kazanım, ayak bağlarından kurtulup, özgür savaşımın mümkün kılınmasıdır. Eğer özgürlük değerli bir nesne ise, onun toprağı olan özgür savaşma ortamına kavuşma da en az o kadar değerlidir.

Tarihimizin en anlamlı ve şanlı bir sürece sokulması ve zafer güvencelerinin elle tutulur hale getirilmesi anlamında 1985 yılı sekiz yıllık savaş tarihimizin bir özetidir. Devrimci-yurtsever siyaseti, örgütlenmeyi ve eylemi hertürlü engellemeye rağmen geliştiren son yıldaki Parti Hareketimizin kendisidir.

1985'te geliştirilen pratik, işte bu denli zengin kazanımların yaratıcısıdır. Bu bilançonun altında ise dökülen kanların ve çekilen işkencelerin imzası vardır.

Bu gelişmeler, halkımızın bilincinde, cesaret ve fedakarlık ruhunda ileriye yönelik derin değişiklikler yaratmış ve onu tarihinin en şanlı bir dönemine ulaştırmıştır. Gelişmelerin yaratıcısı öncü güç de yine bizzat bu gelişmeler temelinde asırlık kökenleri olan hertürlü kişiliksizliği, darlığı aşarak, kendini her düzeyde verimli kılarak ve yarattığı değerleri en geniş halk yığınlarına malederek gerçekliğimizi çağın bilincine kazıma gibi tarihi bir konuma ulaşmıştır.

Bugün halkımız, tarihin ilk köle isyanları ve tüm halk direnmelerindeki soyluluk ve kutsallığı bütün görkemliliği ve aynı zamanda bütün acıları ve zorluklarıyla kendi direniş mücadelesinde somutlaştırmış bulunmaktadır. Bugünlerde halkımız karşı karşıya olduğu, tarihin en zorba yönetimlerinden TC'nin yıkıcı ve vahşi uygulamaları yanında, direnmenin nelere kadir olduğunu, bir umut kalesi gibi yükselen ulusal direnişin, herşeye rağmen zaferi nasıl müjdelediğini de görmekte ve yaşamaktadır. Bu anlamda Kürdistan halkı günümüzde, geçmişte hiç bir zaman tanık olmadığı biçimde ikili ve zıt bir oluşumun acısını ve hazzını birlikte yaşamakta; geleceğe olan umudu ise her türlü endişeye üstün gelmektedir.

Geçmiş dönemlere kıyasla çağımızda bugün gericisi, ilericisi, emperyalisti ve sosyalisti ile Kürdistan gerçeği karşısında, ister onu ezme ve sömürme anlamında, isterse tanıma, kurtuluşuna destek olma anlamında olsun, "doğum sancılarını" andıran bir kıvranışı yaşamaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin, kendisine dayatılan günümüz Kürdistan gerçekliği karşısında duyduğu rahatsızlığı anlamak zor değildir. Ama tüm karşı-devrimci çabalara rağmen emperyalist politikalar bu olgudan köklü bir biçimde etkilenmekte, giderek daha çok çıkmaza batmakta ve çağdışı bir sömürgeciliğe dayanıp, destek almasının bedelini ağır bir biçimde ödemeye başlamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem özellikle bu yılda Kürdistan'da gelişen devrimci direnişin yolaçtığı sonuçları daha yakından görmüş ve bir düşünme, değerlendirme sürecine girmiştir.

Sosyalist sistem de şimdiye kadar herşeyi bilinen barış politikasına tabi olarak değerlendirmesinin verdiği darlık, bu politikanın yarattığı tıkanıklık ve Kürdistan üzerine düşürdüğü gölgeye rağmen, ilerici ve sosyalist değerlere bağlı

PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK

bir Kürdistan gerçekliği karşısında, henüz halkımızın en meşru hakkı olan varlığının ve mücadelesinin kabulü gibi bir tutuma bile ulaşamamasından ötürü zorlanmakta, yeni politik yaklaşımlara ihtiyaç duymakta ve zayıf da olsa bu yönlü çabaları görülebilmektedir.

Halkımız, çağın kendisi hakkındaki bu ikircikli ve ihtiyatlı yaklaşımından büyük acı ve utanç duymaktadır. Ancak bundan ötürü umutsuzluğa ve yılgınlığa kapılmamakta, aksine yumruklarını daha çok sıkarak, gözlerini daha çok açarak ve adımlarını daha çok sıklaştırarak, kendisine reva görülen bu hükmü yırtmak için gücünü, öncü örgütü içinde daha çok yoğunlaştırmaktadır. Karşı karşıya bulunduğu tüm gerçekliği kendi öncü örgütünde anlamaya, yargılamaya ve çağa katkı derecesini ölçerek, buna göre bir yürüyüş tarzı oluşturmaya çabalamaktadır.

Kabataslak da olsa çizilen bu tablo, yaşanan günlerin her bakımdan gelişmelerle dolu olduğunu ortaya koymaktadır. Ama birçok güç, Kürdistan gerçeğinin kıpırdanmasına ve sorun yaratmasına(!) hazırlıksız bir biçimde yakalanmıştır.

Gerçekten de yüzyılların uluslararası siyaset ve diploması süzgecinden geçmiş olan bu günkü politikacılık çabalarında hemen her soruna yer verip belli bir yaklaşım göstermiş, ama Kürdistan olgusunu adeta yok sayarak hiç bir yer vermemiştir. Dolayısı ile ne kadar eski, geri ve karmaşık olursa olsun mevcut tüm sorunlara belli bir yaklaşım göstermekte sıkıntı çekmeyen çağdaş güçler, Kürdistan sorunu karşısında zorlanmakta, tanınmaz ve anlaşılmaz tutumlar sergilemektedirler.

Kürdistan ulusal gerçekliği nedir? Bu gerçeğe nasıl yaklaşılmalıdır? Sömürgeci güçlerin durumu ve bunlarla ilişkiler nasıl ele alınmalıdır?

Gerek güncel emperyalist-kapitalist politikalar ve gerekse oluşmuş, mevcut sosyalist sistem politikaları, bu sorular karşısında giderek daha fazla zorlanacağa benzemektedirler. Çünkü ortada bir yanda dünyada hiçbir halk ve ulus için öne sürülemeyen inkarcı politikalar, öte yandan yine hiç bir halk ve ulusun meşru kabul edemeyeceği çağdışı bir sömürgeciliğe karşı yürütülen haklı ve soylu bir mücadele vardır. Ve bu inkarcı politikaların dayandıkları gerçekler ve niyetler ne olursa olsun, gelişen direnişe karşı öne sürebilecekleri haklı hiçbir gerekçeleri yoktur. Siyasal bağımsızlığı çoktan beridir vazgeçilmez bir hak olarak gören kapitalist-emperyalist güçler kadar; ulusların kaderlerini tayin hakkını hiç bir ön koşula bağlamadan savunma ve eğer ilerici doğrultuda ise bunu destekleme görevi ile yükümlü olan sosyalist güçler de, eğer kendilerine ters düşmeyeceklerse, bu mücadeleye karşı nasıl açıktan tavır alabilir ve nasıl onu görmezlikten gelebilirler? Halkımızın varlığına ve mücadelesine karşı reddedici bir tutum takınmaları halinde bu, her iki sistemin değerlerinde de kaçınılmaz olarak önemli sarsıntılara yol açacaktır. Kabul etmeleri halinde ise bu, özellikle sömürgecilikle çıkar bağları olan ve bu sistemde sorumlulukları olan emperyalist güçleri ciddi çıkmazlar ve bunalımlarla karşı karşıya bırakacaktır. Dolayısı ile sistemler sorun hakkında net hükümlere kolay kolay varamamakta; halkımız hakkındaki inkarcı politikalarını kolay kolay aşamamaktadırlar. Ancak, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi karşısında, gelecekte bundan kaçınamayacaklarını çok iyi bilen bu güçler, günümüzde, bilgilenme ve değerlendirme için Kürdistanla ilgili istihbarat ve ajan faaliyetlerine, giderek kendilerine yandan güçler oluşturma gayretlerini yoğunlaştırmış bulunmaktadırlar. Denebilir ki bu konuda her iki sistem adeta yarış halindedirler.

Evet, bunlar Kürdistan'ın çok sınırlı bir kıpırdanışıyla ortaya çıkan gelişmelerdir. Biz buna şaşmıyoruz.

ÇAĞA SOMUT VE YARATICI YAKLAŞILMALIDIR

Bugün Partimiz önderliğinde ülkemizde yürütülen savaş her ne kadar çağdaş güçlerce henüz doğrudan tanınmış değilse de; çağdaş güçlere dayanılarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı geliştirilen bir savaş olduğu için gerek bu sistemi ve gerekse sosyalist sistemi daha şimdiden derinden etkilemeye başlamıştır.

Şüphesiz ki, özellikle emperyalist-sömürgeci sistemle savaşırken bu sisteme bakış açımızı ve vuruş tarzımızı bizi başarıya götürecek bir biçimde ortaya koyup, uygulayabilmemiz büyük önem taşımaktadır. Savaşımızı her hangi bir üslupla değil, ülkemiz devrimini başarılı kılacak bir üslupla yürütmek zorundayız. Halkımızın varlığını hiçe sayan ve onu sömürüp ezmekte sınır tanımayan bu sistemin güçlerini alt etmek için çok geniş bilgilenme yanında pratik savaşta da muazzam bir taktikçi olmak; yüzyıllardan beri süre gelen ilkel isyancılık sınırını aşarak halk savaşçılığına varmak ve zaferi yaratmak için vazgeçilmezdir.

Bu güce karşı tutumda bugün ülkemizde eski işbirlikçi yaklaşımlardan ona sahte karşı çıkışlara kadar çeşitli biçimler vardır. Direnmeme, uzlaşma, bu sistemin vereceği sınırlı reformları bile her şeyin yerine koyma, bu amaçla devrimin tasfiyesi için yoğun çaba gibi anlayış ve tutumları yaygındır. Sözü edilen olumsuz gerçeklerine rağmen bu anlayış ve tutumların sahipleri aynı zamanda kendilerini kimseyi zora sokmadan mücadele yürüten akıllı savaşçılar olarak da lanse edebilmektedirler. Gerçekte bunların toplumumuzun demogojik bir türü ve halkın sahte sözcüleri oldukları bugün çok daha iyi bilinmektedir. Bununla söz konusu türün tehlikeli olmadığı ve de zarar veremediğini söylemek istemiyoruz elbette. Aksine bunlar sık sık sistemin doğrudan sözcüleri haline gelmekte; onun dayattığı politikaları ustaca uygulamakta ve böylece adeta halkın başına bela kesilmektedirler. Günümüzde sıradan bir memurlukla şu ya da bu merkeze bağlanmış olan bunlar, devrimci gelişme adına ne varsa her şeyi tahrip etme karşılığında bu sistem tarafından semirtilmektedirler.

O halde sistemle gereği gibi savaşmak için onun ideolojik alandan kültürel alana, siyasal alandan askeri alana dek tüm özelliklerini, savaş ve saldırı yöntemlerini derinden kavramak gerekir. Bu sistemin kendisine bağlı en işbirlikçi ve giderek ajan kesimleri bile milliyetçi ve sosyalist sıfatlarla maskeleme ustalıklarını bilerek karşı koymak gerekir.

Fakat ne yazık ki, gerek bilinç düzeyinin yetersizliği ve gerekse pratik savaşım deneyimlerinin yeterince güçlü olmaması nedeniyle bu ajan elit tabaka günümüze dek mesleklerini icra etmişlerdir. Ancak artık günümüz Kürdistan'ında savaş zemininin gittikçe kızıştığı içinde bulunduğumuz dönemde sistemin tüm mekanizmalarının; düşünsel etkilemeden, kültürel ve ahlaki etkilemelerine kadar yine, psikolojik askeri caydırma yöntemlerinden ince politik yöntemlerine kadar dolaylı-direkt, açık-kapalı, sert-esnek, şiddetli-barışçıl tüm yöntem ve yönelimlerinin iyi bilinmesi zorunludur. Bu gerçekleştirilmeden emperyalist sömürgeci sistem ile iyi savaşılamayacağı açıktır. Dolayısı ile günümüzde mücadelenin tüm dallarında ve gerekli tüm yöntemlerinde doğru ve güçlü bir tarzda somutluk kazanmak; savaşın teorik düzeyden, pratik düzeye indirgenmesi için yeteneklerin sonuna dek zorlanması gerekir.

Partimizin savaşma tarzı, ihtilalci bir tarzdır. Belki başlangıçta durumumuz, daha çok köylülerin ilkel isyancı özellikleri ve yetmezlikleriyle önemli benzerlikler göstermiş olabilir. Ama bu sadece bizim değil başlangıçta her halk hareketinin yaşadığı ve Lenin'in de meşru kabul ettiği adeta zorunlu ilk biçimdir. Evet, başlangıç için bu kaçınılmaz ve de meşru bir biçimdir, ama savaşın bu ilkel biçimde çakılıp kalması halinde hareketin gelişmesi ve hele zafere ulaşması olanaksızdır. Bu gerçekten hareketle, ülkemizde de özellikle yaşanan bunca tecrübeden sonra savaşın artık ilkel isyancı özelliklerinden hızla ve bütünüyle arındırılarak usta ve kapsamlı yöntemlerle, çok çeşitli güçleri harekete geçirerek yetkinleşmiş bir halk savaşı düzeyine ulaştırılması zorunludur. Savaşımız halen şüphesiz ki bir çok ilkel biçimi içinde barındırmaktadır ve halk savaşımızın içinde bulunduğu bu günkü düzeyde ve koşullarda daha bir süre bu biçimleri taşıyacağa benzemektedir. Henüz gelişmiş teknolojiyle savaşma imkanlarımızın olmadığı, Hareketimizin halen sisteme bağlı çeşitli düşman güçlerin kuşatması altında olduğu, dostlarımızın bu gün pek fazla olmadığı ve olanların ise görevlerini ancak "öldürmeyecek kadar" yerine getirdiği, halkımızın öz gücünü tamamen ortaya koymaktan henüz uzak bulunduğu, öncünün de henüz gerekli yetkinleşme ve olgunlaşmaya ulaşamadığı bilinmektedir. Savaşımızın bu gerçeklerinden ötürü muhakkak ki atılacak pratik adımların büyük bir özenle seçilmesi ve atılması gerekir. Bugün belirtilen görevlerin başarılabilmesi için somut durumun tahlilinin iyi yapılması, bunun da ötesinde somut uygulama araçları ve yöntemlerinin; yani yürütme, örgütlenme ve denetlemenin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi gerekir. Yeninin eski ile zamanında değiştirilmesi; alma ve yerleştirilmenin zamanında yapılması en gelişmiş ve teknik savaş araçlarından en ilkel ve kaba olanlarına kadar hepsinin yerli yerince kullanılabilmesi, kısaca savaş tarzımızın geliştirilmesi gerekir. Evet işte bunun için de sistemin her zamankinden daha fazla olarak somut bir biçimde kavranılması ve savaş tarzımızın da buna uygun olarak en yetkin ve en verimli hale getirilmesi gerekir.

PKK, halkımızın birliğinin ve onurlu savaşımının temel güvencesidir.

Dün olduğu gibi bu gün de PKK'nin savaş tarzını eleştirenler vardır. Bu eleştirilerden iyi niyetli ve doğru olanların Partimiz saygı ve minnetle karşılamaktadır. Ama bunun dışındaki art niyetli eleştiriler ve giderek karalamalara açık ki hiç bir değer vermemektedir. İşi, tarih yapmak değil, gevezelik yaparak onunla oynamak olanları elbette ki, ciddiye almayacak ve olumsuzluklarına meydan vermiyecektir. Çünkü PKK ve önderlik ettiği hareket halkımız için devrimci bir tarihi yaratma görevini omuzlamış ve pratiği ile de adım adım bu tarihi yarattığı inancındadır. Böylesi bir mücadelede elbetteki birçok hata da yapılacaktır. Bunun yadırganacak bir yönü yoktur. Ama şüphesiz ki dışındaki güçler ister dile getirmiş olsun isterse olmasınlar, savaşımızın da bizzat kabul etmeyeceği şeyler vardır. Savaş tarzımızın zamanında geliştirilmemesi, bunu sağlamak amacıyla yeteneklerin gerektiği biçimde ve gerektiği kadar kullanılmaması ve sınıf savaşçılığının geri biçimlerine düşürülmesi mücadelemiz önündeki en büyük engellerdir. Aşılmaması halinde ise bunların hem kişileri ve hem de hareketi çeşitli sapma ve ihanetlerle karşı karşıya getirmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle savaşımızdaki mevcut ilkel biçimleri aşmak, olanaklarımızı en iyi biçimde kullanmak, halk savaşının gelişmiş biçimlerine ulaşmak ve bunu ustaca kullanmasını bilmek büyük önem taşımakla birlikte, zorunludur da. Varsın dışımızdakiler avazları çıktığı kadar "emperyalizm ve sömürgecilik çok güçlüdür. Bu yöntemlerle sonuç almak imkansızdır" diye bağırsınlar. Biz onlara her zaman olduğu gibi bu gün de **"Direnmeye karar veren bir halk, hakkı olanı elde etmeye kadirdir. Bir halk haklı bir te-**

melde ve doğru yöntemlerle savaşırsa karşısındaki kuvvetler ne kadar büyük görünürse görünsün, onun zafere ulaşmasını engelleyemez" diyoruz. Bu inancımız dün olduğu gibi bugün de parlak bir biçimde doğrulanmaktadır.

Evet, şüphesiz ki gelişen savaş karşısında ucuz konuşma ve tutumların; yine inkarcı anlayış ve uygulamaların hangi güçlü araçlarla ortaya konulursa konulsun hiç bir geçerliliği olamaz. Hareketimiz önderlik ettiği savaşı geliştirmek için devrim kanunlarına bağlılıkta hertürlü titizliği gösterecektir; ama gerici itirazları asla meşru görmeyecek ve kabul etmeyecektir. Tarih sahnesine çıkan, her şeyinden yoksun bırakılan bir halk elbette ki, bağırarak, çağırarak ve yumruklarını sağa sola savurarak da olsa kendisine hep susmasını ve ezilmesini salık verenlere karşı her şeyiyle direnecek ve çağda kendisine bir yer açmak için elden gelen hertürlü yöntemi kullanmakta kendisini özgür sayacaktır. O, kendisine uluslararası kanunlar ve diplomasi kuralları hatırlatıldığında elbetteki, **"sizin bu kanun ve kurallarınız varlığımızı inkar temelinde yapılmış ve intiharımızı öngörüyorsa, benim onları meşru kabul edemeyeceğim çok açık değil mi?"** diyecektir. Hiçbir kanun ve diplomatik kural bir halkın kutsal direnme hakkından daha değerli olamaz ve bu hak önünde duramaz. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük hakkı onun en vazgeçilmez hakkıdır. Ve o devletlerin kanunları ve diplomasisinin ince kurallarıyla çelişse de bu hakkını elde etmek için hertürlü yöntemi seçmekte özgürdür.

Bazı kuş beyinliler; düzenin o soldaki silik temsilcileri, tasfiyeci ve reformist şefleri halkımızın bu en vazgeçilmez hakkını "halkımız henüz ayağa kalkacak durumda değildir, bu nedenle de bir direnme savaşı geliştirmenin zamanı değildir. Bu sistem bizim sorunumuzu karşılamaya ve kabul etmeye hazır değildir. Avrupa şiddete karşıdır, ondan nefret eder, dolayısıyla şiddet temelinde bir savaş geliştirmek en azından ayıptır" diyerek, kurtuluş savaşımızı mahşere ertelemek gibi sefil çabalar içindedirler. Bunlara alçak demek ve şunları hatırlatmak hakkımız ve görevimizdir: Avrupa, O nimetleriyle herşeye sırtınızı döndüğünüz uygarlığını insanlığın kelleleri üzerinde inşa etti. Avrupa'nın başlattığı emperyalist amaçlı savaşlardan sadece II. dünya savaşında 50 milyona yakın insan katledildi. Yoksa bu savaşların sorumlularının başta Avrupa olmak üzere dünya emperyalizmi olduğu inkar mı ediliyor? Ama bu uşaklar o kadar cilalanmış ve uşaklık rendesi üzerlerinden o kadar geçirilmiştir ki ne konuştuklarını bile bilemeyecek hale gelmişlerdir.

Oysa bu suçlarının yanısıra Avrupa'nın bizzat halkımızın varlığının yadsınmasındaki payı da oldukça büyüktür. Yani bunlar 20 milyonluk halkımız ve ülkemizin de katilidirler. Ülkemizi bölüp parçalayanlar ve halkımızı en gerici bir sömürgeciliğin cenderesine terk edenler bunlar değil midirler? Peki bütün bunlar karşısında bizim de söyleyip yapacaklarımız olmayacak mı? Elbetteki olacaktır. Bu anlamda ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü için ister ülke içinde ve isterse dışında söylediğimiz tüm sözler ve geliştirdiğimiz tüm eylemler henüz bir başlangıçtır. Daha çok sözler söyleyecek ve daha çok eylemler yapacağız. Bir halkın inkarı ve imhasının, yine bir halkın en gerici faşist rejimler altında yok olmasını onaylamanın ne demek olduğunu sorumlu ve ilgili tüm güçlere anlatacağız. Bu gerçekten hareketle, kendimizi, savaşımızı geliştirecek, hertürlü yöntemi seçmekte özgür sayıyoruz. Ülkemizdeki utanç verici kölelik sistemini yerle bir etmek ve herşeyden önce insanlığımızı elde etmek için Partili tüm militanlar ve yurtsever halkımız savaşlarını özgürce geliştirmeli, kutsal haklarını tereddütsüzce kullanmalıdır, diyoruz.

Çağa Kendimizi Bağımsızlık ve Özgürlük Eylemimizle Kabul Ettirecek Katkımızı Bu Temelde Yapacağız

---

Çağımızın diğer bir etkin gücü olan Sosyalist sistemin de birçok yaklaşımına karşı, sağlam, devrimci ilkelere ve günümüz gerçeklerine dayanan somut yaklaşımlarla cevap verilmesi ve saptırıcı , mezhepçi anlayışlara şiddetle karşı durulması gerektiğine inanıyoruz. Kısaca bu konuda somut olunması gerektiğini söylüyoruz.

Bizim Sosyalist sisteme yaklaşımımızın devrimci ve geliştirici niteliği, hertürlü spekülasyonu sahiplerinin elinde bırakacak bir biçimde izahların da ötesinde devrimci eylemimizle kanıtlanmıştır. Buna dayanarak bir kez daha belirtelim ki, biz, dünyanın üçte birinde Sosyalizmin geliştiğine inanıyoruz. Ve burjuva, küçük-burjuva anlayışların ürünü "sosyalizmi kötüleme teorilerinin" amansız düşmanıyız. Ama biz, sosyalist gerçekliğin hiçbir kusurunun olmadığı, bu güçlerin hiçbir hata yapmadığı ve sosyalist ülkelerin her söylediklerinin aynen kopye edilmesi gerektiği inancında da değiliz. Yani, somut gerçekliği gözönüne almadan ya "sosyal emperyalizm" safsatalarını savunmak, ya da her şeyi "barış politikaları"na göre ele alıp, dünyayı herkesin salt barış politikası uğruna savaşması gereken bir dünya olarak görmek gerektiğine inanmıyoruz. Sosyalist devrimin gelişme yöntem ve olanaklarının böylesine kısıtlanması ve engellenmesine karşıyız. Sosyalist devrimin çok açık olan yönlerinin ve ilkelerinin gözlerden saklanmaya ve de unutturulmaya çalışılması ve bu konuda çok açık olan görevlerin yerine getirilmemesi kabul edilemez. Bu anlamda sosyalist sistemin çeşitli konulardaki yaklaşım ve politikalarına, sol'dan, fakat olgun, yetkin ve somut devrimci eleştirel bir yaklaşımla karşılık verilmesi; bunun ülkemiz devrimi açısından olduğu kadar, bölge ve dünya devrimi açısından da bir görev olarak yapılması gerektiği kanısındayız. Böylesi bir yaklaşım olmaksızın, lafta ve de söylenenleri papağan gibi tekrarlamakla hiçkimsenin dünya sosyalist güçleri ve dünya sosyalizmine hayrı dokunamaz. Ama kendine "sosyalist" sıfatını yakıştıranlar, dünya sosyalizmine güçleri ve konumlarına bağlı bir biçimde katkı yapmak zorundadırlar.

Bizim görevimiz de elbette ki sosyalizme övgüler dizmek ya da ezbere sosyalizm nutukları atmak değildir. Görev, halkımızın devrimci direnişi temelinde sosyalizmin sorunlarını daha iyi kavramak; sosyalizm ile ulusal kurtuluş hareketimiz arasındaki ilişkileri daha iyi anlayıp bu konuyu doğru bir çözüme kavuşturmak ve yurtseverlik ile enternasyonalizmin ilişkisini ve içiçeliğini daha sağlıklı bir biçimde ortaya koyabilmektir.

Ama uşak ruh, bu soylu görevleri bulandırmak için de elinden gelen herşeyi yapmaktadır. Gerçek şu ki, bu ruh, emperyalist ve sömürgeci güçlerin emrinde ne denli aşağılık ve de tehlikeli sonuçlar yaratıyorsa, sosyalizm ve ilericilik maskesine büründüğünde çok daha yıkıcı bir nitelik kazanmakta; tanınmaz, ucube bir hal almaktadır. Hiç kimse bize sosyalizmin düz bir tanımını yaparak, bunların durumları ne olursa olsun, kendilerini sosyalist olarak göstermelerinin yine de iyi bir şey olduğu masalını anlatmasın. Bunlar sıradan iddialarla ortaya çıkmış, ya da fazla iddiası olmayan sıradan vatandaşlar ve güçler değildirler. Eğer sorun, sosyalist sistemin kendi çıkarları doğrultusunda bazı kişilerden yararlanması olsa idi, elbet teki buna karşı söylenecek fazla birşey olamazdı. Sosyalist ülkeler ve güçlerin bunu yapmaya, yani nerede olursa olsun kendilerine bazı memurlar edinmeye hakları vardır. Nitekim emperyalist ülkeler başta olmak üzere birçok ülkede bu tür faaliyetleri ve ilişkileri vardır ve bu sonderece doğaldır. Ama eğer sözkonusu sorun köle bir halkın ulusal ve sosyal kurtuluş sorunu, yine sözkonusu güçler de böylesi bir halka mensup olduğunu ve onu temsil ettiğini iddia eden güçler ise, durum elbetteki daha değişik olarak ele alınmalıdır. Evet, gerek tarihte ve gerekse günümüzde çeşitli burjuva sınıf ve tabakalar, sosyalist sistemle ilişki kurmuş ve kendi amaçları doğrultusunda ondan yararlanmaya çalışmışlardır. M. Kemal ve Nasır bunun en tipik örnekleridir. Ama bunlar amaçlarını ve programlarını hiçbir zaman gizlememişlerdir. Yani bunların sosyalist ülkelerle ilişkileri kendine has bir mantığa dayanmaktadır ve bu ilişkilerin niteliği hiçkimse için bir sır değildir. Peki, bu uşak ruhun Sosyalist maskeli temsilcileri böyle midirler? Ve bunların, takındıkları bu maske ile, ulusal kurtuluş hareketimize karşı yürüttükleri saptırma ve tasfiye çabalarıyla halkımıza verdikleri zarar kadar; asalak yaşamları ve aynı anda birçok gücün ajanlığını birden yapan sefil yapılar ile bizzat sosyalist ülkeler ve dünya sosyalizmine de zarar verdikleri ortada değil midir?

Biz, Kürt işbirlikçi güruhunun basit çıkarlarını korumak için nasıl kılıktan kılığa girebileceğini biliyoruz. Yine uşaklık tarihleri yanında, bu eğilim ve temsilcilerinin içinde bulundukları durumların nedenlerini de çok iyi biliyor ve bunları çok iyi anlıyoruz. Sosyalizm onlar için, şu yada bu merkeze bağlı olmak; çıkar umdukları şu yada bu teoriyi, topraklarımıza bir mezhep gibi aktarmaktır. Böylece şu ya da bu gücün gözüne daha çok girmek ve memurluğunu daha iyi yapmaktır. Parti ve mücadeleden de anladıkları budur. Elbette ki bunun sosyalizm ile ilişkisi yoktur. Ve belirttiğimiz gibi bu güçlerin durumu anlaşılırdır. Anlaşılmaz olan; bu uşak güruh ile en tanınmaz ve en kabul edilemez ilişkiler içine giren kimi sosyalist ülke yönetimlerinin ve bunlarca temsil edildiği kadarıyla sosyalist sistemin durumudur.

Sosyalizm yüce bir öğretidir. Bu öğretiyi kendilerine kılavuz edinenler ve gücüne inananlar, onu kendi halklarına bir eylem kılavuzu olarak dayatırlar ve bağımsızlık ve özgürlük değerlerini en yüce değerler olarak benimserler. Onlar, halkın öz gücüne güvenmeyi başarının temeli olarak görür ve eğer, köle bir halk en ağır ve elverişsiz koşullara rağmen direnme yoluna çekilebilmişse, bu direniş ne kadar ilkel yöntemlerle yürütülürse yürütülsün ve yine karşısındaki güçlerin durumu ne kadar güçlü görünürse görünsün, bunu sonuna dek sürdürmenin gereğine inanır, direnişin en önünde yer alırlar. Enternasyonalizm ve yurtseverlik, bu belirlemeler ışığında en iyi savaşmaktan geçer. Sosyalist sisteme ve onlarla ilişkilere bakış açımız budur. Yurtseverlik ve enternasyonlizm görevlerimize de böyle yaklaşıyoruz.

Ama bu ilkeler ve bu yaklaşımlar sadece bizim için geçerli değildir. Kendi ülke devrimlerini yapmış da olsalar, bu devrimci ilke ve yaklaşımlar somut durumlara uygun olarak dünyanın tüm gerçek sosyalist ve devrimcileri için de geçerlidir. Fakat ne yazık ki, biz halen sosyalist sistemin varlığımızı bile kabul edip etmediğini mücadelemizi nasıl gördüğünü kavramış değiliz. Bu sistemin temsilcileri, "ulusların kaderlerini tayin hakkı" ilkesinin halkımız için de geçerli olduğunu kabul ediyor mu? Direnmeyi meşru bir hakkımız olarak görüyor mu? Lenin'in daha 1905'de belirttiği *«ister küçük, ister büyük; ister aktif ve isterse pasif olsun hertürlü ulusal direnme ve hele emperyalizme karşı ise kayıtsız şartsız desteklenmelidir»* diye ifade ettiği ilkenin halkımıza da uygulanması gerektiğini düşünüyor mu? Eğer düşünüyorsa bunu uyguluyor mu? Eğer uygulunıyorsa kimler tarafından, nerede, nasıl uygulanıyor? Ülkemizde devrimci bir direnişin varlığını kabul ediyor mu? Kendisine göre bu direnmeye öncülük eden, geliştiren güç kimdir? Bu direnişi nasıl geliştirmiştir? Sistem, tüm bu soruların cevabını açıkça ortaya koyabilmelidir. Ama o, onyıllardır süren büyük suskunluğu ve görmezlikten gelme tutumu ile bu soruların cevaplarına öylesine uzak düşmüştür ki, mücadelemizin düşmanlarımızı bile birçok itiraflara zorladığı günümüzde, o eğer bazı cevaplar vermeye yanaşacaksa bunun için herşeyden önce bizi bir ulus olarak görüp görmediğini ortaya koymak zorundadır.

Ancak bu sistemin mevcut durumu ne olursa olsun, sorulan tüm bu sorulara doğru cevaplar verilmeden sosyalizm edebiyatı yapmak ve hele bunu ülkemiz adına yapmak, iflah olmazlığın ve uşaklığın soldaki temsilciliğini yapmaktan başka birşey değildir. Gelişen ve güçlenen sosyalizme sonuna kadar evet; ama sosyalizm maskeli işbirlikçilik ve uşaklığa da sonuna kadar hayır diyoruz. Evet açıkça söylüyoruz. Sosyalist cilalı reformist, tasfiyeci, sekter mezheplere karşıyız. Kendisine seçtiği merkez önde gelen sosyalist ülke yönetimleri de olsa, halkın direnmesine ve özgücüne dayanmayan hiçbir sosyalizm akımına inanmıyoruz. **"Hangi şartlar altında olursa olsun, halkını direnmeye kaldıramayan, onun direnmesine önderlik etmeyen; kısaca halkını savaştırmayana sosyalist denemez"** diyoruz.

Kendimiz, sahte yurtseverler ve sosyalistler açısından durumu bu kadar açıkça ve devrimci tarzda ortaya koyarken; günümüzde sosyalist sistemi temsil edenlere de aynı açıklık ve devrimci tarzda şunları söylemeyi bir görev sayıyoruz. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, sosyalist de olsa bir kısım devletlerin dış politika ya da diplomatik faaliyetlerinin; hele hele istihbarat çalışmalarının basit bir unsuru gibi ele alınamaz. Yine hiçbir gerekçeyle bir halkın meşru direnme hakkı görmezlikten gelinemez ve mücadelesi karşısında tavırsız kalınamaz. Bir halk en gerici faşist bir sömürgeciliğin amansız uygulamaları altında en kötü bir biçimde tükenilişe götürülürken ona barış politikaları ya da kendi barış politikaları uğruna direnme yani yaşama hakkından vazgeçmesi gibi dayatma ya da telkinlerde bulunulamaz. Bunun sosyalist ilkelerle ve devrimci gerçeklikle bağdaşmazlığı ortadadır. Bir halkın bağrından, varlığını o halkın direnmesinin ezilmesine bağlayacak kadar soysuz eğilimler ve güçler çıkabilir. Bunlar çıkarları uğruna gerektiğinde çekinmeden sosyalist maskeler de takabilirler. Ve yine bunlar uygun ortamlar bulurlarsa kendi halklarının direnişine karşı ajanlık görevleri üstlenebilir ve bir ajan hareketi olarak varlıklarını sürdürme eğilimini gösterebilirler. Ama bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yürüten bir halka destek gibi zorunlu soylu görevler orta yerde dururken onun en asalak, en çürümüş ve en soysuz mensuplarından ajan örgütler olarak kendi bir kısım çıkarları uğruna –bunlar sosyalist çıkarlar da olabilir– yararlanmaya çalışmak, ajan örgütler beslemek ve en kötüsü de bunu, dolaylı da olsa, o halkın mücadelesine bir destek gibi göstermek elbetteki sosyalist bir tavır olamaz ve bu tavır kabul de edilemez. Sözü edilen uşak güçler bunları bir halkın adına ve onun kurtuluşçu amaçlarına karşı yapmasalardı elbetteki bunların ve yaptıklarının sözünü dahi etmeyecektik.

Bunlar, tek tek unsurlar olarak kendi bireysel anlayış ve tutumları düzeyinde halen de sosyalist ülkelere çeşitli memurluklar yapabilirler. Buna bir şey demiyoruz. Sözünü ettiğimiz, sosyalist ülkelerin de çıkarlarına aykırı olarak ve fakat esasta onlara dayanarak hareketi saptırma ve engelleme çabalarıdır. Bu çabaları yürüten güçlerin sosyalistlik ve komünistlikle hiçbir ilişkileri yoktur. Bunlar en klasik ve gerici anlamıyla bir ajanlık faaliyeti içindedirler. Bu faaliyetler, bu günden yeterince görülüp önemsenmese de hem yerel, hem bölgesel ve hem de evrensel düzeyde yapılacak olan hertürlü devrimci çıkışın en önde gelen engelleyicisi olacaktır.

Sosyalist sistemin tutumuna ilişkin yaklaşımlarımız ve sosyalizm anlayışımız budur. Bu bizim açımızdan ilkesel bir yaklaşımdır. Sosyalizmin yaratıcı biçimde kavranılması olayı son derece önemlidir. Daha somut olunmalıdır. Bugün gerçekte Kürdistan devrimine, devrimci direnişine karşı tavır, tutarlı demokrat ve sosyalist olunup olunmadığının bir ölçütü haline gelmiştir. Eğer sosyalist sistem halen en meşru hakkımız olan varlığımız ve mücadelemize bile parmak basmamışsa ve ulusal kurtuluşumuz için çok sınırlı bazı imkanları bile sunmaktan kaçınıyorsa, böylesi bir sisteme ve sosyalizme de söyleyecek çok şeyimiz olacaktır.

Evet, biz bu sistemi ve onu temsil eden güçleri reddetmeyeceğiz. Bunlar sosyalizmin bazı biçimleridir ama herşey değildirler. Biz esas olarak sosyalizm adına, çoğu da bazı sosyalist ülkeler tarafından geliştirilmiş olan, belirttiğimiz hatalı uygulamalar ve anlayışlara karşı mücadele içinde gerçekleşen ve gelişen sosyalizme sahip çıkacak ve bunu yüceltceğiz. Mevcut sosyalizmin olumlu özelliklerini benimseyeceğiz, fakat, yapılan yanlışlıklar ve haksızlıkları da ortaya koyarak hakkımız olanı dayatacağız. Sosyalist güçlerle ilişkilerimizde ölçüt, onların, bağımsızlık ve özgürlük hakkımızı kabul edip etmemeleridir. Yani onlarla ilişkilerimiz ancak ülkemizin bağımsızlık ve özgürlük hakkını kabul edip destekledikleri oranda olacaktır.

Ama biz yurtseverlik ve enternasyonalizmin biribirinden ayrılamayacağına derinden inanıyoruz. O nedenle de halkımızın anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-faşist temeldeki direnişiyle sosyalist sistem ve dünya sosyalizminin daha da güçlenmesi için kendi çapımızda elimizden gelen herşeyi yapacağız. Ona inanacağız ve onu savunacağız. Karşımıza da çıksalar yanımızda da yer alsalar yaklaşımımız

sürekli böyle olacaktır. Bu konuda dar milliyetçi anlayışları şiddetle red ediyoruz ve etmeye devam edeceğiz. Ve biz bunun biricik sosyalist, ilkesel tutum olduğuna inanıyoruz.

YABANCI EGEMENLİK TARİHİ DOĞRU KAVRANMALIDIR

Kürdistan öyle bir ülkedir ki yüzyılardan beridir bu ülkede tüm yaşam onun kaderini elinde tutan emperyalist, sömürgeci ve yerli hainlerce varlığı inkar edilerek, değerleri talan ve tahrip edilerek biçimlendirilmektedir. Dolayısıyla onun ufak bir kıpırdanışıyla bile kurulan bu tezgahın başındakiler büyük bir sarsıntı geçirmektedirler. Bu nedenle yüzyıllardan beridir sömürgeciler ve en az onlar kadar alçak olan hain işbirlikçilerin eli hiç bir zaman halkımızın nefesi üzerinden eksik olmadı. İhaneti, işbirlikçiliği ve uşaklığı bir meslek olarak gören Kürt egemen güçleri günümüzde de özellikle halkımızın modern giysilerle ve kendi öz kimliğiyle tarih sahnesine çıkma cesareti karşısında ve daha bunun ilk adımlarındayken duydukları telaşla yine her türlü gücün uşaklığına ve işbirlikçiliğine soyunmuş ve bunun için adeta yarışmaya başlamışlardır. Aşiretçiliğe, kabileciliğe, aileciliğe her türlü gericiliğe gırtlaklarına kadar batmış olan feodal komprador güçler, bu utanılası mesleği yüzyıllardan beri sürdüregelmektedirler. Onlar bunu kapitalist ilişkiler temelinde günümüzde daha da incelmiş ve dolayısıyla daha da alçaklaşmış bir sanat olarak icra etmektedirler. Yüzde yüz inkarcılık ve TC'ye yüzde yüz uşaklık temelinde ayakta duran bu güruh, gelişen ulusal direniş mücadelesi karşısında günümüzde diğer tüm güçlerden ve hatta sömürgecilikten daha telaşlı, azgın ve daha saldırgan bir konumda yer almaktadır. Bunların TC parlamentosunda yer alan temsilcileri, bırakalım ulusal değerleri, tüm insanlık değerlerini de ayaklar altına alarak, gelişen devrimci yurtsever direnişi derhal ezemediği için TC'yi suçlamakta ve aktif tavır takınılıp sonuç alınması için, çağrılar üzerine çağrılar yapmaktadırlar. Bu güruhun başı olan Bitlisli Kamuran İnan, *"Hasımlarını ezmek için, İsrail, Fas'ı bombalar, ABD uçak kaldırır, ben ise terörün başının nerde olduğunu bilirim ama bir şey yapamam"* diyecek kadar aşağılık bir saldırganlık örneği sergilemekte ve TC'yi tahrik etmeye çalışmaktadır. Bu tip unsurların şahsında en açık biçimde dile geldiği gibi bu sınıf, Kürdistan'daki yeni gelişmeler karşısında adeta "cin çarpmışa" dönmüş ve bir uşaklık histerisine kapılmıştır.

Aşiretçi feodal-komprador güçlerle yakın bağlar içinde türeyen modern giysili, fakat en az bunlar kadar tehlikeli ve utanç verici bir işbirlikçiliği temsil eden diğer bir eğilim ise; karşı tarafa yani kimi sosyalist ülkelere ajanlık temelinde varlığını ve çıkarlarını korumaya çalışmaktadır. "Sosyalist sistemle ilişki kurarsam, bir taşla iki kuş vurmuş olurum, hem ilerici hüviyete bürünüp devrimci hareketin gelişimini engellerim ve hem de bu temelde varlığımı garantiler, çeşitli çıkarlar elde ederim" gibi niyetlerle bazı sosyalist güçlerin böylesi bir ajanlığa prim veren tutumlarından da yararlanarak Kürdistan halkının kaderiyle, gözü dönmüşcesine oynamaya çalışmaktadır.

Söz konusu bu kokuşmuş güçler halkımızın direnişinden vebadan korkar gibi korkmaktadırlar. O nedenle de, aslında insanlığın bir zaferi olarak görülmesi gereken halkımızın yurtsever devrimci eylemliliğine büyük bir saygı duyacaklarına, ona aynı ağız ve yöntemlerle çılgınca saldırmaktadırlar. Ajanlık ve uşaklıkta bile ölçüyü kaçırmış olan bu güruh, çeşitli güçlere raporlar yazarak mücadelenin bastırılması için ihbarlarda bulunmakta ve her türlü yolla uşaklığa davetiye çıkarmaktadır. Ve artık çok iyi bilinmektedir ki, bunların bütün bu çabaları bir kaç günlerini, bir kaç saatlerini ve bir kaç lokmalarını kurtarmak içindir. Halkımıza reva görülen bu tutumlar karşısında tiksinti ve utanç duymak elde değil.

Çok sınırlı direnme olanaklarının bin bir zorlukla acı ve kanla birleştirilmesi pahasına yaratılan bu eylemler ve bu militanlık şüphesiz ki daha doğru ve daha dürüstçe değerlendirilebilirdi. Yine bu direnmeye karar verenlere ve giderek direnmenin kendisi olanlara daha anlayışla yaklaşılabilirdi. Fakat Kürdistan gibi bir ülkede, böylesi beklentilere fazla yer olmadığı şimdi çok daha iyi anlaşılmaktadır. Bu ülkede uşaklık, ihanet, teslimiyet ve ulusal inkarcılık her türlü tarifi aşan boyutlarda derinleştirilmiştir. Hele onun egemen sınıflara mensup güçlerinden öylesi yaklaşımlar beklemek, kölelerin tarihinde çokça görüldüğü gibi "mevlaya" dua edip, yardım istemekten başka bir anlama gelmez. Ama Hareketimizin böylesi bir tutumla ilişkisinin olamayacağı açıktır. Biz her şeyden önce özgür bir beyin ve yürekle her şeyi adeta sıfırdan yaratmanın eşsiz bir örneği olarak ortaya çıktık; en büyük özelliğimiz budur. O nedenle biz, karşı karşıya bulunduğumuz gerçekliği ne kadar acı ve utanç verici de bulsak yadırgamıyoruz.

İşte ülkemizin günümüzde yaşadığı bu yakıcı gerçekler, bugünü ve özellikle önümüzdeki dönemi nasıl ele almamız gerektiği sorununu son derece önemli kılmaktadır. Bu konuda, çok kısa gibi görünen, fakat yüzyılların hesabını çok iyi gören, pratiğimiz ve sosyalist bilimsel yaklaşım, sorunu nasıl ele almamız gerektiğini ortaya koymaktadır.

Ülkemiz zeminini bütün gerçekliğini açığa çıkarmak temelinde düşünce ve davranışta ve devrimci bir temelde zorlamak açısından olduğu kadar; dost ve düşman tüm güçleri kendi gerçek kimlikleriyle ortaya çıkmaya zorlayarak inkar edilmiş, üstü örtülmüş ve saptırılmış ne varsa ilerici insanlığın gözleri önüne çıkarması ve giderek bunların reddi, devrimci yeniden yaratılışın zorunluluğu konusunda dayatıcı olması, Partimizin en büyük onur vesilesidir. Bu temelde sağlanan gelişmeler karşısında günümüzde, artık herkes, düşünce ve davranışlarına yeniden yön vermek zorundadır. Bunun için kimseden, doğru düşünce ve davranışa davet gibi haklı bir gerekçeyle de olsa bir şey dilemiyoruz. Hayır, bu öncüye yakışmaz. Söylediğimiz ve yapılmasının zorunlu olduğunu öne sürdüğümüz ve kendimizin de yaptığımız şeyin özü şudur: "Eğer bu ülkenin egemenleriyseniz, o halde egemenliğinizin dayandığı tarihi, toplumsal ve siyasal temelleri gerçek kimliği ile açıklamak ve bunun hesabını vermek zorundasınız." Halkımıza ve onun ezilen sınıf ve tabakalarına yine şunu söylüyoruz: "Yaşadığınız gerçekliği öğrenin. Yaşamak zorunda bırakıldığınız durumun insanlıkdışı vasıflarını bilince çıkarın. Çağımızda nasıl yaşanabileceğini öğrenin, hareket tarzınızı buna göre ayarlayın siz de gerek kendinize ve gerekse başkalarına karşı hesabınızı verin ve en iyi biçimde hesap sormasını bilin."

Evet ülkemiz, yaşadığı dayanılmaz gerçeklik nedeniyle bugün böylesi amansız bir hesaplaşmanın yapılması gereken bir ülkedir. Her halk gibi Kürdistan halkı da eğer nihai kurtuluş için bir mahşeri yaşayacaksa artık ogün gelmiş ve bunu yaşamaya başlamıştır. Bu nedenle hiç kimse özellikle de bundan sonra "ben kölece yaşamaya alışığım, buna layığım. Benim kölece yaşama hakkıma saygı gösterin" diyemez. Bunu söyleyenlerin çağımızda yaşamaya hakkı yoktur. Günümüzde, hangi gerekçeyle olursa olsun "köleliğe özgürlük" istenmesi insanlık açısından yüz kızartıcı bir durumdur. Bu durum özgür insanlığın tarihinde daima lanetle anılmıştır ve anılacaktır. O açıdan biz halkımıza hangi yolla olursa olsun savaşmayı, kaçınılmaz bir zorunluluk olarak dayatıyoruz. Yine bu nedenle "zamanı gelmemiştir, koşulları yoktur" diyerek, köleliği meşru göstermeye çalışan her türlü düşünce ve davranışı lanetliyor, yargılıyor ve hesap soruyoruz. Bunlarla birlikte aynı zamanda hiç kimse üzerimizde bu denli vahşi bir sömürgecilik uygulanırken, "yavaştan alın, çok ileri gitmeyin, yok olursunuz" gibi gerekçeler öne sürerek, o utanılası "üçüncü yol" ninnileriyle bize yaklaşmamalıdır. Bizim için böylesi "üçüncü yollar" önerenlerin kendileri çoktan fezalara giderken, bize ulusal kurtuluşun ilk adımlarını bile layık görmemeleri acıdır. Ama bu aynı zamanda kendileri açısından bugün insanlığın ne kadar ilerisinde seyrederlerse etsinler, bu büyüklük içinde bir küçüklüğü yaşadıklarını açıkça ortaya koymakta ve üzerinde önemle durulması gereken olumsuz gerçekliklerini dile getirmektedir. Bu tür anlayış ve tutumların terk edilmesi artık hayati bir zorunluluktur. Mazlum halkımızın kutsal direnme, varolma ve özgür yaşama hakkına mutlaka saygı gösterilmeli ve hiç bir kayda bağlanmaksızın bu hak desteklenmelidir. Biz, bununla halkımız için fazla bir şey ya da ayrıcalık istiyor değiliz. Dünyanın bütün özgür halkları bu günlerine ancak bu ilkenin gerçekleştirilmesiyle varmışlardır. Kaldı ki, sosyalizmin de demokratlığın da günümüzde vazgeçilmez ölçütü budur. Bu ölçüt, sorumluluk sahiplerinden kendisinin ne kadar uygulandığının hesabını sormaktadır. Ve elbette ki, bu hesap verilmelidir. Daha da somut olarak devrimci ve ilerici güçlerin henüz yetersiz de olsa saygı duyabilecekleri bir noktaya gelmiş olan Kürdistan gerçekliği bu güçlerden hesap istiyor ve doğru tutum takınmalarını bekliyor. "Eğer bu güçler bize taraftarlık yapmıyacaklarsa hiç olmazsa tanıklığımızı dürüstçe ve tarafsızca yapmalıdır" diyoruz.

Kürdistan gerçekliği günümüzde açık ki en büyük hesaplaşmasını düşmanlarıyla ve özellikle de Türk egemenleriyle yapmaktadır. Ülkemizdeki acımasız baskı, terör ve sömürünün bu en lanetli sorumlusuna halkımız şöyle seslenmektedir. "Kendini yüzyıllarca maskeledin ve hertürlü yöntemden yararlanarak bizi aldattın. Bize, hiç bir zaman yakışmayacak olanı yakıştırdın. Ama artık günümüzde suç üstü yakalandın. Bunun verdiği telaşla kudurdukça kudurganlaşıyor; ipe sapa gelmez şeyler yapıyor ve söylüyorsun. Her türlü zor uygulamasına başvurarak köhne, çürümüş ve kokuşmuş düzenini yaşatmaya ve yürütmeye çalışıyorsun. Bizlere ise 'terörist, bölücü ve yıkıcı' diyerek ortalığı velveleye veriyorsun. Böylece şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da dünyayı aldatacağını sanıyorsun. Ama artık bu 'uyanık'lığının beş paralık bir değeri kalmamıştır."

Evet halkımız, "Türk zoruna artık yeter" diyor. Gerçekten de tarih bundan sonra artık daha değişik olarak yapılmak zorundadır. Ama Türk egemenliği halen Kürdistan gerçekliğinin dayattığı bu olguyu görmek ya da kabul etmek istemiyor. O yüzlerce yıllık tecrübesine ve ustalığına güvenerek bundan sonrasını da eskisi gibi götürebileceğini düşünüyor. Ama savaşın amansız kuralları artık kendisini dayatmış; o, mahşeri hesaplaşma anı gelmiştir. Türk egemenleri hangi yola başvurursa vursun kendini bu hesaplaşmadan kurtaramayacaktır.

Kürdistan halkı gerek kendi ülke özgülü ve gerekse çağ içinde zorla başaşağı tutulan tarihi ayakları üzerine oturtulmaya kararlıdır ve bu gün bunu önemli oranda başarmıştır. Tarihsel gerçekler artık öz kimlikleriyle ortaya konulmak zorundadır. Biz, bu amaçla bir anlamda tarihi ayaklandıracağımızı söylüyoruz. Bu işe de başaşağıya tutulan tarihimizin esas sorumlusu Türk egemenlerinden başlayacağımız tabidir.

Her şeyden önce tarihsel gelişimin en kötü oyunlarından biri sayılması gereken, kendisi ancak bir göçmen sürüsü olan bir topluluğun tarihin en eski halklarının üzerinden bir çekirge sürüsü gibi geçmesi olayının dayandığı gerçekleri ve zorda sınır tanımayan bir despotizminin ilişki mantığını yakalayıp ortaya koymak; yine bu çerçevede Türk-Kürt ilişkisini ve Türk egemenlerinin bir halka reva gördüklerini aydınlatmak, anlatmak gerekir.

Türklüğün gerçek hikayesini ortaya koyarken burada ortaya çıkan olumsuz gerçeklikten, günümüze dek bile bu gerçekliğin bilincinden uzak olan Türk ezilenlerini sorumlu tutmadığımızı ve hatta bunların belirtilen anlamda bir Türklüğü esas boyutlarıyla ve bilinçli tarzda fazla yaşamadıklarını da peşinen belirtelim.

Evet Türk egemenini, Türk zorunu ve bu zorun ters yüz ettiği gerçekleri göstereceğiz. O halde tarihteki Türk oyunu nedir? Bu oyun günümüze dek nasıl oynanmış ve nasıl yansıtılmıştır.?

Oğuz ve Selçuk boyları bin yıllarında Kürdistan kapılarına dayandıklarında ülkemizin sahipleri binlerce yıldan beridir burada yaşamaktaydılar. Dağlarıyla, ovalarıyla ve insanlığın beşiği olan zengin kültür ortamıyla buraların en eski ve gerçek sakini halkımızdı. Fakat Kürdistan kapılarına dayanan bu boyların, böylesi değerlere sahip olmak anlamında olmasa da, kendi olumsuz şekillenişinin ürünü olan bir "üstünlük"leri vardır. Barbarlığın son aşamasını yaşayan bunlar, zorun en taze bir dönemini yaşamaktadırlar. Ve denebilir ki, bunların insanlığın gelişiminden ilk sapışları ve giderek bu gelişmeye karşı sürekli suç işler duruma gelmelerinin başlangıcı esasında bu döneme dayanır. Hemen her halkın tarihinin başlangıcında, az ya da çok olsun böylesi bir dönemi yaşadığı bir gerçektir. Ama toplumların gelişim sürecinde bu aşamadan sonra, ister egemen ve isterse ezilen sınıflar düzeyinde olsun, belli bir üretim temelinde yeni gelişmelerin yaşandığı ve büyük uygarlıkların yaratıldığı da bilinen bir gerçekdir. Ama Türk egemen sınıfları bu olguyu kendi yaşamlarından dıştalayarak, varlıklarını ve geleceklerini sadece kurumlaştırılmış ve yetkinleştirilmiş bir zor'a dayandırdılar. Barbarlığın bu son aşamasından başlayarak daha sonraki dönemler boyunca zordan başka bir şey düşünmediler. Kısaca bunu, tek yaşam tarzı olarak benimsediler. İşte bir çok halka ve uygarlığa bunlar, esas olarak bu özelliklerine dayanarak boyun eğdirdiler.

Kürdistan sınırlarına dayandıklarında Türk egemenleri zorba, akıncı ve talancı karekterlerini alabildiğine geliştirmiş bulunmaktaydılar. Şüphesiz ki, bunu halkımıza da uygulamak istediler. Ama ülkemizin elverişli coğrafik özellikleri, halkımızın savaşkan, yiğit ve mert karekteri ona, kılıcını burada fazla kullanabilme olanağı vermedi; ve bu temelde fazla sonuç alamayacağını hissettirdi. Bu nedenledir ki, bu akıncı kavimin beyleri, daha 1040'dan başlayarak bir Kürdistan eyaleti oluşturup, Kürt beyleriyle, gittikçe kendi lehlerine gelişecek olan bir ittifakın esasını düşünmeye başladılar. Evet Türk egemenleri zor yöntemleriyle Kürdistan üzerinden diğer ülkeler gibi akıp geçememişlerdi ama, Kürt beyleriyle temastan sonra onu zayıf bir yerinden yakalamayı başarmışlardı. Nitekim daha sonraki dönemlerde Türk egemenleri halkımızın boğazını yüzyıllar boyunca hep tesbit ettikleri bu zayıf noktadan sıktılar ve onun işini böylece bitirmek istediler. Bunların Kürdistan ülkesine giderek yayılmaları esas olarak bu yolla ve günümüze kadar hala dillerinden düşürmedikleri "ortak düşmana karşı dayanışma" denilen bir oyun sayesinde mümkün olabildi. Başlangıçta "ortak düşman" diye öne sürdükleri islamiyeti yayma görüntüsü altında kendi istilacı amaçları için üzerlerine yürümeyi tasarladıkları ve "gavur" rum, bizans dedikleri, Anadolu'nin yerleşik gayr-ı müslüm halkları ve uygarlıklarıydı. Yine Alpaslan'ın Kürdistan'ın kuzey-batı'sında giriştiği Malazgirt vb. savaşlarda aynı amaçları taşıyordu ve aynı biçimde gerçekleştirildi. Tarihçiler Anadolu'nun kapılarını Türklere açanın bu savaş olduğunda hemfikirdirler ve işte Türklüğün Anadolu'ya yerleşmesinde böylesine kader belirleyici özelliği olan bu savaşta 20 bin dolayında Kürt savaşçı yer almıştı ve bu, o savaşı yürüten ordunun yarısıdır. Bu gerçekte bir çok tarihçi tarafından teslim edilmektedir. Tarihsel gerçekler çok açık olarak ortaya koymaktadır ki, Türk egemenleri, burada halkımıza büyük bir oyun oynamış, daha çok ona dayanarak Anadolu'yu Türk yurdu haline getirmişlerdir. Anadoluya, Türk akınları tarihte de belirtildiği gibi esas olarak 1071 Malazgirt savaşından sonra başlar. Özellikle Avşin Bey ve Süleyman Şah komutasında bu akınlar Anadolu'yu boydan boya geçerek Ege kıyılarına dayanır. Bu tarihten sonra Anadolu'da fetih ve talan geliştikçe gelişir. Özellikle de Kürdistan'da tutunamayan Türk beylikleri daha çok buraya akmaya başlar. 15. yy'la kadar süren bu akınlar sonucu burada geniş bir Türk nüfusu oluşur. Bununla birlikte süren Türk egemenliğinin islamlaştırma ve Türkleştirme çabaları sonucunda 4. yüzyıl içinde Anadolu'nun çehresi alabildiğine değişir. Bu alana yeni bir kavim ve yeni bir kültür egemen olmaya başlar, bu, İslam-Türk sentezi olarak adlandırılan yeni bir sosyal ve siyasal oluşumdur.

Osmanlı İmparatorluğunun doğuşunu takiben Türk egemenlerinin Gelibolu'dan Rumeliye geçip bir iki yüz yıl içinde balkanların önemli bir kısmına yayılışı, 15. yy'da büyük bir imparatorluk haline gelişi, İstanbul'un fethiyle Bizansın silinmesi ve giderek Türk egemenliğinin cihan şumul bir imparatorluk haline gelmesi sonucu bunlar yönlerini ilk başladıkları yere, Doğu'ya çevirerek oluşturdukları imparatorluğun sınırlarını tüm islam "birli-

ği"nde sağlayarak tamamlamak istediler. Bunun en iddialı önderi Yavuz Sultan Selim'di.

Batı'dan bu kez Doğu'ya doğru yapılan fetih seferlerinin kapısının yine Kürdistan olacağı açıktır. Anlaşılacağı üzere Türk egemenlerinin Yavuz Selim önderliğindeki bilinen Doğu seferinden söz ediyoruz. Bu yıllarda Kürt işbirlikçiliği artık alabildiğine derinleştirilmiştir. Bunun bir sonucu olarak bu eğilim en tehlikeli ve hain tipini de ortaya çıkarmıştır. Bir Osmanlı ajanı olarak çalıştığını mektuplarında açıkça dile getiren İdris-i Bitlisi, nasıl yirmiüç Kürt beyliğini Safavi İmparatorluğundan koparıp geriye kalanlarıyla birlikte tüm Kürt beyliklerini, Osmanlı İmparatorluğuna bağladığını ve bunun karşılığında nasıl bahşişler, altınlar ve kılıçlar aldığını yine bizzat kendisi çeşitli biçimlerde ifade etmektedir. Bu gerçekler ışığında Yavuz'un Doğu seferinin Çaldıran'da büyük bir zaferle sonuçlanmasını anlamak zor değildir. Kürt egemenlerinin ihaneti sonucu Kürdistan bizzat Kürtler tarafından işgal edilerek Türk hakimiyetine bahşedilmiş ve bu sayede bir kez daha Doğu'nun fetih kapıları yine bizzat bu Kürt hainleri tarafından Türk sultanlarına açılmıştır. Evet bu, tarihteki en trajik oyunlardan biridir. Şurası acı bir gerçektir ki, Türk egemenleri Kürdistan ve Doğu'da böylesi ucuz bir başarıyı düşünememişlerdir bile. Nitekim bunun bir ürünü olarak Doğu seferi amacıyla Kürdistan üzerinde çabalarını yoğunlaştırırken başlangıçta düşündüğü şey, Doğu seferi için Kürdistan'ın desteğini almak amacıyla Kürt beyliklerini tek bir beylik etrafında birleştirip, deyim yerindeyse bağımlı bir krallık haline getirmekti. Gerçekten Kürdistan'ın o günkü objektif ve subjektif koşulları bağımsız bir krallık oluşturmak için dahi elverişliydi. Ama Kürdistan'da ihanetin boyutları öylesine derinleşmiştir ve Kürt egemen güçlerinin kendi dar çıkarları uğrunda uşaklık özellikleri o kadar gelişmiştir ki, Yavuz'un bir teklif halinde de kendilerine ilettiği belirtilen planını onlara kabul ettirmesi mümkün olmamış ve buradan başlayarak ülkemiz üzerinde her türlü oyunu ucuza oynama dönemi böylece başlamıştır. Diyarbakır beylerbeyinin oluşumu ve Rüstem Paşa'nın Kürdistan'a adeta sömürge valisi olarak tayini bundan sonradır. İşte daha sonraki yüzyıllarda Kürdistan'ı derinden etkileyen Türk egemenlerinin en büyük oyunlarından bir diğeri görüldüğü üzere yine Kürt hainlerinin eliyle oynanmış ve Türk egemenlerinin yönteminde bu hainler adeta kendi kendilerini ve halklarını tuşa getirmişlerdir.

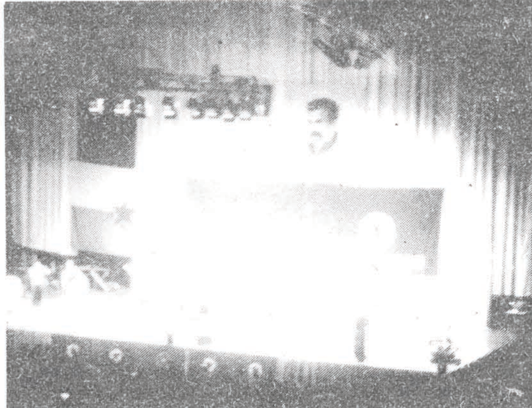
Halkımızın kendi egemen sınıfları tarafından uğratıldığı bu iğrenç ihanet, hiç bir gerekçeyle mazur gösterilemez. Bu, özellikle o dönemde hiçte gerekli değildir, ama egemen güçlerin hanedanlık ve bireysel çıkarları bunu gerekli kıldığı için halkımız, bu en tehlikeli ihanete kurban edilmekten çekinilmemiştir. Oysa o tarihlerde yeni yeni ve zayıfta olsa milli kültür ve giderekte milli sınırlar oluşmaya başlamıştır. Ahmed'ê Xanê gibi ozanların ortaya çıkışı bunun bir ürünüdür. O nedenle bu dönemde Kürdistan halkına oynanan bu oyun sözü edilen gelişmeyi daha başından tersine çevirerek ondan sonraki tarihimizin bambaşka bir yönden tükenişe doğru yol almasına neden olmuştur. Ve Kürdistan'da Türk egemenliği tüm çehresiyle bu büyük oyunun ardından belirmeye başlamış; Babil'den kalma her türlü despotik yönetimin inceliklerini şahsında somutlaştıran bu imparatorluk, o tarihten sonra Kürdistan'a yüklendikçe yüklenmiş ve Kürdistan'ın o özerk beyliklerinin hepsini bir kaç yüzyıl içinde kendine bağlı, Eyaletleri beyler beyliği ve kaymakamlıklara dönüştürmüştür.

Gerçekler bu yönde seyretmesine rağmen tarih bir kez daha haksız ve acı bir biçimde Türklük adına yazılmış ve kazançlar bir kez daha onun hanesine kayd edilmiştir.

Yeni Türk egemen sınıfları böylesi bir temel üzerinde ortaya çıkmış ve yükselmiştir. Türk burjuvazisinin ittihat ve terakkinin ve M. Kemal'in ortaya çıkışı ve yükselişi Alpaslan'ın hikayesine çok benzer. Bu dönemde Türk egemen sınıflarının Anadolu'daki durumu tarihte Anadolu önlerindeki durumlarıyla da yakın bir benzerlik arzeder. Bizans'ın varisi olduğunu söyleyen Yunan orduları İzmir'i işgal ederek Ankara'ya kadar dayanmış, köleleştirdiği Anadolu'daki tüm halklar ise özgürlük bilinciyle kıpırdanmaya başlamışlardır. Onlar bu noktada yine bu en zor anlarını işbirlikçileri vasıtasıyla oyuna getirip ülkemiz ve halkımızın belirleyici konum ve engin potansiyeline dayanarak aşmaya yönelmişlerdir. Egemenlik çıkarları sözkonusu olduğunda Türk egemenleri esasta tarih boyunca daima Kürt hakim güçlerinden de aşağılık özellikler sergilemişlerdir. Bunun bir sonucu olarak, Türk egemen sınıfları Ankara'ya sıkıştırıldıklarında bizzat M. Kemal, Kürt beylerine ve en başta da hain İdris-i Bitlisi güruhuna mensup onüç tanesine müracaatta bulunup mektuplar yazarak ve her birinin sonuna da "ellerinden öptüğünü" ekleyerek bunların desteklerini almaya çalışmıştır. Erzurum Kongresi'ni Kürdistan'ın meşhur Meço ağası da dahil işbirlikçi şeyh, seyid, bey ve ağalarıyla, bunlardan destek alarak topladığı yine Sivas Kongresi ve millet meclisini bu temelde oluşturduğu yakın tarihimizin en iyi bilinen bir gerçeğidir. Denebilir ki emperyalist güçlerin doğrudan ve dolaylı işgaline karşı yürütülen bir savaşa destek olunması doğru değil midir? Evet bu savaş, özellikle başlangıçta işgale karşı olduğu kadarıyla ilerici bir nitelik taşıyor. Eğer doğru ilkelere dayanan bir ittifakın sonucu olarak gerçekleşen bir işbirliğinden söz etmek mümkün olsaydı elbette ki, buna karşı söylenecek bir şey olmazdı. Fakat çok iyi görülmek ve kabul edilmek zorundadır ki, Türk egemenlerinin yakın tarihte halkımıza oynadıkları en son ve en büyük oyunları işte tam da bu ilerici görüntü altında gerçekleştirilmiştir. Açık ki, Türk milliyetçiliği bu konuda çok düzenbaz davranmıştır. O dönemde Kürt hakim sınıflarının desteğini almak için bunlar Ümmetçi maskelere bile bürünmekten çekinmeyerek daha sonra Şeyh Saitlere oynayacağı oyunu daha başından belleğine yerleştirmiştir. Söz konusu olan kaskatı Türk milliyetçiliği, misak-ı millicilik tir. Ama "müthiş Türk" oyununu başarıyla oynamaktadır. Alpaslan ve Yavuz gibi M. Kemal de bu konuda usta bir oyuncudur. Tarih çok açık olarak kaydeder ki, Doğu müdafa-i hukuk cemiyetleri olmasaydı, Türklerin batıya doğru ilerlemeleri asla mümkün olamazdı. Hiç kimse bunun aksini iddia edemez, edenler olursa şu soruyu da cevaplamak zorundadır: "M. Kemal faaliyetlerine niçin Batıdan değil de Doğu'dan başladı?" Ama açık ki, O, Doğu'ya dayanmadan İzmir bir yana, Konya ve Eskişehir'e bile adım atamazdı.

Esefle söylemek gerekir ki, kendi egemen sınıfları elinde düşürüldükçe düşürülmüş olan Kürdistan halkı, tüm acı tecrübelerine rağmen bir kez daha fakat en kötü bir biçimde Türk egemenlerinin oyunlarına gelmiş; Türkün imdadına yetişmiştir; ama kendisi bunun karşısında en büyük darbeyi yemiştir. Yüzyıllardan beridir halkımızın benliğine bir katran gibi yapışmış olan ve uşaklığın iliklerine kadar çöreklendiği Kürt egemenleri bu kez halkımızı öylesine bir boyunduruk altına çekmişlerdir ki, savaşın galipleri, Kürtler için öngördükleri akibeti daha onların cephelerdeki kanları kurumadan sahneye koymaktan çekinmemişlerdir. Başlangıçta çok iyi geçindikleri Kürt beyliklerinin, şeyhlerinin ve seyitlerinin bir çoğunu Diyarbakır'da en trajik bir biçimde ipe çekmişlerdir. M. Kemal, bizzat bunlardan bazıları için *"ulusuna bu kadar kötülük yapanların bana da hayrı dokunmaz"* dediği bilinmektedir.

Ülkemiz üzerinde TC. kabusunun çökmesi böyle başladı. Türk egemenlerin önlerine koydukları, ellerine düşürmeyi başardıkları bu halkı, bu kez tamamen eritmektir. Bundan sonra yaşanan şey, ekonomik çöküntü, dingisiz sömürü, göç, kültürel asimilasyon, dil'in yasaklanması ve Türkülerine kadar herşeyinin yok edilerek özümsenmesi, kısaca ulusal kimliğin silinişinin trajedisidir. Bu trajedi günümüze kadar yaşanmaktadır.

PKK'nin şanlı bayrağı halkımızın çağdaşlaşmasının simgesidir.

Bu ana hatlarıyla belirtmeye çalıştığımız ve her biri arasında 4 yüzyıllık bir zaman aralığı olan dönüm noktaları, boynumuzu gittikçe sıkan ipin ilmekleridir. Ve ne acıdır ki, bu ilmekleri daralttıkça daraltan da kendi egemenlerimizdir. Halkımız bu gün de bu ihanet belasıyla ve onun çeşitli kılıklardaki temsilcileriyle boğuşmaya devam etmektedir. İhanetin bu gününe de ilerde değineceğiz. Ama tarihsel gerçeklerin doğru kavranması konusunda geçerken, bir hususa daha değinmek gerekir. Tarihte halkımıza oyun oynayanlar, belirtmek gerekir ki, sadece Türk egemenleri değildirler. Onların yanında Arap ve Fars egemenlerinin oyunlarından da bahsetmek gerekir. Fars egemenlerinin Kürdistan gerçekliği üzerinde, Türk egemenleriyle çekişmeleri sürecinde tarihte Kürdistan zemininde ihanetin derinleştirilmesi, halkın birliğinin dağıtılması ve daha sonraki parçalanmışlık bakımlarından önemli tahribatlara yol açtığı tarihsel gerçeklerle ortadadır. Yine Arap egemen sınıfları da halkımızın tarihinin olumlu yönde gelişmesini engelleyen zorba yöntemlere başvurmuş, onun olumsuz yöndeki gelişiminde önemli roller oynamışlardır. Kısaca Arapların da Kürtlerle ilişkilerinde olumsuz ve zorbaca bir çok yön ve yine bir çok haksızlık vardır. Fakat Arap egemenleri özellikle başlangıçta, insanlığın tarihinde bir yükselişi temsil eden islamiyetle Kürdistan topraklarına girdiklerinde tüm olumsuzluklarıyla ve yabancı karekteriyle birlikte daha ileri bir düzeni getirdiklerinden tarihimizde sınırlı da olsa olumlu bazı rollerde oynamışlardır. İslamiyetin Kürdistan'da yabancılaşma, inkarcılık gibi roller oynaması ve gerici bir niteliğe bürünmesi daha çok islamiyetin Türk egemen sınıfları tarafından temsil edilmeye başlanması ve 15. yy'dan sonra Türk egemenliğinin Kürdistan üzerindeki hakimiyetinin sağlanmasından itibarendir. Her ne kadar Kürt halkı örneğin Farslar gibi islamlığı kendi öz kimliği ile kaynaştırarak bu gerçekle temastan kazançlı çıkamadılarsa da tümden baş aşağı giden bir sürece de girmedi, aksine sınırlı da olsa belli bir gelişmeyi yaşadılar. 16. yy'la kadar islam uygarlığının olumsuz olduğu kadar olumlu yönlerini de kendi gelişimlerine kattılar. Zaten bundan sonraki süreç Arap'ların da Osmanlı egemenliği altına girdiği süreçtir. Bu nedenle de Araplar özellikle de Kürdistan'ın parçalanmasında fazla bir sorumluluğa sahip değildirler. Bununla birlikte özellikle parçalanmadan sonra gelişen bir Arap şovenizminden söz etmek gerekir. Bazı alanlarda bunun sömürgeci bir karektere büründüğü ve genel olarak gerici anlayış ve uygulamalar biçiminde önemli tahribatlara yol açtığı bilinmektedir. Ama eğer tarihsel gerçekleri yerli yerine oturtacaksak Kürdistan tarihinin başaşağıya gidişinden sorumlu olan esas güç Türk egemen sınıflarıdır. Kürdistan'ın bel kemiğini adeta kıran Türk despotizmidir. Bu konuda hiç bir zaman yanılgıya düşülmemelidir. Kürtlüğün ulusal ve toplumsal yapı olarak çökmeye ve dağılmaya başlaması bu gücün eliyle gerçekleştirilmiştir. Tarihi doğru tanımak gerekir ve giderek sömürgeciliği de tarihi ve güncel kapsamı içinde doğru bir biçimde kavramak gerekir. Biz "egemenlerimizin" özellikle günümüzde bu konuda yaptıkları çarpıtmaları yutmayacağız.

Bugün Arap egemenlerinin Güney Kürdistan'da halkımıza karşı yürüttüğü savaşın önemli tahribatlara yol açtığı İran'da ve İran-Irak savaşında halkımızın en kötü bir savaş içine çekildiği, kendisine yıkım getiren bir savaşın içinde piyon olarak kullanıldığı ortadadır. Ama bütün bunlara rağmen gerek tarihte ve gerekse günümüzde hiç bir güç Türk egemenleri kadar halkımızın nefesini kesmemiş ve ülkemizin üzerine bir kabus gibi çökmemiştir. Bugün halkımızın ve ülkemizin üçte ikisi bu güç tarafından hakimiyet altında tutulmakta ve varlığımız her alanda yine bu güç tarafından hergün ve her saat en kötü bir biçimde ezilip çürütülerek en kötü bir biçimde yokluğa itilmektedir. Bu açık gerçeklerden ötürü doğal olarak, Kürdistan sorunu temelde Türk egemenliğine karşı mücadele içinde çözümlenecek olan bir sorundur. Ve Partimizin parça bütün ilişkisinde stratejik düzeyde belirlediği "Kuzey-Batı Kürdistan'ı her alanda kurtuluşuna önderlik edecek olan bir alandır" tezi, gerekçesini burada bulmaktadır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi halkımız günümüzde de, kaba ve ince bir çok yöntemin içiçe örüldüğü ihanetçi eğilim ve çabaların tehditi altında bulunmakta ve bunların baskısını yaşamaktadır.

Evet Kürdistan'da işbirlikçi yapının tarihi süreç içerisinde ne denli büyük tahribatlar yarattığı, ve utanılası ve acılı bugünkü Kürdistan gerçekliğinin temelde bunların eseri olduğunu ortaya koyduk. Bütün bunlarla birlikte denebilir ki bu ihanetçi yapı da bütün görünümleri ile birlikte hiçbir zaman günümüzdeki kadar sefilleşmedi, inkarcılaşmadı, tanınmaz hale gelmedi ve soysuzlaşmadı. Daima tarihimizin en lanetli kişisi olarak andığımız İdris-i Bitlisi bile "Kürtlük" yaftasını kullanıyor; Osmanlı devletine bağlı da olsa Kürt beyliklerinin sınırlarıyla, kanunlarıyla ve gelenekleriyle ayakta kalmasını gerekli görüyordu. Ama günümüzün Kürt işbirlikçileri, ünlü hain Kamuran İnan'ın şahsında çok iyi ortaya çıktığı gibi faşist Türklüğü kusmaktan başka birşey yapmamaktadırlar. Günümüzün işbirlikçileri öylesine azgınlaşmışlardır ki, "Türk egemenleri Türklüğü iyi koruyamıyor" gerekçesiyle protesto etmektedirler. Günümüzün İdris-i Bitlisi Kamuran İnan, kendi halkının kanına susamış bu drakula, Türk Meclislerinde ve basında avazı çıktığı kadar bağırmakta, *"Kürdistan'da gelişen ulusal devrimci direniş niçin hemen bastırılamıyor, niçin gerekli tedbir en sert biçimde uygulanmıyor?"* diyerek faşist milisliğe açıktan davetiye çıkarıyor ve buna hazır olduğunu herkese ilan ediyor. Kürdistan'daki günümüzün işbirlikçi hainleri bu tutumlarıyla öylesine aşırı bir durum yaratmışlardır ki Türk egemen güçleri bile gerçekte bunlar karşısında bocalamakta, bunların neyi ve kimi temsil ettikleri noktasında tereddüte düşmektedirler. Kürt işbirlikçileri KUKH'ni bastırması için kışkırtmakta ve adeta provakatörlük yapmaktadırlar. Bu durum günümüz Kürt egemenlerinin, dünyayı kendi ağasının evinden ibaret sanan ve efendisinin gücünün sonsuzluğuna inanmış bir uşağa cahil ve fakat gözü kara durumuna benzemektedir. Bunlar, bir kez Türk egemenlerinin "yedi düveli dize getireceklerine" kendilerini inandırmışlardır. Ama o günümüz Türklüğünün en çok teşhir ve tecrit olmuş zayıf bir güç olduğunu bir türlü görmek ve anlamak istememektedir.

Evet bunlar, öyle bir ruhla yetiştirilmişlerdir ki sıradan insan yüreğinin ve beyninin bile onların bu durumu karşısında kendini tiksinti duymaktan ve isyan etmekten alıkoyamaz.

Ülkemizde İdris-i Bitlisi'cilik eğer sadece bu kadar açık renkleri ile oynansaydı, bütün iğrençliğine rağmen buna yine de şükretmek gerekirdi. Ama o, günümüzde öylesine ince, öylesine tehlikeli ve öylesine maskelenmiş olarak karşımıza çıkmaktadır ki bu gerçeği tanımak ve tanıtmak artık gerçekten oldukça zorlaşmış bulunmaktadır. Hele sıradan halktan insanların ve hatta iyi niyetli bir çok devrimcinin bile Atatürkçülük ile İdris-i Bitlisiciliğin birliğinin bu en ince sınırını görmesi, eğer güçlü bir tarih bilincine sahip değilse hiçte kolay değildir. Evet, günümüz Kürt işbirlikçiliğinin sol maske altında Atatürkçülüğün en ince biçimi olan sosyal-şovenizm ile ittfakından söz ediyoruz. Bunlar da bugün kendilerini yine en fazla Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı tutumda ele vermektedirler. Sol görüntülerle cilalanmışta olsa bunlar da bugün, Kamuran İnanlarla aynı tondan ve hemen hemen aynı sözcüklerle halkımızın mücadelesine saldırmakta ve düşmanı onu ezemediği için suçlamaktadırlar.

"Sol Birlik" denilen oluşum ne kadar başka türlü gösterilmek istenirse istenilsin, gerçekte Türk egemen sınıfları ile Kürt egemen sınıflarının kendisini çağının görüntüsüne uydurmuş tarihimizin en ince, en maskelenmiş işbirliğidir. Amaç, yine aynı amaç; oyun yine aynı

oyundur. Temelde değişen, yeni olan birşey yoktur. Ama çağın gerçekleri ve özellikle ülkemizde modern temellerde gelişen ulusal kurtuluş hareketi, eski tip, kaba işbirlikçiliği ve yine Türk egemenlerinin kaba sömürgeci hakimiyetini geçersiz kılmaktadır. Gelişen yeni tarih, artık bunlara yer vermemektedir. İşte bu nedenler, hem Kürt işbirlikçiliğini ve hem de Türk egemenlerini kendilerini yeni duruma uydurma; işbirliklerini gelişmeleri önleyebilecek bir biçime kavuşturmaya yöneltmiştir. Ve işte, 1970'lerden itibaren kendisine her türlü sol maskeyi takarak boy veren sosyal-şovenizmin; yine en ilkel, feodal-aşiretçi ve işbirlikçi özelliklerini yurtsever, demokrat ve de sol renklerle cilalayan Kürt burjuva, küçük-burjuva uzlaşmacılığının ve teslimiyetçiliğinin gerçek hikayesi budur.

Tarihte Yavuz Sultan nasıl İdris-i eğitip, onunla ilgilenerek Kürdistan'daki Türk egemenliğinin temellerini bunların çabaları sayesinde döşüyorsa; yine nasıl, Abdülhamit politikaları aşılınca bu kez de ittihatçılar, Ziya Gökalp gibi hain Kürt aydınlarına el atıp Kürdistan'ı bu kez de Türkçülük temelinde ellerinde tutmaya çalışmışlarsa –Ziya Gökalp'e daha 1920'lerden başlanarak Kürt inkarcılığı teme linde Kürt milliyetçiliği yaptırılmaya başlanmıştır- günümüzün Türk egemenleri de hemen bütün tabakalarıyla aynı geleneği sürdürmektedirler. Özellikle Türk küçük-burjuvaları tipik bir biçimde, Osmanlı'nın çöküşe gittiği yüzyılımız başlarında, ittihatçıların "devleti kurtarmak" için o kılıktan kılığa girdikleri durum ile yakın bir benzerlik göstermekte, Kürdistan'ı ellerinde tutmak için yürüttükleri o iki yüzlü çabaları daha da incelmiş biçimde aynen sürdürmektedirler. Bu kapsamda Türk egemenlerinin tarihte, belirttiğimiz ünlü hainlerle ilişkisinin anlamı ne ise, bugün K. Evren'in Şahinler ve Yıldırımlar; yeni ittihatçıların cephesinde ise, TKP ve "Kürt" Kemal'in, Dev-İşçi ile Semir'in ilişkilerinin anlamı da odur. Eğer böyle değilse, Türk "sol"u ve Semir'e bunca gözyaşını ne diye döküyor? Kaldı ki bize, Dev-İşçi'nin meşhur şefi tarafından bir mektup ile bildirilen "ültimatom"da *"Semir'e karşı takınılan tavır, Türkiye soluna takınılmış olacaktır"* diye bu ilişkinin niteliği açıkça da belirtildi.

Bir kez daha açıkça ortaya koymak gerekir ki, Türk "sol"u adı altında Kürdistan halkına ve onun devrimci öncüsüne musallat edilen bu sol, M. Kemal "sol"u; yani yeni ittihatçılıktır. Ve Türk burjuvazisi yüzyılımızın başından günümüze dek, "devlet gemisini" kurtarmak için ümmetçilikten, komünistliğe kadar; yine çeşitli emperyalist ülkelerin mandalığını istemekten, gerekirse Türkleştirilmiş bir bolşevizmle Sovyetlere bağlanmaya kadar gösterdikleri yoğun çabayı bunlar da yine aynı amaçla, kırk parçaya bölünüp, çıkarlarına uygun düşen yeni merkezler arayarak ve de bunlara dayanarak göstermektedirler. Bu "sol"un yıllardır bir türlü devlete yönelmemesi belirlememizi en açık biçimde kanıtlamaktadır. Yine bu "sol"un KUKM'ne ve Partimize bu denli düşmanca tavır alması onu tasfiye etmek için, adam ayartmaktan tutalım, komplolara kadar adeta ittihatçıların "teşkilat-ı mahsusa"sı gibi çalışması da yine bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Evet bu "sol"un ne olup olmadığı konusuna burada daha fazla değinmeyeceğiz. Ama şunu belirtmek zorundayız ki; tarihte Türk egemenlerinden, sultanlarından paşalarından ve reis-i cumhurlarından çok çektik; çok defa oyunlarına en kötü biçimde kurban olduk. Şimdi de bu oyunlar, halkımıza ve direnişimize karşı bu "sol" tarafından oynanmaya çalışılmaktadır. Bunlar, bugün bin dereden su getirip ve büyük çoğunlukla da baskı ve şantajla silahlı direnişi durdurmamızı, silahlarımızı bırakmamızı istiyorlar. Ve bunlar yine her yola başvurarak kendilerine boyun eğmemizi, işbirlikçiliklerini kabul etmemizi bize dayatıyorlar. Gözlerimizin içine baka baka, bir yanda mücadelemize bu kadar saldırırken, öte yandan Kürdistan'da milli baskıya karşı olduklarını, demokrasiden ve sosyalizmden yana olduklarını söylüyorlar. Açıkça yalan söylüyorlar, demogoji yapıyorlar! Milli baskıya karşı, insanlığın varabileceği en son sınırda direnenleri yerle bir etmek için tek bir ses ve tek nefes halinde hareket edenler bunlar değil midir? Bu "sol" "devlet gemisini" kurtarmak için istediği kadar uğraşsın, başlattığı son oyunu oynayamacaktır. Çünkü Türk egemenlik sistemi, hangi sınıf eliyle olursa olsun tarih boyunca oynadığı oyunların ve hep bu oyunlara dayandığı için, dolayısıyla kendi hikayesinin de sonuna gelip dayanmıştır. Türk egemen sınıfları bagajlarındaki her şeyi kullanmışlardır. Rejim, sömürü, kişiliksizleştirme ve işkence adına ne varsa hepsini uygulamıştır. Bu açılardan son beş yılda yapılanlar, beş bin yıllık insanlık tarihinde yapılanlardan az değildir. Ve bugün bu ucubeyi kendi yaratıcıları bile kabul edemiyorlarsa eğer, işte bu nedenledir. Emperyalizmin bu haşarı çocuğu kendi tecrübelerince hergün "neden söz dinlemiyorsun?" diye azarlanmaktadır. Ama o, anlamayan, dövüldükçe daha da kabadayılaşan bir mahalle kabadayısına benzemektedir. Türk egemeni lumpendir; lumpen doğdu ve yine lumpen biçimde ölecektir. Onun günümüzde yaşadığı gerçeklik budur. Bugün generaller, Türk tarihinin "komutanlık geleneği"nin tüm özelliklerini sergilemeye çalışmaktadırlar. Onlar, Mete Han ve Oğuz Kağanlardan başlayarak, büyük Selçuklu ve Osmanlı sultanlarından Atatürk'e uzanan bir geleneğin temsilcisi oldukları iddiasındadırlar. Ve günümüz dünyasında "militarist toplum"un özgün bir örneğini yaşatmak, bunu geliştirmek ve yaymak çabasındadırlar. İşte esas zayıflıkları da buradadır. Ne kapitalist uygarlığın ve ne de sosyalist ve ulusal kurtuluşçu pratiğin kabul edemeyeceği bir statüyü, bunun somutlaştığı TC'yi Abdulhamit'e özgü entrikacı ve dengeci yaklaşımlarla yaşatmaya çalışmaktadırlar. Kenan Paşa(!) gerçekten de paşalığın tüm hünerlerini sergilemektedir. Bir paşa, topluma ne kadar ve nasıl biçim verebilirse, yine ekonomiyi, kültürü, sporu, ahlakı ve dini nasıl ve ne biçimde yönlendirebilirse, bunların hepsini siyasetçileri, ekonomistleri, sanatçıları, futbolcuları ve imamları çatlatırcasına(!) yapmaktadır. Bu her şeyi bildiğini, her şeyin ancak kendisinden sorularak ve icazeti alınarak yapılabileceğini iddia eden ucube rejim; belirtilen yapı ve tutumunu geliştirdikçe, gerçekte tükenişini de yakınlaştırmaktadır.

Bu rejimin ne kadar tehlikeli olduğunu, bugün aklı başında emperyalist sistem sözcüleri ve gözlemcileri de iyi görmektedirler. O nedenle de, bunları rejim kendi çıkarlarına da aykırı düşecek bir konuma gelmeden bu sorunu halletmek eğilimindedirler. İşte "burjuva demokrasisi" dedikleri şey, Batı'da bunca gücün el birliği ederek, Türkiye'de işbirlikçileri vasıtasıyla geliştirmeye çalıştıkları oyunun ardındaki gerçek budur. Bu oyun günümüzde ise çok açık olarak oynanmaktadır.

Ekonomide yaşanan gelişmeler ve kitlelerin durumu yine ancak "Türkiye'ye has bir toplum" ile izah edilebilecek olan ve fakat dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen bir sömürü düzeninin boyutlarını sergilemektedir. En geri ülke halklarının bile sıradan bir zamla ayaklanmaya yöneldikleri ortada iken; zamsız bir günün bile geçmediği Türkiye'de kitlelerin suskunluğu, bugün rejim için belki bir şans sayılabilir ama, bu, ileride patlak verecek gelişmelerin evrensel çapının bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Sistemin bu rejimden duyduğu korku da temelde bu gerçekten ötürüdür. Bunlar, söz konusu tehlikeyi bertaraf etmek için "siyasallaşmak" ya da "sivilleşmekten" bahsetmektedirler. Ama bizzat kendilerinin dahi bu işe ne kadar inandıkları son derece tartışmalıdır.

Kim çekecek "sivilleşmenin" başını. Bu sivilleşmenin kendisine, burjuva –demokrasi–sinin en sıradan unsurlarına bile, en büyük kötülükleri yapan Demireller ve Ecevitler mi? Yönetimi kendi elleri ile paşalara teslim edenler, ne kadar sivilleşme yaratabilirler? Yine bu sivilleşmeyi yüzdeyüz Evren türediler olan Sunalpler ya da Calpler veya bunların cilalanmış temsilcileri Söylemezoğlu ve Gürkan'lar mı yaratacak? Hiçte inandırıcı olamıyorlar.

Gerçekte askeri-faşist rejim, toplumu çürüttükçe çürütüyor. Dolayısıyla ile Türkiye meselesi bugün, sistemin kendi içinde bile bir sorun haline gelmiş bulunuyor. Türkiye ne Abdulhamit ve ne de Tanzimat döneminde Avrupa kurumlarında bu denli tartışılmamıştır. Şüphesiz ki bunun bir anlamı vardır. Türkiye toplumu yine tarihte hiç bir zaman olmadığı kadar bu rejim altında kendi gerçekliğinin uzağına düşürülmemiş; ideolojik, siyasal ve kültürel olarak kendine bu denli yabancılaştırılmamıştır. Bütün bunların gerçek ifadesi şudur; TC olgusu her zamankinde, daha fazla devrimle karşı karşıya bulunmaktadır. İçte ve dıştan ne kadar payandalandırılırsa, payandalandırılsın, ne kadar politik cambazlık gelişşandığı gibi, en küçük bir çivinin sökülmesinin ardından gelecek o korkunç yıkılışa, TC'nin yaşamında tanık olacaktır. Gelişmeler bu yönden hızla ilerlemektedir. Bir çok küçük-burjuva dar görüşlünün görüntüye bakarak, "rejimin sosyalist ülkelerle arası iyi, Ortadoğu'da konumu güçleniyor" biçimindeki sapıklıklarına kapılınmayacaksa, gelişmelerin bu yönünü tesbit etmek hiçte zor değildir.

Ancak, düşüncesini, ruhunu ve onurunu satılığa çıkarmış teslimiyetçi ve uşaklar tüm bu gerçeklere rağmen TC'yi çok güçlü, modern ve gelişmeye aday bir varlık olarak göstermeye özel çaba sarfediyor. PKK'ye dayatılan ittifakçıların bu yönlü çabaları bilinmektedir. Ama elbette ki devrime bunların gözlükleri ile bakılamaz.

Ne reformlarla yamama ve ne de burjuva-liberal güçlere yeniden canlılık kazandırılması bu rejimin kaderini değiştiremez. Onunla, rejimi restorasyon amacı ile dahi oynama yıkılışını çabuklaştırmak, bunun için ortamı olgunlaştırmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Bu nedenle de rejimin sahipleri ondan bir taş koparılması ve hatta yerinden oynatılmasını bile dehşetle karşılamaktadırlar. Yine Evren bu nedenle feryat ediyor. *"Oynamayın, bu gerçeği ben yaşıyorum, dediğiniz gibi değil, zorla tutuyoruz, eğer biz de gidersek çoğunuz yok olursunuz, bunun sonu yoktur"* diyor. O, bunu söylerken bir gerçeği dile getirmekte ve TC'nin hikayesinin sonunu anlatmaktadır.

Evet, bu aynı zamanda Türkiye devriminin gerçekliğini dile getirmektedir- ki adı Türkiye Devrimi. Devrimin gerçekleştirileceği ülke ve halk ise esas olarak temsilcisini bugün Kürdistan somutunda KUKM biçiminde ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bu anlamda "Doğu" Anadolu tarihinin oluşumundaki rolünü bir kez daha oynamaya hazırlanmaktadır. Birçok imparatorluğun yaşam sınırı olarak gördüğü; Asurluların egemenlik savaşlarından, Pers-Yunan, Roma-Partlar savaşlarına, Bizans-Sasaniler, İslamiyet-Hıristiyanlık çatışmalarına; yakınçağ tarihinin başlangıcından Osmanlı İmparatorluğunun Doğu'ya yayılması ve ayakta kalışına, giderek TC'nin oluşumuna kadar hayati roller oynayan "Doğu" yeniden ortaya çıkmaya; ama bu kez değişik bir toplumsal zemin üzerinde kendisini ifade etmeye ve değişik hedefler gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Tarihin en büyük ve yoğun çatışmalarına tanık olunan, fakat en çok unutulan bu diyarda Kürdistan ülkesinde, yeni bir kavganın tohumları yeşeriyor.

Irkçı faşist sömürgecilerden ve sahte "sol" çevrelerden yöneltilen her türlü saldırı ve kompolya karşılık halkımızın öncüleri doğru-devrimci hattı göstermekte ve bu yolda yürümede kararlı olduklarını belirtmektedirler.

tirilirse geliştirilsin ve emperyalizmin burjuva demokratçılığı, sosyalizm sahtekarlığı ile her türden sosyal-şoven oportünist eğilime ne kadar çanak tutarsa tutsun, bütün bunlar TC'yi kurtarmaya yetmeyecektir. Ne kadar allayıp-pullasalar da "tek dişi kalmış canavar" diye tabir edilmesi gereken bu olguyu gürbüzleştirip gençleştiremeyeceklerdir. Tılsım bozulmuş, devrim arafesine dayanılmıştır. Her tarihsel dönemde devrimcilerin belirgin bir mantığından söz edilir; eğer iç koşullar yeterince olgun hale gelmişse, egemen düzen binlerce yıllık Roma İmparatoru ve çağımıza kadar yaşayan Osmanlı sultanlığı da olsa, bu rejimin yıkılmasını hiç bir güç engelleyemez. Bu tarihsel örneklerde çarpıcı biçimde ya-

Evet Türk egemenleri günümüzde, son derece tehlikeli bir gelişme ile karşı karşıyadırlar. TC, bugün kendi tarihinde ilk defa siyasal ve ulusal egemenliğini yerle bir edecek bir mücadele ile yüzyüzedir. Bu mücadele PKK önderliğindeki KUKM'dir. İşte bu ciddi tehlikeyi bertaraf edebilmek için TC, günümüzde girmedik delik, çalmadık kapı bırakmamaktadır. Bunu başarabilmek için yine çılgınca bir biçimde ateşle barutu bir arada tutmaya çalışmaktadır. Sovyetlere gidip "iyi komşuluk ilişkileri" adı altında her türlü şarlatanlığı yaparken, Bulgaristan karşısında "kendi gözündeki mertekleri görmeden" "onun gözünde gördüğü çöpler" üzerine kıyamet koparabilmektedir. Batı'ya "bensiz edemezsiniz" deyip, "ele, eteğe" düşerken; onların sistemlerine beş para değer vermeyecek kadar cüretli de olabilmektedir. Çin'e uzanıp nasıl her konuda ortak düşündüklerini söylerken; aynı zamanda Japon mücizesinin Türkiye için de mümkün olabileceğini ileri sürmektedir. İslam toplumları için bir model olduğunu iddia etmekte, bu iddianın sahibi iken batı demokrasilerinin seçkin örneği olmaya soyunmaktadır. ABD'nin en seçkin müttefiği olduğunu sürekli vurgulaması ve bunu temel bir ilke olarak benimsemesi ise, TC'nin vazgeçemeyeceği bir şeydir.

Karşımızdaki sınıfın, ideolojiden politikaya kadar bu denli çelişkili bir durum sergilemesi, TC'nin giderek Abdülhamitçilik ve Osmanlı İmparatorluğunun kökenlerine kadar uzanır. Ama TC'nin bu sonuçta başını yiyecek olan çelişkili ve çatışmalı yapıdan kurtulması mümkün değildir. Aksine bu rejim günümüzde bu yapısına rağmen tüm olanakları ile direnmektedir. TC tarihten devraldığı belirtilen özellikleri, günümüzde yetkinleştirerek sürdürmektedir. Bu anlamda TC eşittir mücadele demektir. Onun tarihi oluşumu, ulusal, sınıfsal, ideolojik, pratik ve kültürel her düzeydeki faaliyetleri, gelişim ve kurumlaşma özellikleri onu son derece ustalaştırmıştır. Bu temelde oluşan hakim klik ile temin ettiği çeşitli egemen sınıf ve tabakaların; yine ona hizmet temelinde ortaya çıkan, çeşitli asker, diplomat; kısaca sosyal, siyasal ve kültürel yaşamın önde gelen adamlarının türlü kılığa girmeleri ve inanılmaz rollere soyunmaları bundandır.

Kendi içinde ve dışında, çeşitli sınıflar ve ezilen halklara karşı sistemli kültürel imhadan en canavarca fiziksel imhaya kadar her türlü yöntemi, hiçbir kural tanımadan uygulamaya sokan TC, varlığını ayakta tutabilmek için en zayıf azınlıklardan, kültür ve uygarlık yönünden en gelişmiş uluslara kadar, yine emperyalist-kapitalist sistemden sosyalist sisteme kadar hepsi ile baskı, imha, şantaj, tehdit, uşaklık ve ikiyüzlülüğe dayanan çekişme, çatışma yada ilişkiler içindedir. Bazen sınır tanımayan bir saldırganlık örneği sergilerken, bununla yan yana yalın kat uşaklık örneklerini sergilemekten geri durmamaktadır. Günümüzün Evrenli, Özallı faşist rejimi, bunun en tipik örneğini oluşturmaktadır. Dışarıda Yunanistan'a karşı açıkça sergilendiği gibi göz kestirme bildiği zayıf halklarla adeta "kedinin fareyle oynadığı" gibi oynayan bu güç, içerde Evren'in sivillere, Demirel ve Ecevitler gibi has uşaklarına bile yaptığı gibi, TC'nin bir gün daha fazla yaşaması uğruna en olmadık yöntemlere baş vurabilmektedir.

TC bu savaşını PKK'ye de en görülmedik bir biçimde dayatmıştır. Onun oluşturduğu ve PKK'nin üzerine sürdüğü ucube insan tipleriyle parti mücadelemize karşı nasıl bir savaş içinde olduğu ve bu özgün savaşın kendisi de TC'nin nasıl bir yaşam savaşı verdiğini çok iyi açıklamaktadır.

Evet... günümüzde İsrail siyonizminden, Güney Afrika ırkçılığından; yine yakın geçmişte Hitler

faşizminden bahsedilir. Tüm emperyalist-kapitalist sistemin ve bu arada bu mihrakların kendilerine has bir savaşım tarzları vardır. Ama hiç birisi kemalist TC kadar sinsi, hain ve insanlıkdışı bir tutumu sergileme gücünde değildir. Sistemin mantığı gereği tüm bu mihrakların gelişmelerinin bir yerde durması söz konusudur. Fakat bunlar açısından durum böyle değildir. Abartmaksızın söylenebilir ki, eğer Tük egemen sınıfları, yaşamlarının sosyalist sisteme bağlı olduğu ve bunun kendileri için tek çıkar yol olduğu kanısına varılırsa sermayedarlarının yarısını doğrama pahasına da olsa bu sisteme çağrı yapmaktan çekinmeyecek bir özelliğe sahiptirler. Yeterki biraz daha yaşayabilsinler. Onların tek ilkesi budur. Ve esasında, Orta-Asya'dan kopup gelen Türklüğün hikayesi de bunu zorunlu kılmaktadır.

Fakat tarih hükmünü amansızca yürütmektedir. Kürdistan zemininde, yüzyıllardan beridir yaşanan bunca tahribata rağmen ulusal kurtuluş mücadelesi, adeta kayaları çatlatırcasına kök salan bir bitki gibi yeşeriyor. Tüm bölgeyi bile daha şimdiden etkisi altına alan direniş tohumları elbetteki en çok, çürümenin de ötesinde artık kokuşmuş olan Türk egemenlik sistemini sarsmaktadır. Bugün atılan adımların boyu ne kadar küçük ve kendisi ne kadar zayıf olursa olsun bu kavga, gerek tarihi, gerek karşıdaki hedefin çürümüşlüğü ve gerekse bu topraklarda yaşayanların ölüm kalım durumuna gelip-dayanmış olmaları nedeniyle kaçınılmazdır ve giderek büyüyecektir.

HALKIMIZIN KUTSAL DİRENME HAKKI VAZGEÇİLMEZDİR

Kürdistan'da tarih bugün önemli bir dönemeci yaşıyor. Fakat bu dönemecin nasıl dönüleceği sorunu halen ciddi bir sorun olarak ortada duruyor. İnsanlığın en ileri çağında bizim halen böylesi sorunlarla karşı karşıya olmamız elbetteki cevaplanması gereken bir sorundur. Ama elbetteki bundan sorumlu tutulması gereken, bazı haklı eleştirilerimiz olsa da, çağımız değildir. Eğer bir gerçeklik, kendisini çağa dayatmaz ve onun birçok yetersiz ve haksız hükmünü bizzat kendi eliyle yırtmazsa, onu suçlamaya hakkı yoktur.

Biz de çağdan fazla bir şey talep etmeyecek, onun maddi ve manevi kazanımlarına göz dikmeyeceğiz. Kapitalizmi ve sosyalizmiyle çağımız, çağdaş halkların öz eseridir. Kapitalizmin de sosyalizmin de ürettiklerini öğreneceğiz. Kapitalizmin bize çok kötü yansıdığı, sosyalizmin ise meyvelerine henüz sahip olamadığımız bir gerçektir. Elbetteki bunun çok çeşitli nedenleri vardır. Tarihsel nedenler yanında coğrafi özellikler, parçalanmışlık ve geri toplumsal yapı iç içe geçmiş bir biçimde bugünkü durumumuzu etkileyen nedenler olmuştur.

Bu nedenle biz mevcut durumdan esas olarak kendimizi sorumlu tutmamız gerektığini söylüyoruz. Yarının sahipleri bizleriz. Çözümü de kendimiz yaratacak ve hiç kimseden bizi kurtarmalarını istemeyeceğiz. Her şeyden önce Kürdistan'ın geleceğinde işbirlikçiliğe hayat hakkı bırakmamak için, gelişmeler ne kadar kötü olursa olsun bu eğilimle aramızda kalın bir sınırı daima muhafaza edeceğiz. Bağımsızlık ve özgürlük adına yürüyüşümüzde kendi dizlerimize ve yüreğimize güveneceğiz. Ve işte bunu gerçekleştirdiğimiz oranda çağa adil hükmünün ne olması gerektiğini söyleyeceğiz. Yine bunu yaptığımız oranda kendimizi iyi savunabilecek ve dışımızdakilerini iyi yargılayabileceğiz.

Çağımıza her alanda derinliğine ve dolu olarak bakacağız. Günümüzde nükleer dehşet dengesi yüzünden dünya savaşları gittikçe zorlaşıyor. Bölgesel ve küçük çaplı savaşlar ise gittikçe gelişiyor. Önümüzdeki dönem bu yönlü gelişmeler giderek hızlanacaktır. Bu arada mevcut barış politikalarının çıkmazları da kendisini daha çok dışa vuracak; halk kurtuluş mücadeleleriyle bu politikanın ilişkisi ve dünya devrimine katkısı meselelerinde uygulamaya ilişkin olarak yaptığımız eleştirilerin haklılığı daha da netleşecektir. Biz bu konuda doğru olanı yapmak için elimizden geleni ortaya koyacağız. Biz, dünya sosyalizmine katkımızı, kendi ülkemizin Bağımsızlık ve Özgürlüğünü sağlayarak; dünya barışına katkımızı yine Bağımsızlık ve Özgürlük temelindeki barışı yaratarak yapacağız.

Çağdışı sömürgeciliğin, emperyalist-kapitalizmin de çıkarına olmadığını ileri sürerek bu sistemi NATO içinden de zorlayacağız. Bunların kendi içindeki çelişkilerini kullanarak dayatılması gerekenleri sonuna kadar dayatacağız. İşbirlikçi ve bağımlılık temelindeki ilişkileri şiddetle reddedeceğiz.

Çağın hakkımızdaki kabul edilemez hükmüne kendi eylemimizle karşı koyarak; çağ içinde giderek artan bir etkinlikle yer alacağız. Hiç kimse bize, "aramızda yeriniz yoktur, gelemezsiniz" diyemez. İlerici insanlığın vicdanına ve bilincine mutlaka akacak, oradaki yerimizi alacağız. Bu, eylemimizin doğal bir sonucudur. İnsanlığın ileri kültürü ve ölçüleri de buna son derece yatkındır. Öz gücümüz ve çabamızla buna ulaşmayı değişmez bir ilke olarak göreceğiz.

Hiçkimse İhanete Özgürlük İsteyemez

Olumsuz bir tarihsel gerçeklik içinde yüzyıllarca tarihte hiç bir halkın tanık olmadığı kadar, ölümle yaşam arasında adeta bir beşik gibi sallanan halkımız her şeye rağmen bu güne ulaşabilmeyi başarabilmişse, bu her türlü çağdaş donanımdan uzaklaştırılmış olduğu halde yalnız ve yalnız direniş sayesinde mümkün olabilmiştir. Evet bu, çağdaş ölçülerle asla kıyaslanmayacak ilkel ve kendine has bir direnmedir. Fakat buna rağmen, tabiat koşullarından yabancı egemenlerin vahşi uygulamalarına; yerli egemenlerin ihanetlerinden sınıfsal, ulusal vb. baskı ve sömürü uygulamalarına kadar, ülkemizdeki çağdışı duruma karşı halkımızın ulusal varlığını koruma temelinde bir direnme içinde olduğunu teslim etmek gerekir. Bu, gerçek olmakla birlikte halkımız yakın tarihe kadar modern anlamda bir direnmeden tamamen habersiz yaşamıştır. Çok yakın bir geçmişe kadar ne düşünebildiği ve ne de eyleme dökebildiği olgular, Partimizin kısa ama çok soylu mücadele yıllarında bir gerçek haline getirilmiş bulunmaktadır.

Partimizin öncülük ettiği gelişmeler, salt bir Parti olma ile sınırlı değil, onun çok ilerisinde, tarihin çarkını ileriye doğru çeviren soylu bir çok kurumun yaratılması sonucunu doğurmuştur. Bu nedenle gerek PKK'yi tanımlarken ve gerekse mücadelesini anlatırken düz ve alışılmış yaklaşımlara düşmemek gerekir.

Ülkemiz, egemen despotizmin "mezara gömdüm" dediği, dönemin üzerinden, yüzyıllarla ifade edilebilecek bir zaman geçtikten sonra günümüzde bir başkaldırı olayını yaşamaktadır. Halkımızın, adını söylemekten bile kaçındığı, kendisine çağdaş bir ulus ve toplum olmayı yakıştıramadığı; yabancılaşmadan kurtuluş ararken buna alabildiğine batması, zaten yeterince olumsuz olan Kürdistan zeminine bir de subjektif ortamın olumsuzluklarını eklemiştir.

Halkımızın dostları olması gerekenlerin durumunu yukarıda koyduk, varlığını bile kabule yanaşmıyorlar. Yıne, düşmanın baskı ve sömürüyü amansızca uyguladığını da belirtttik. Buna karşı umut, bilinç ve yürek gücü ne kadar iş yapabilir? Ama yine de, ortam ne kadar elverişsiz olursa olsun bir şeyler dayatmak zorunda olunduğu açıktır. İşte, çağa ve halkımıza dayatılan PKK gerçeği budur. İnkarcıya, o kendini aldatan demogoga, halka, o duymayan yüreğe, çoktan yitirilmiş ama hala beyin diye taşınan organizmaya dayatmak, gerçeği karşılarına çıkarmak gerekmektedir. Halka "sen böyle bir yaşama layık değilsin, böyle kölece yaşıyamazsın" sloganını haykırarak girilmesi gereken yolu göstermek zorunludur. PKK'nin bir tanımı da gerçek ifadesini burada bulmaktadır. O, sadece bir ideoloji, bir fikir hareketi olarak değil, mücadelelerin en dehşetlisi olan politik lehçeye bürünmüş bir harekettir. PKK, politik mücadele yöntemlerinin en incesinden en kabasına kadar hepsini uygulayan bir güçtür. İşte, tüm bunları güçsüzlüğün yaşandığı bir halk gerçekliği ortamında dayatmak gerekmektedir. Aksi takdirde, bir güç haline gelebilmek mümkün değildir. Kimden güç istenilecek? Hangisinde istenirse istensin güçsüzlükten başka bir şey vaad etmedikleri gibi "yerinde dur otur" demekten başka bir şey de yapmamaktadırlar. Böylesi bir ortamda çağa arzu edilen düzeyde girilmek isteniyorsa o muazzam güçsüzlükler, içinde bir güç haline gelinecektir. Adeta, insanlığın vahşi ormanları yaşama çevirirken, buzulları aşıp okyanuslara dalarken, fezaya giderken duyduğu hislere benzer hisler duyarak, cesaretle öne atılınacaktı. Bu duygunun bir benzerini halkımızın vicdanına dayatmak gerekiyor. PKK gerçekliğinin kavranması gereken bir yönünün de bu olduğunu hemen belirtelim. Bu özellik birçok yönü ve daha derinlemesine açılabilinir. Fakat gerçekliğin kendisi budur. Her dürüst vicdan sahibinin bu gerçeği teslim etmesi gereklidir.

Halkımızın yüreğine, beynine giden yolda bir kaşif olacakmıydık? Buna gereksinim varmıydı? Biz PKK hareketinin militanları olarak, bu soruya evet diye cevap verenlerden, böyle yapılmalıdır, diyenlerdeniz. Yine ne kadar güçsüz olunursa olunsun, koşullar ne kadar aleyhte olursa olsun, tarih ne kadar utanılası kör bir mantıkla işlerse işlesin, bu körolası kader kabul edilemez, buna ne pahasına olursa olsun, müdahale gereklidir diyen bir hareketiz. Aynı zamanda dille, elle, silahla, yürekle, beyinle kısacası her yöntemle, yani insanoğlunun sergileyebileceği hangi eylem, hangi direnme üretiliyorsa, onunla davanan onunla ileri atılan bir gücüz. İnsanoğlu soylu bir varlıktır. Büyük haksızlıklar, büyük tehlike ve afetler karşısında bilincini ayaklandıran, yüreğini coşturan bir özelliğe sahiptir. Ve insanoğlu ancak böyle davranabildiği oranda kurtuluşa gidebilir. İşte, bu özelliklerin, halkımızda da yaratılması gerekiyordu. O halde, PKK insani özellikleri halkımız içinde konuşturulması gereken erdemler olarak değerlendiren militanların hareketidir. Kürdistan'da yaşatılması ve sahip çıkılması gereken, insani özelliklerdir. Bunun dışında hiçbir yolun ve özelliğin kabul edilmeyeceği açıktır. PKK Kürdistan'da bu koşullarda ortaya çıkmıştır. O, içinden çıktığı zemini böylesine değişikliğe uğratan; tarihimizin neredeyse bir yazgısı haline gelen ihanete, işbirlikçiliğe kesin set çeken ve bundan sonra **yasaktır** hükmünü veren bir harekettir.

İçteki hainin hesabı görülmeden dıştaki despota karşı başarı kazanılamayacağını çok iyi bilen PKK, ihanet ve ceza ikilemini artık başbaşa koşturan bir harekettir. Nerede ihanet varsa, orda ceza da vardır, gerçekliğini yaşatmaya, o büyük Kürt ihanetini yerle bir etmeye kararlı olanların hareketidir. Ve tüm bunları da en hayati özelliği haline getirmeye, büyük bir kin ve öfkeyi ihanet üzerine boşaltmanın gereğine inanan bir güçtür. Bu aynı zamanda Kürt halkının yurtsever görevlerinin de başında gelmektedir. Halkımızın direnme hakkı nasıl meşruysa, kendisini savunma hakkı da meşru ve kaçınılmaz bir görevdir. Hiçkimse hangi nedene dayandırılmak istenirse istensin halkımızdan ihanete özgürlük tanınmasını isteyemez. Tarihimizde derin kökleri bulunan ve halkımızın köleleştirilmesinin baş sorumlusu olan ihanetin affedilmeyeceğini, ajan ve işbirlikçiliğin üzerine acımasızca gidileceğini çok açık olarak söylüyoruz.

Günümüzde ise işbirlikçilik daha modernize edilmiş özelliklerle ortaya çıkmaktadır. Bunu tüm özellikleri ile ortaya koymak gereklidir. Sol maske ile ortaya çıkan birçok çevre, aynı zamanda ihanetin korunması ve yaşatılmasına da kol kanat germektedirler. Dağıttıkları bildiri ve yayınlarında hainlerin ve provakatörlerin özgürlüğünü savunmakta, cezasız bırakılmalarını istemektedirler. Hatta halkımıza karşı suç işleyen birkaç provakatör için "hayatlarını kurtarma" kampanyaları geliştirdiler. İhanete bu derece özgürlük isteyecek kadar alçalan bu güçler, açık ki direniş mücadelesinin önüne engel dikmek istemektedirler. Hertürlü ihanete meşruluk özgürlük sloganı ile ortaya çıkan sosyal-şoven ve reformist güçlere bu sıfatlar bile çok gelmektedir. Halkımızın, tarihi boyunca en fazla gadrine uğradığı ihanet üzerine acımasızca yürümesine karşı, etekleri tutuşmuşcasına avazları çıktığı kadar bağıran bu güçlerin de iliklerine kadar bu batağa saplandıkları ve bunlarla işbirliği içinde oldukları açık bir gerçektir. Bu nedenle, ihanete sonsuz bir özgürlük istemekte, bu soysuzluğun da kabul edilmesini talep etmektedirler. Ama bunun karşısında direnmeden de aynı şekilde hızla uzaklaşmakta, ve bu yüce değere saldırmaktadırlar.

Halbuki bugün direnme olmadan 1 saniye bile yaşamak mümkün değildir. Direnmesiz en ufak bir olanağı yaratmak, en ufak bir mevzi kazanmak mümkün değildir. Açık ki, Kürdistan'da bugün elde edilecek herşey ancak direnme temelinde, ihanet ve işbirlikçilik sonuna kadar mahkum edilerek elde edilebilinir. Bunun için bugün direnme saygı duyulması gereken tek yüce değerdir. Bu olmadan yüce bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu geliştirmek, halkımızı bu yola koymak olanaklı değildir. İşte, direnmenin bu kadar önem arzettiği bir ülkede, açık ki, ihanete ve işbirlikçiliğe karsı acımasız olmanın anlamı daha derindir. Yine direnme sadece bir tutku, sıradan bir olay olarak değerlendirilmemelidir. O halkımızın yeniden dirilişinin vazgeçilmez temelidir. Dolayısı ile buna hizmet eden hertürlü düşünce, eylem yüceltilmelidir. Buna karşın direnmeyi güçten düşüren veya bu amacı güden hertürlü düşünce ve eylem karşı-devrimcidir. **"Direnmek Yaşamaktır"** sloganının tarihsel anlamı da burada yatmaktadır. Yine bu slogan tarihimizin bu aşamasında en canalıcı bir özelliğe sahiptir.

O halde direnme, sadece PKK'nin bir üslubu değil, o aynı zamanda tarihimizin başaşağı giden yönünü doğrultmanın tek yöntemi olduğu kadar, halkımızın yeniden dirilişinin de vazgeçilmez yoludur. Ancak bu temelde halkımız her şeyini yeniden kazanabilir. Ve bugün halkımızın biricik tutumunu karakterize eden slogan **"Herşey Direniş İçindir."**

PKK daha ilk günden beri sürekli olarak direnişi yükselten bir harekettir. Günümüzde de bu özelliği sonucu giderek daha geniş çevreleri etrafında kenetleyerek kitleselleşmiştir. Bugün milyonlarca insan PKK'nin direnişçiliği ile açılan bağımsızlık yolunda ilerliyor ve hertürlü ihanete karşı acımasızca savaşıyor. Bu sadece silahlı bir direnme değil, hayatın her alanında düşmana ve uygulamalarına karşı bir direniştir.

Günümüzde ise bu direniş, Cephe biçiminde somutlaşmaktadır. Cephe olayı da ele alınırken, böyle değerlendirilmek zorundadır. Cephe eşittir; kitlelerin öncü etrafında yaşamın her alanında düşmana ve uygulamalarına karşı hertürlü insani yeteneklerini geliştirerek gösterdiği bir direniştir. Bu aynı zamanda hiçbir ihanetin işbirlikçiliğin ve suçun da cezasız bırakılmamasıdır.

PKK'nin diğer önemli bir özelliğiyse, daha yeni şekillenirken bile, milliyetçilik, sosyalizm maskesi ile kendisini uyutmaya çalışanların oyunlarını bozup, teşhir etmesidir. Düşünce adına, halkımıza modern kölelik yollarını açmaya çalışanlara bu imkanı tanımayan ve bunda kararlı olan PKK, hiçbir koşul altında ve hiçbir gerekçeyle bağımsızlık ve özgürlük şiarından asla taviz vermeyenlerin gönül, düşünce ve kader birliğidir. Herşey, düşünce, eylem, politika, bu şiara hizmet etmek, bunu geliştirmek durumundadır. İşte, PKK bu yolda ilerleyen ve en büyük fedakarlıkları kendiliğinden gerçekleştirenlerin hareketidir. Tüm bunları yaparken, bu hedeflere karşı yola çıkarken kendi öz gücüne, kendi insani yeteneklerine sonuna kadar inananların ve "en büyük teknoloji insandır" şiarını yükseltenlerin ve bu uğurda büyük bir cesaretle ileri atılanların, zaferi kazanacaklarından emin olanların birliği olan PKK, ihanetin hiçbir biçimde cezasız bırakılmayacağını bugüne kadarki pratiğiyle de göstermiştir. Yine, zafer pırıltılarının bugün giderek daha fazla yolumuzu aydınlattığı, umudumuzu tahrik ettiği bir dönemde böylesine bir yolda yürümenin gerekliliğine duyulan sonsuz inançla nasıl yeni bir kişilik, yeni bir ahlak, yeni bir kimlik ve yeni bir halk yaratmayı bilenlerin ve bu uğurda iyi çaba harcayanların Partisidir. Aynı zamanda, bu tarz gelişimi ile köleliğin bağlarını parçalayıp kendisini topraklarının üzerinde abideleştirirken, ancak çağa bu şekilde onurlu bakılacağını bilenlerin bir gücü olarak, nasıl bir çabayla bunların yaratılabilineceğini, insanlığın nelere kadir olabileceğini gittikçe derinliğine gören, bunu kendisinde üreten, bunun için büyüdükçe büyüyen, kahramanlaştıkça kahramanlaşan, geleceğin halkını militanında yaratan ve bu şekilde gelecekle günümüzü bütünleştirenlerin şerefini, onurunu yücelten ve Kürdistan'ın kurtuluşunu esas meseleleri haline getirenlerin yiğit hareketidir.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Her Şey Ulusal Kurtuluş Savaşı İçin!

Her Şey Ulusal Kurtuluş Cephesi İçin!

21 Mart 1985'te Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla girilen bahar ve yaz ayları, mücadelede yeni atılımların yaşandığı bir dönem oldu. Ulusal Kurtuluş Cephesi ve ulusal kurtuluş için mücadele bir şiar olmaktan çıkarak yaşanılan ve uğruna savaşılan günün bir gerçekliği haline geldi. Kürdistan bütün dağ ve ovalarıyla sarsıldı, düşmana karşı eylem haberleri dört bir taraftan yükseldi. Bu baharda gerçek anlamıyla bir ulusal uyanış, bir ulusal kalkış yaşandı.

Başta PKK ve halkımızın silahlı güçleri PRK olmak üzere tüm Kürdistan yurtseverleri, Ulusal Kurtuluş Cephesinin örülmesi için hiç bir fedakarlık ve çabadan geri durmadılar. Hedef; Kürdistan'da her kaya ardının, her köyün, her geçidin ve her mahallenin düşmana kurulmuş bir tuzak haline getirilmesiydi. Halkın engin direnişçi potansiyelini cephe platformunda örgütlemek, düşmana karşı harekete geçirmek, böyle bir cepheleşme önünde nereden ve kimden kaynaklanırsa kaynaklansın her türlü engele karşı acımasızca durmak, atılması gereken ilk adımlar olarak belirlenmişti. Bir çok yetersizlik ve eksikliği de taşısa yaşanan süreç bu yönde gelişmiştir.

Son Nefes ve Son Damla Kana Kadar Direnişin Yüce Örnekleri Sergilenmiş, Bu Tarihi Kalkışta Halkımız Kesin Kararlılığını Kanıtlamıştır.

21 Mart 1985'de Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla birlikte girilen yeni ulusal devrimci atılım süresince Kürdistan, tarihinin en ciddi gelişmelerini yaşadı. Parti örgüt ve militanları savaşın daha güçlü geliştirilmesi için taşınan kaygılar dışında hiç bir kaygıya yer vermeden düşmanın üzerine atılmanın soylu örneklerini sergilediler. Adıyaman'dan Kars'a, Hak-

kari'den Dersim'e, Siirt'ten Van'a, Ağrı'dan, Antep'e kadar Kürdistan'ın her şehir, kasaba, köy, mezra ve hatta dağlarındaki çobana kadar direniş çizgisinin ulaştırılmadığı ve bu konuda halkın onayının alınmadığı hiç bir yer bırakılmadı. Bu uğurda yapılması gereken her şey yapılmalıdır şiarına bağlı kalınarak, Partimiz ve HRK, sürecin olanaklı kıldığı en gelişmiş eylemlerden basit gösteri, toplantı ve hatta ziyaretlere kadar her türlü devrimci yöntemi uyguladı, uygulamaya çalıştı. Partimiz ve HRK, devrimci halk savaşımımızın dökülen kanlar ve gösterilecek en yüksek fedakarlık üzerinde yükseleceği bilinciyle bütün varlığını ortaya koydu. En inançlı, en cesur, en kararlı militanlar en öne atılarak bilinçlerini, emeklerini ve kanlarını halkın çıkarlarına sundular. Bu süreçte ateş ve kan içinde bulunan ülkeye bir adım dahi atma cesaretini gösteremeyenler, sahte gerekçeler ardına sığınarak korkusunu gizleyeceğini zannedenler, işi halka ve devrime olan inançlarını ve tutturmak istedikleri eylemsiz, pasif, teslimiyetçi yaşamlarını partiye dayatma cüretini göstermeye kadar çıkaranlar, yüreklerinde ve beyinlerinde taşıdıkları paslanmış kölelik zincirlerinden ötürü şartlara kölece boyun eğenler, kararsız, ikircikli tutumların sahipleri de çıktı. Partimiz ve halkımız yaşanan süreçte böylesi tipleri de tanıdı. Ama öte yandan sürecin dayattığı tarihsel-devrimci görevleri yerine getirmek için inancın, bağlılığın, kararlılığın, cesaret ve coşkunun en ileri örneklerini sergileyenler, söz ve eylemiyle halkı örgütlemeye ve kalkışını yaratmaya çalışan yiğit devrimci ve halk önderleri de asıl kimlikleriyle bu dönemde belirdi; bayrak onların elinde yükseldi. Bu tarihsel-ulusal kalkışımızın ilk saatleri bile yaşamı devrimde görenlerle görmeyenleri ayrıştırmaya yetti. Bilinen tarihi-ulusal ve toplumsal nedenlerden ötürü yetersizlikleri ne olursa olsun, Partiye ve halka sahiplik duygusuyla dolu olanlar, Parti iradesi ve Cephe yeminimizde belirtilene bağlı kalarak bütün güç ve enerjilerini ortaya koydular. İçinde bulunduğumuz sürecin şehitler halkasının bu denli yoğun oluşu da bunu kanıtlamaktadır.

Devrimci ve yurtsever savaşçıların dökülen kanları, Kürdistan'ı kızıl bir şerit gibi boydan boya sardı. Her köy bir isyan kalesi olmaya hazır olduğunu ortaya koydu. Militanlar yiğitçe direndiler. Halkımızın bin yıllardır ayaklar altına alınan onurunun ve karartılmak istenen geleceğinin bundan böyle kirletme ve karaltılma olanağının olmayacağını gösterdiler. Düşmanın eline kullanabileceği, kendi sömürgeci duygularını tatmin edeceği en küçük bir şey vermemek için gözlerini kırpmadan ölüme gittiler. Özellikle son aylarda sergilenen bu soylu örneklerin gerçekten derinliğine kavranması zorunludur.

Adıyaman, Siirt, Hakkari, Van vd. bazı il, ilçe ve köylerde düşmanla doğan çatışmalarda bir çok yiğit savaşçı, düşmanın son darbesine fırsat vermeden çoğunlukla ellerindeki bombaları kullanarak düşmanı imha temelinde, yani saldırı içinde şehit olma yolunu seçtiler. Bu, önünde saygı ile eğilinmesi ve yüceltilmesi gereken devrimci bir tutumdur.

Böyle bir tavır neyi ifade eder:

Halkımız tarih boyunca vahşeti ve barbarlığıyla tanınan bir düşmanla karşı karşıyadır. Türk hakim sınıflarının tarih boyunca yarattıkları birikim ve ustalaştıkları tek nokta işkence, zulüm, talandır. Zulüm ve baskı denilince istisnasız her insanın aklına bu sınıf gelir. Ve yine Türk hakim sınıflarından bahsedildiğinde kaçınılmaz bir biçimde işkence ve zulüm hatırlanır. Bu, artık, bir kez daha belirtmeye gerek olmayan tüm dünyanın bildiği, aynı biçimde ele aldığı olgudur. Yüzyıllardır ve en son olarak da yarım yüzyılı aşkın bir süredir bu sınıfın sömürgeci hakimiyeti altında yaşayan halkımız, bugün de yine bu sınıfın en azgın saldırı, işkence ve

Direniş bayrağı, onu ülkemizin yüceliklerine dikenlerin ve bu uğurda her türlü fedakarlığı gösterenlerin elinde yükselmektedir.

sömürüsüne maruz kalmakta, uyanan bilinci yeniden karartılma ve içinden çıktığı mezarına yeniden gömülmeye çalışılmaktadır. Ve üstelik bugün bu sınıf, bu konuda salt kendi tarihsel birikimine dayanmamakta, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler ve bölge gericiliğinin desteği ile ve onlar adına hareket etmektedir. Kürdistan uluslararası karşı-devrim pratiğinin dünya deneyimlerinden çıkarılan dersler temelinde en üst düzeyde uygulandığı ve mutlaka sonuca ulaşılmak istendiği bir zemin durumundadır. Bu sahada çarpışan kuvvetler görünüşte TC ve Kürdistan halkı olarak belirse de, gerçekten emperyalizm ve sömürgecilik tarafından insanlığa açılmış bir savaşla, Kürdistan halkının bağımsızlık, demokrasi ve barış amaçlarında somutlaşan insanlığın savunulması ve serpilmesi mücadelesi vardır. Savaşımız böylesine geniş boyutludur, ulusal, enternasyonalist ve haklı bir öze sahiptir. Bu nedenle de karşısında savaştığımız gücün tüm bir dünya gericiliği olduğunu ve halkımızın kurtuluşu için attığımız her adımın dünya halkları ve insanlığı için olduğunu bilerek hareket etmekteyiz. Daha ilk ortaya çıktığımız günden itibaren taşıdığımız ruh ve bilinç bu olmuştur. Vahşi bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu ve bu düşmanın ulusumuzun şahsında tüm bir insanlığa kastettiğini belirttik. Uygulamaları ise ortadadır. Daha dün, Partimizin ve halkımızın en gözde önderleri cezaevleri ve işkencehanelerde en akılalmaz yöntemlerle katledildiler. Bugün de aynı uygulamalar aynı hızla sürdürülmektedir. Vahşet öyle düzeylere vardırıldı ki, onu tanımlamak için kelimeler bile yetmez hale geldi. Öylesine alçakça yöntemler kullanıldı ki, insanlığın bu kadar ayağa düşürülüşü, katledilişi karşısında uluslararası burjuvazinin en has temsilcileri bile şaşkına döndü, kendi adlarına bile olsa ve tutumları sahtelikte koksa son "pişmanlık yasası" örneğinde görüldüğü gibi itiraz seslerini yükseltmek zorunda kaldılar. Devrimciler kendi örgütlerine ihanete zorlanırken, bununla da yetinilmeyeceği ve mutlaka örgütün dağıtılıp-imha edilmesinde rol oynamaları dayatıldı. Bu yasa temelinde korkak, kaypak, inançsız unsurlara seslenildi ve bu ses sınırlı da olsa yankı bulabildi. Yine 1980 sonrası evlerindeki baba yadigarı eski tüfeklerine kadar el konularak günlük olarak dayatılan şiddet temelinde silahsızlandırılan halkımız, çıkarılan "köy korucuları" gibi bir yasa temelinde milisler halinde örgütlendirilmeye, tıpkı Sultan Abdülhamid döneminde olduğu gibi kendi umuduna ve iradesine karşı silahlandırılmaya kalkışıldı. Zorla, çıplak bir işkence ve zulüm altında da olsa, halkımızın ve insanlığın düşmanı bu caniler gürühu bu konuda da sınırlı bir ölçüde bile olsa adım attılar. İhanetin batağına saplanmış, kraldan daha kralcı alçaklar, lümpenler, işbirlikçi ve hainler yanında, yüreği ülke ve halk sevgisiyle dolu sayısız yurtsever de bir anda ellerinde bu utanç silahlarını bulabildiler. Doğrudan CİA kaynaklı ve Özel Harp Dairesince geliştirilip uygulamaya konulan özel savaş yöntemleriyle "Kürdü Kürde kırdırtma" politikası dayatıldı. Sadece ordu değil, TRT'den basına, kültür kurumlarından ekonomik baskı uygulamalarına kadar her türlü araç ve yöntem en alçakçasına bu savaşın hizmetine sokuldu. İhanetçilerin ihanetleriyle sınırlı kalmaları kabullenilmeyecek direnişe karşı örgütlenmeleri istendi. Ve bunlar sömürgeciliğin mikrofonlarından seslendirildiler. Onların ağzından halkımıza, direnişe, insanlığa ve sosyalizme küfredildi, halkımız ve insanlık adına yaratılan her hertürlü değer ayaklar altına alınmaya çalışıldı.

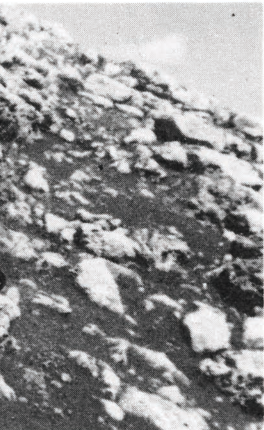
Hızından hiç bir şey kaybetmeyen bu uygulamalara hergün bir yenisi daha eklenmektedir. Sömürgeci bakan Yıldırım Akbulut, halkımız ve onun silahlı birlikleri olan HRK'ye yönelik saldırılarda ordu ile yetinmediklerini, bunun için özel eğitilmiş birliklerin hareket halinde olduğunu açıktan söylemektedir. Sömürgeci bakan aynen şöyle diyor: *"Orada bulunan kuvvetlerimizin çoğu özel olarak yetiştirilmiş ekiplerdir. Asker, jandarma, polis gücü ve ayrıca merkezden gönderilen özel ekipler var. Özel sorgulama, özel istihbarat ekiplerimiz de ayrıca orada. Tabi bütün ekiplerimiz orada irtibatlı olarak çalışıyor ve hepsinin topladığı her türlü bilgiye göre hareket ediliyor."* (27 Mayıs 1985/Milliyet) Fiili olarak sömürgeci Türk ordusu tarafından, fakat gerçekte başta Pentagon olmak üzere NATO karargahlarından yürütülen bu savaşta, görüleceği üzere normal savaş yasaları değil, özellikle 1950-60'lardan itibaren Küba, Güney Vietnam vd. bir çok ülkede uygulamaya konulan özel savaş yöntemleri geçerlidir. Düşmanın savaş konumlanması, sadece askeri güçlerin karşılıklı çarpışmasında sonuç almaya değil, halkın hayat damarlarına yöneliktir. Emperyalizm ve sömürgeci Türk burjuvazisi şunu çok iyi bilmektedirler ki, bir halkın bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkış sürecinde büyük ordu gücüne dayanılarak elde edilebilecek bir kaç askeri başarı, o kalkışı bastırabilmeye asla yetmemektedir. Bu nedenledir ki, onlar halkın askeri kuvvetlerine saldırmak ve hatta imha etmekle yetinemeyeceklerini bilerek, doğrudan siyasal hedeflere yönelmek, özellikle halkla öncü arasındaki bağları koparmak, her türlü alçakça propaganda yöntemi temelinde halkı öncüye karşı çıkarmak, öncüyü siyasal inkara zorlamak amaçları peşinde koşmaktadırlar. Ülkemizde şimdi en açık biçimiyle yaşanan gerçeklik budur.

600 bin kişilik ordusuyla da yetinmeyerek özel savaş birlikleri kurma ve bunları faaliyete yöneltme ihtiyacını duyan sömürgecilik, son aylardaki gelişmelerden de görüldüğü gibi, halkımıza, öncüsüne ve silahlı güçlerine yönelik saldırılarında salt fiziksel imhayı amaçlamamaktadır. Tam tersine o, buna ulaşmak için bile temelinde siyasal bir inkarı yaratmak zorunda olduğunu bilmekte ve görüleceği üzere HRK güçleriyle olan çatışmalarda bile savaşçıları mümkün olduğunca sağ ele geçirmeye çalışmakta, kurdukları pusularda savaşçıları özellikle bacaklarından vurarak hareketsiz kılıp ele geçirmek istemektedir. Ama ele geçirilen bu savaşçılara da kesinlikle esir muamelesi yapılmamakta, uluslararası anlaşmalarla güvenceye bağlanmış savaş kuralları bir bütün olarak çiğnenmektedir. Ele geçirilen savaşçı, tanık olunmadık bir ihanete zorlanmakta, çoğu kere olduğu gibi böylesi bir ihaneti kabul etmemesi durumunda da sorgusuz-sualsiz kimliği ve yeri bile açıklanmadan en sadist işkenceler altında katledilmektedir. Milis olduğundan şüphe edilen onlarca yurtsever, bugüne kadar bu yöntemlerle imha edilmiş ve en küçük bir açıklama yapma gereği bile duyulmamıştır. Şırnak yöresinde bir yurtseverin başına getirilenler ilginçtir. Yörede etkinliği olduğu öğrenilen Mustafa ERDAL, sömürgecilerin ajanlık teklifini kabul etmediği için günler süren işkenceye maruz kalmış ve daha sonra yüksek bir dağın zirvesinden boşluğa atılmıştır. Ama bununla da yetinilmeyerek cesedi dipçik darbeleriyle tanınmaz bir hale getirilmiş, ailesi tehdit edilerek duyulması halinde hepsinin akıbetinin bundan farklı olmayacağı açık açık söylenmiştir. Kısaca düşman son altmış yıldır uyguladığı fakat bir türlü sonuç alamadığı politikalarını bugün yoğunlaşmış bir şiddet temelinde sonuçlandırmak, halkımızın siyasal ve askeri kuvvetlerini

bu temelde ezmek gayreti içindedir. Halkı öncüye karşı çıkarmak, halkı kendi içinde savaştırmak için her türlü yöntem mübah sayılmaktadır. Öyle ki bizzat kendi sömürgeci uygulamaları altında her türlü ulusal sınıfsal ve ahlaki değerden düşürülmüş, lümpenlere dayanarak bir "kelle avcıları ordusu" yaratmaya çalışılmaktadır. Her bir HRK savaşçısının başı için milyonlarca lira konulmuştur. Eşine rastlanmadık bir biçimde bir devlet, kendi ordusu ve polis teşkilatı dışında çeşitli yollarla denetlemeyi gözardı etmeden "halkın" eline silah vermekte, onların yaşamlarını devrimcileri yakalayıp öldürmelerine bağlamaktadır.

Bu uygulamalar halkımız tarafından genel olarak nefretle karşılansa da, sömürgeci politikaların bir ürünü olarak para için ruhlarını bile satmış olan kesimlerden böylesi "kelle avcıları"nın yaratılabileceği de gözardı edilmemek durumundadır. Nitekim böylesi "kelle avcıları" daha şimdiden ortaya çıkmıştır. Bizzat sömürgeci yasalarla güvence altına alınan "kelle avcılığı" maaşlı bir meslek olarak meşrulaştırılmak da istenmektedir. Ordu içindeki durum ise zaten bellidir. "Bir bölücü ve komünist" yakalamak, ya da öldürmek terfi, takdir ve ikramiyelerin yegane yoludur. Ordu içinde bunun için yarışma açılmıştır. Şimdi bunları duyan hemen herkes Güney Vietnam'da Ngo Dinh Diem'in çekmecelerindeki fişlenmiş Vietkong kullaklarını hatırlamadan edemeyecektir. Evet, hatırlanacağı üzere ABD ve kuklaları Vietnam'da da Diem'ler eliyle böylesi "kelle avcıları" yaratmış, her kulak için 5000 piastre'lik makbuz kesilmiştir. Emperyalizm, sömürgecilik ve faşizmin bu türden saldırılarına dünya halkları yabancı değildir ve yine halkımızda unutulması henüz mümkün olmayan yakın tarihinde tepsi üzerinde sömürgecilere sunulan başlara az tanık olmamıştır. Tüm bunlar düşmanın savaş taktiklerinin en önemli yanını oluşturur, düşman askeri gücünün ötesinde bu tür yöntemleri benimsetip-yaygınlaştırmaya umut bağlar. Günümüz Kürdistan'ındaki gelişmeler de düşmanın bu uygulamalara olduğundan fazla umut bağladığını ortaya koyan sayısız örnekler sunmaktadır.

PKK'nin doğuş esprisi ve hangi ruhla geliştiği artık çok iyi bilinmektedir. Topluma hakim kılınan ulusal-siyasal inkarı yırtarak doğmuştur PKK. Kendisini direnişle örmüş, eğer onurlu bir yaşam seçilecekse direnmekten, düşmana karşı amansız bir savaş içinde olmaktan başka yol olmadığını göstermiş, bunun önünde durmak isteyen ister örgüt, isterse kişi düzeyinde olsun hiç bir engele yaşam hakkı tanımamayı bir varlık gerekçesi olarak görmüştür. Bu dar anlamıyla salt örgütsel varlığın gerekçesi değil, en geniş anlamıyla ulusal varlığın gerekçesidir. PKK'nin adı tavizsiz bir direniştir. Bunun için gerektiğinde her şey göze alınmıştır. En kıt olanaklar içerisinde bile halkımızın meşru müdafası yerine getirilmiş, halk tarihimizin çok kısa bir süreci ni kapsayan 10-15 yıl gibi bir dönem içinde uyanan-savaşan bir halk gerçekliğine ulaşılmıştır. PKK militanları gerektiği yerde son mermisine kadar çarpışan, gerektiği yerde ölümü severek kucaklayan bir ruhun temsilcileridirler. PKK'li olmak, en başta hiç bir kişisel çıkar kaygısına düşmeden ölümden yaşamı yaratmayı bilmeyi gerektirir. Buna ulaşamayan biri, PKK'li olma sıfatını taşıma hakkına sahip değildir. Düşmanın dayattığı imhaya karşı, böylesine bir direnme savaşı yükseltilmeksizin açık ki Kürdistan'da tek bir adım bile atılamazdı. Olsa olsa ya küçük-burjuvalar gibi Kürdistan adını sömüren siyasal düzenbazlar haline gelinir, ya da açıktan ihanetin sözcülüğü yapılırdı. Ama, PKK'nin tüm bunlara karşı nasıl savaş yürüttüğünü ve onun bayrağı altında direnen bir halk gerçekliğine nasıl ulaşıldığını artık anlatmaya bile gerek yoktur. Bunun için Cuma TAK'ın hatırlanması, bir Ahmet YETKİN'in unutulmaması, Diyarbakır zindanlarının daima gözönünde tutulması yeterlidir. PKK pratiğinde kanıtlanmıştır ki, doğru bir ideolojik-politik hat hangi koşullarda olursa olsun kendi gelişim ve zafer yollarını mutlaka açar. İşte zindan koşullarında yükseltilen direniş, işte savaş alanlarında son mermilerine kadar çatışarak toprakla kucaklaşan militanlar, işte halkımızın isyana kalkışı ve karşısında gün geçtikçe çaresizleşen, acizleşen ve kudurganlaşan düşman; bu, PKK ideolojik-politik çizgisinin gücünü, doğruluğunu ve bir zafer çizgisi olduğunu kanıtlayıcı en açık belgedir.

Her karış toprağımız için direnecek, gerekirse onbinlerce şehit kanını akıtarak düşmanı ülkemizden kovacağız.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan böyle de PKK militanları, HRK savaşçıları ve cephe bayrağı altında toplanan tüm bir halkımız düşmana karşı direnişin en soylu örneklerini sergilemeye devam edecektir. Gerektiğinde, sömürgeci orduları ülkemizden kovmak için tek bir karış toprağımız için bile onbinler-yüzbinlerce şehit kanı dökmekten çekinmeyeceğimiz, acılı vatanımızda yarının bağımsız ve özgür ülkesini böyle yeşerteceğimiz çok açıktır ve vazgeçilmez yemininizdir.

Doğru! Düşman uygulamaları çok alçakçadır, vahşi ve caniyanedir. Hiç bir kurala sığmamaktadır. Ama halkımız ve öncüleri de, kuralsız vahşi savaşa karşı devrimci halk savaşının en görülmedik biçimini dayatmakta kusur etmeyecektir. Vahşi sömürgeci şiddete karşı devrimci halk şiddetinin en görülmemiş biçimi dayatılacaktır, elinde hiç bir silahı yoksa bile halkımız, gördüğü her sömürgeci askerine elleriyle saldıracaktır, sömürgeci ordunun işlevi cenaze toplama alayı düzeyine indirgenecektir. Bu nedenledir ki, halkımız düşmanın ülkemizde arttırdığı asker, işkenceci ve özel birliklerin sayısı karşısında ürkmek bir yana kendisine güveni daha da artmış olarak çıkacaktır. Bir düşman askeri bir hedef, iki düşman askeri iki hedef, bir düşman birliği çok daha iyi bir hedef, düşman orduları mutlaka bozguna uğratılması gereken en tercih edilen hedeftir. Halkımız düşmana böyle bakmaktadır. Tersi ise şöyle tanımlanabilir. Bir Kürdistanlı bir savaşçı, iki Kürdistanlı bir direniş örgütü, daha fazlası ise düşmanı bozguna uğratacak halk ordusudur. Görüleceği üzere ülkemizde her olgu artık gerçek anlamını bulmuştur.

PKK'nin direnişçi ruhu Kürdistan'da kök salmıştır. Düşmanın uygulamaları ne olursa olsun, bundan böyle Kürdistan'dan bahsedildiğinde kendi bağımsızlığı ve özgürlüğü için tavizsizce savaşan bir halk gerçekliğinden söz edilecektir. Her türlü teslimiyet çemberi kırılmış, onurlu bir yaşamın zirvelerine doğru yürünmektedir. Ülkemizdeki tek insani yürüyüş de budur. Geleceğimiz, ulusal ve insanlık onurumuz ancak bu yürüyüşle kurtarılabilecektir. Uzun kölelik tarihi ortaya koymuştur ki, en sefil yaşam kölenin boynundaki zincirlere tutkun olmasıdır. İşte şimdi sömürgeciler, beyhude bir biçimde, özgürlük havasını koklayan halkımıza boynundaki zincirleri inci bir kolye gibi yeniden yutturma sevdasına düşmüşlerdir. Ama hayır!

Şimdi savaş alanları dinlenmelidir. Herkesin gözü ve kulağı orada olmalıdır. Düşman, bağımsızlık ve özgürlük için halkımızın bütün yetenek ve gücüyle savaşımı yükseltmesi ve gerektiğinde bu uğurda başta en önde yürüyenler ölmek üzere yüzbinlerin severek ölümü kucaklayışlarından öte bir karşılık bulamayacaktır. Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla halkımız kesin direnme kararını belgelendirmiş, hareket seyrini ortaya koymuştur. Yani artık teslimiyeti ve köleliği parçalayan bir halk vardır. Bu tek tek bireylere kadar indirgenebilir. Gerçekten de Kürdistan'da yurtsever ve hele de PKK'li olmak direnişle örülmüş bir yaşam dışında mümkün değildir. Halkımız kendi ülkesinde tutsak edilmiş ve fakat hiç bir kurala bile bağlanmamış esareti yaşamaktadır. Düşman ise, uyanan ve özgürlükleri için savaşan kölelerine yeniden "teslim ol" çağrıları yapıyor, halkın önünde durulmaz olan özgürlük tutkusuna karşı hiç de yabancısı olmadığımız ve bizlere sunduğu tek şey olan köpeksi bir yaşamı dayatıyor ve tasmalarını elinde tuttuğu kölelerine özgürlüğe küfürler yağdırarak, köleliğin tek yaşam biçimi olduğu yolunda vaazler verdirtiyor. Düşman ne kadar aciz! Bağımsızlık ve özgürlük gibi en soylu değerler karşısında, dünya insanlığının çoktan mahkum ettiği, kırıp parçaladığı köleliğin tercih edileceğini düşünecek kadar küflenmiş, acizleşen bir mantık, ölü bir mantık değil midir?

Ve işte, alınan son soluğun, damarlarda taşınan son damla kanın bile direniş için olduğunu PKK militanlarının ve halkımızın yaşamı kanıtlıyor. Devrimci savaşçılar ve halkımız son mermilerine, son nefeslerine kadar direnmekle de yetinmiyor, düşmanın eline esir düşmemek için severek toprakla kucaklaşıyorlar. Yukarıda bahsedildi! Düşman, savaşçıları sağ ele geçirmek için özel birlikleri vasıtasıyla bilhassa yaralamaya, hareketsiz kılmaya çalışıyor. Ama, bacaklarından yaralanan savaşçılar, yürüyemez duruma geldiklerinde bu kez elleriyle savaşa devam ediyorlar, o da mümkün olmadığında gözleriyle saldırıyorlar düşmana. Yani, bir savaş esiri olarak teslim olmayı bile asla akıllarına getirmeksizin savaşıyor ve ölümlerini bile düşmana karşı bir saldırı haline getirmesini biliyorlar. Bu, halk direnişimizin en üst biçimidir. Topraklarımıza, halkımıza ve bağımsız yaşama tutku derecesinde bağlılığın ifadesidir. Şu açık bir gerçek ki, bizler topraklarımıza, Partimizin ve Cephemizin direniş mevzilerine sökülmemek üzere bağlı kalacak, bunları gerektiğinde dişimiz ve tırnağımızla savunmasını bileceğiz. Bunun dışında bir yaşam tanımıyoruz.

Son çatışmalarda bazı yoldaşlarımız, ya yaralandıklarından, ya da mermileri bittiğinden düşman tarafından tutsak alınmak istenirken ellerindeki bombaları kullanarak şehit düştüler. Bunun anlamı gerçekte yukarıdaki satırlarda izah edildi. Ama bunları bir kez daha vurgulayacak olursak; dünya ölçüsünde geçerli olan bir savaş kuralı vardır. Savaşta esir alınan taraflara işkence yapılamayacağı, inançlarından vazgeçmesi doğrultusunda baskı uygulanamayacağı ve öldürülemeyeceği, bu uluslararası yasalarda hükme bağlanmıştır. Ama bu hüküm, bizim topraklarımızda süren savaş için geçerli değildir. Düşman ele geçirdiği savaşçılara savaş esiri muamelesi yapmamaktadır.

İkincisi, her savaşçının başı için ödül koymuş durumdadır. Özellikle sağ olarak ele geçirilen ve öldürülen her militan ve yurtsever savaşçı için ödüller belirlenmekte, kelle avcıları ortalığa salınmaktadır.

Teslimiyetçi ve ihanetçilerin şahsında halk ve devrim için, bağımsızlık ve özgürlük için savaşarak şehit düşmek anlamsız gösterilmeye çalışılmaktadır vb.

Ama hayır! Devrimciler ve halkımız, işin en basit yönüyle izahında bile, yüreklerindeki son atış duruncaya kadar düşmana asla teslim olmayacaklardır. Düşman, devrimci-yurtsever savaşçıları sağ olarak ele geçiremeyecektir. Mermileri tükenmiş, kullanabilecek en küçük bir silah dahi yoksa taş ve sopalarla direnilecek, düşmanın üzerine böyle saldırılacaktır. Bir devrimci ve yurtsever savaşçıyı öldürerek ödül almayı hesaplayanlara bu fırsat tanınmayacaktır. Rusya'da, Çin'de, Bulgaristan ve Vietnam'da vd. bir çok ülkede örnekleriyle görüldüğü gibi, bizim ülkemizde de ulusal kurtuluş savaşçıları bu ada layık olarak düşmanın kendi üzerlerinde beslediği amaçlara varmasına asla izin vermeyeceklerdir. Bizler tek bir ferdimiz kalmamacasına ölebiliriz, tüm bir halkımız da en acımasız vahşi katliamlardan geçirilebilir, ancak en küçük müfrezemiz ve hatta tek bir savaşçımız bile savaş meydanlarında silahlarını teslim etmeyecek, Parti ve Cephe bayraklarımız şehitlerimizin üzerini örtecek ama asla düşmanın ellerine verilmeyecektir.

Biz bu emri, Hacı, Mahmut, Tekin, Celal vd. yoldaşlardan aldık. Böylesine bir savaş ve yaşam bize şehitlerimizin emridir. Onlar bu emri kendi yaşam ve mücadeleleriyle verdiler. Bizlere düşen ise, yalnız ve yalnızca bu emre itaat etmektir.

Bu emre itaatte kesinlikle kusur etmeyeceğiz. Partili olarak, cepheleşen halk olarak onların öğrettiği biçimde savaşmasını ve yaşamasını bileceğiz. Şunu çok açık olarak görüyoruz ki, ülkemizdeki her şey, canlı-cansız her varlık düşmana karşı bir silah haline getirilebilir ve getirilmelidir. Eğer yoldaşlarımız yaralı bedenlerini bile düşmana karşı bir silah haline getirmiş, son nefes ve haykırışlarında bile onlarca düşman askerini imha etmeyi başarmışlarsa, bizler de yüreklerimizi, beyinlerimizi, dağlarımızı, taşlarımızı, iş aletlerimizi ve hatta bıçak ve çatallarımızı bile düşmana karşı bir silah haline getirmeyi, adım attığı her karış toprağımızı düşmana mezar yapmayı, tuzaklar, pusular, gizli ve açık saldırılar, toplu ve tek tek direnişlerle halk varlığımızın, teknik olarak en gelişmiş silahlardan daha sonuç alıcı bir silah olduğunu ortaya koymak durumundayız.

***EN SOYLU YAŞAM HALKA VE DEVRİME ADANANDIR!**

***YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ CEPHEMİZ!**

***HER ŞEY ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZ İÇİN!**

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

III. BÖLÜM

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

SAYI 46'DAN DEVAM

B- MODERN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNE KARŞI ÖZEL HARP

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ortaya çıkışıyla birlikte Türk devleti Kürdistan'a yönelik politikalarının temeline bu mücadeleyi engelleme ve ezme görevini koymuştur. Bu amaca uygun olarak geçmiş politikalarını "Özel Savaş"ın gereklerine göre yeniden düzenlemiş ve bu doğrultuda uygulamalara girişmiştir.

Bu yeniden düzenlemeler herşeyden önce Türk devletinin en temel dayanağı olan Türk ordusu bünyesinde geliştirilmiştir. Daha önce, yeni sömürgecilik uygulaması gereği esas olarak iç savaş düzenine göre yeni baştan örgütlendirilmiş olan ordu, bu kez de KUKH'nin gelişmesi ile birlikte ikinci bir düzenlemeye tabi tutulmuştur. Bu düzenleme Kürdistan'da yürütülen "Özel Savaş"a göre biçim almıştır. Buna göre, son zamanlarda çıkarılan "Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası" temelinde Türkiye bir polis devletine dönüştürülerek yönetilecek, ordu ise ağırlıklı olarak Kürdistan'da konumlandırılacaktır. Türkiye'de sıkıyönetimin birkaç il dışında tamamen kaldırılması bu planın hayata geçirilmesi yolunda bir adım olmuştur. Böylece, Türkiye şehirlerinde ordunun görevini polis üstlenmiş ve ordu gücü ağırlıklı olarak Kürdistan'a kaydırılabilmiştir. Türkiye'deki şehirleşmenin yarattığı elverişli koşullar nedeniyle denetimin bu alanlarda polis teşkilatınca sağlanması, buna karşılık, nüfusun genellikle kırsal alanlarda yoğunlaştığı Kürdistan'da ise jandarmanın yetersiz kalması nedeniyle denetimin ordunun aktif katılımıyla gerçekleştirilmesi hedeflenmektedir. Bu amaçla, Türk ordusunun en seçme güçleri olan "dağ komandoları", "hava indirme tugayı", "mavi bereliler", "motorize birlikler", "kar komandoları" gibi askeri birimler bütünüyle Kürdistan'a yerleştirilmişlerdir.

1980'den bu yana Türk ordusu tatbikatlarının 3/4'ünü Kürdistan'da yapmaktadır. Bu tatbikatların hedefi olarak Kürdistan'da gelişen halk savaşı ve Türk ordusunun muhalifi olarak da Kürt halkı gözönüne alınmaktadır. Bununla, Türk ordusunun eğitiminin hangi temelde yürütüldüğü ve neyin hazırlığının yapıldığı açıkça ortaya konulmaktadır. Ayrıca, bölgedeki halk hareketlerine karşı aktif bir müdahale gücü olarak düşünülen "Çevik Kuvvetler"in yerleştirilme alanı olarak Kürdistan'ın seçilmiş olması Türk ordusunun Kürdistan'daki konumlanmasının neden ve hedeflerini göstermektedir. Ordunun hedeflerine ulaşmada ne gibi yöntemlere başvurduğunu ve "Özel Savaş"taki rolünü daha iyi açığa çıkarmak için "Özel Savaş"ın Kürdistan'daki uygulama alanlarına bakma gereği vardır.

"Özel Harp" esas olarak "Özel Harp Dairesi" tarafından yürütülür. Ancak "Özel Harp Dairesi, Kontrgerilla gibi sivil ve yarı-askeri örgütlerin yanısıra ordunun özel birliklerini de bu savaşı yürütmede kullanmaktadır. Günümüzde "Özel Savaş" ordunun özel birlikleri ile Kontr-gerilla ve milis örgütlenmesi temelinde yürütülmektedir. Bu örgütlenmeler pratik uygulama alanlarına göre görev bölümü yapmışlardır.

Uygulama alanlarının başında ekonomik öğe gelmektedir. Bir önceki bölümde ele aldığımız pilot bölge uygulamasının yanısıra bu alanda daha başka yöntemlere de başvurulmaktadır. Bunların en önemlisi, "Emniyet Bölgeleri" adı altında uygulanmaya çalışılan "Stratejik Köyler" politikasıdır ki, "denizi kurut, balığı yakala" planının ilk aşamasını oluşturmaktadır. Bu plan gereğince ülkenin belli alanlarındaki nüfus zorla göçertilecek ve bu alanlar insandan arındırılacaktır. Eğer "Emniyet Bölgeleri" planı gerçekleştirilebilirse, boşaltılan bu alanlardan yalnızca insanlar değil, bitki örtüsü de temizlenecek ve bu saha mayınlanarak ölü bir saha haline getirilecektir. Bu plan ilk aşamada ağırlıklı olarak sınır bölgeleri ile denetiminde güçlük çekilen dağlık alanlarda uygulanmakla birlikte, savaş ülke çapında genişledikçe o da yaygın olarak uygulamaya geçirilecektir.

Sözkonusu "Emniyet Bölgeleri"nin pratikte gerçekleştirilmesinin tepkilere yolaçacağı, halkın kendi topraklarını gönül rızasıyla terketmeyeceği daha başından biliniyordu. Bu nedenle, "Emniyet Bölgeleri"nin dolaylı dayatmalarla göçe zorlama yoluyla gerçekleştirilmesine çalışılmaktadır. Bunu sağlamak için de denetimin zayıf kaldığı ve mücadelenin gelişkin olduğu alanlara ekonomik ambargo uygulanmaktadır. En temel gıda ve ihtiyaç maddeleri bu bölgelere ya hiç yollanmamakta veya çok sınırlı tutulmaktadır. Sonuçta, geçimini sağlayamayan ve ihtiyaçlarını karşılayamayan insanlarımız için göçetmek kaçınılmaz hale gelmektedir. Bu, "Emniyet Bölgeleri"-nin dolaylı yoldan oluşturulmasıdır. Bu yolla göçertilemeyenler ise, toplanarak tek bir merkezde zorunlu ikamete tabi tutulmak istenmektedir.

Bu politikaya tabi tutulan tüm alanlarda tüketim maddeleri denetim altındadır. Örneğin, dağ köylerinde halkın tüm ihtiyaçları; küçük ve büyükbaş hayvan miktarından, un, yağ, şeker, çay miktarına; ayakkabıdan parka, battaniye, jilet ve konfeksiyon eşyalarına (elbise veya kumaş) kadar hemen herşey karneye bağlanmıştır. (Bu konuda bkz. Nisan 1983 tarihli Serxw. 16'da yer alan "Emniyet Bölgeleri" konulu yazı) Bu uygulama ile iki şey amaçlanmaktadır. Birincisi; ihtiyaç fazlası tüketim maddelerinin bulundurulmamasını yasaklayarak devrimcilerin bunlardan yararlanmasını önlemek, ikincisi ise; bu maddeleri ihtiyaç kapasitesinin altında tutarak bu bölgelerde yaşamı çekilmez hale getirmek ve böylece halkı göçe zorlamaktır.

Bu uygulamanın bir diğer yönü ise, karaborsacılık ve rüşvetin körüklenmesidir. Örneğin, köylü kışlık ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli maddeleri iki-üç kat daha pahalı olarak karaborsadan temin etmeye yöneltilmekte, ya da ihtiyacını karşılayabilecek miktar için izin alabilmesi uğruna rüşvet vermeye zorlanmaktadır. Böylece aç bırakma ve göçe zorlama politikası talan politikasıyla bir arada yürütülmektedir. Ekonomik alanda tam bir soygun, karaborsa, rüşvet ve gasp hüküm sürmektedir. Rüşvet yalnızca devlet dairelerinde iş görmenin aracı değil, ondan çok daha öteye adeta halkın yaşam vergisi haline gelmiştir. Keyfi olarak gözaltına alınmış bir insan kurtulmak için bedel ödemek zorundadır. Tutuklu çocuğunu görmek isteyen ana-baba veya kardeşini, yakınını görmek isteyen kişi para ödemek zorundadır. Hava ve Kara Kuvvetlerine "yardım" adı altında her üç-altı ayda bir haraç toplanır. Bunlar ve benzeri uygulamalar resmi yoldan uygulanılardır. Ayrıca jandarma ve diğer kolluk kuvvetlerine çeşitli biçimlerde özel haraç ödenir. Yağ, süt, bal, peynir, yumurta, et vb. gıda maddeleri sürekli ya gaspedilir, ya da köylü rahat kalmak istiyorsa, bunları kendisi "sunmak" zorundadır. Operasyonlarda, ev aramalarında para, altın, bilezik gibi eşyalar istisnasız olarak gaspedilir. Köylü her altı ayda ya da yılda bir silah teslim etmeye zorlanmaktadır. Daha önceleri toplanmış olan silahlar el altından yine teslim etmek üzere köylüye satılmaya çalışılır ya da silah bedeli olan parayı ödemeye zorlanır. Hayvanların kışlık yiyeceklerini temin için yaprak toplama veya ot biçme yasaklanmış olduğundan geçimini hayvancılıkla sağlayan köylüler ellerindeki hayvanları tefeciye veya Et Balık Kombinalarına çok ucuza kaptırır. Bu, köylülerin kendi geçim aracını yitirmesi demektir. Diğer taraftan tohumluk tahıl yakılarak, tarımla geçinen ailelerin geçim kaynağı kurutulur ya da ekim sınırlı tutulur. Tatbikatlar sırasında onbinlerce dönüm ekili alan tarumar edilir; arazi sahiplerine ya hiçbir şey ödenmez veya çok cüzi bir miktar ödenir. Gözdağı vermek için ekili alanlar bombardımana tutulur vb. Bütün bu yollarla halk açlığa mahkum edilerek o alanlarda barınamaz hale getirilir.

Yaşadığı alanı terketme politikasının özel olarak hedeflediği kesimlerden birisi gençliktir. Özellikle mücadelenin geliştiği bölgelerdeki 16-25 yaş arasındaki gençlik potansiyeli ya tümden ülkeyi terke zorlanır, ya çeşitli yöntemlerle senenin üç mevsimi kendi bölgesinde kalması yasaklanır yada yurtdışına çıkış için işlemler gevşek tutularak, buna teşvik edilir. Bölgede kalmak hapsi göze almak demektir. Buna bir de ekonomik uygulamalarla felce uğratılan ailelerin geçim durumu eklenince bilinçli olarak gevşetilen yurtdışına çıkış bir nimet, bir "kurtuluş" aracına dönüşür. İşte bundan dolayıdır ki özellikle 15 Ağustos eylemlerinden sonra 16-25 yaş grubu gençlerden yurtdışına doğru hızla bir akış gözlenmektedir.

Sömürgeciler göçe zorlama, aç bırakma, rüşvet, gasp vb. uygulamalarının tümünün sorumlusu olarak KUKH'ni göstermekte ve halka açıktan açığa "siz devrimcilere sahip çıkar, onlara yardım ederseniz, biz de size bunları yaparız" demektedirler. Diğer taraftan, halkımızın içine sürüklendiği bu insanlıkdışı yaşam ve yoksulluk, onları ajanlaştırma yolunda sömürgecilerce bir koz olarak kullanılmaktadır. Maddi çıkar vaadiyle insanlarımız ellerine silah tutuşturularak kendi mücadelesine karşı savaşmaya itilmekte, devrimcileri ihbar etmeye zorlanmakta ve kendi kendisine karşı suç işler hale getirilmektedir. Örnek olsun diye, devrimcileri teslim edenler ödüllendirilmekte; bununla ekonomik olarak güç durumda olan köylülük satın alınarak ihbarcılığa zorlanmak istenmektedir. Böylece sömürgeciler bir yandan halkımızı yerinden yurdundan koparır, açlığa mahkum ederken, diğer yandan da bu politikalarını ajanlaştırmanın temel araçlarından birisi haline getirmektedirler.

Halka karşı yürütülen "Özel Savaş"ın bir diğer uygulama alanı ise sosyal yapıdır. 1940'larda isyanların ezilip askeri işgalin tamamlanması ardından özümsenmiş ve ulusal olarak başkalaşıma uğratılmış bir yapı yaratmak amacını güden bir eğitim ve kültür politikası yürürlüğe konmuştur. Halkımız açısından yokoluş anlamına gelen bu sürece PKK set çekmiş ve bu ulusal yokoluş süreci 1978'lerden itibaren ulusal bilinçlenme ve varolma savaşının yürürlükte olduğu bir sürece dönüştürülmüştür. Bu süreç giderek Türk devleti aleyhine derinleşmiş ve 1980'de askeri-faşist bir darbeyle gelişmelere müdahale etme gereği duyulmuştur.

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş ve Türkiye halkının devrimci-demokrasi uğruna önlenemeyen savaşımı karşısında işbaşına getirilen faşist cunta kendi sosyal dayanağını güçlendirmek ve devrimci mücadeleyi ezmek için toplumun sosyal yapısında bir erozyona yöneldi. İzlenen ekonomik politika ile korkunç bir işsizler ordusu oluştu. Tekelci burjuvaziye hizmet eden kesimin dışında kalan orta katmanlar erimeye başladı. Artan yoksulluk proleterleşmeyi arttırırken, iş sahasının bulunamaması ise işsizler ordusunun daha da büyümesine yolaçtı. Bu durum, hırsızlığın, yankesiciliğin, karaborsacılığın, soygunculuğun, kaçakçılığın, kumarın, dilenciliğin, fuhuş vb. çürümüşlüklerin, toplumu bir çığ gibi sarmasına yolaçtı. Bütün bu çürümüş yapı üzerinde lümpen proletarya dediğimiz kesim giderek yoğunlaşmaktadır. Her sınıfın en tortu kesimlerinin nicelik olarak hiçte küçümsenemeyecek sayıdaki bu bileşiminin en önemli özelliği düzen açısından hiçbir tehlike oluşturmamasıdır. Böylesi bir kesimin yaygın oluşumu doğrultusunda faşizmin izlediği yöntemden amaç, yürüttüğü ekonomik politika sonucunda patlak verebilecek herhangi bir halk muhalefetine karşı, ordu ve polis gücü dışında silahlandırıp öne sürebileceği yedek bir potansiyele sahip olmaktır. Toplum bünyesinde kanserli bir ur gibi yayılan bu oluşum aynı zamanda her türlü ahlaksızlığın, kişiliksizliğin, toplum dışı olmanın ve apolitikliğin kaynağını teşkil etmektedir. Onun yaygınlaşmasıyla birlikte toplumda her türlü gayri-meşru toplumsal ve sosyal ilişki vasıtasıyla kazanç sağlamak meşruiyet kazanmaya başladı. Toplumun tepki gücü bu yol ve yöntemlerle kırılmaya yüz tutuyor. Sosyal alanda her türlü değer yargılarının alt-üst oluşu ve buna karşı tepki gücünün kırılmış olması nedeniyle kişiliksizleşme, kendine yabancılaşma ve apolitiklik giderek yaygınlaşıyor. Tepedeki cunta ve hükümet temsilcileri bu ideoloji ve felsefenin en seçkin temcilcileri ve şimdi de kendi marjinal (toplumda dışlanmış) kişi özelliklerini topluma egemen kılarak adeta marjinal bir toplum yaratmak istemektedirler. Bu politika Türkiye'de oldukça mesafe katetti. Yalnızca toplum üzerinde değil, toplumun öncüsü sıfatıyla ortaya çıkan "sol" üzerinde de oldukça başarılı oldu. Bunun sonucunda "sol" kaybettiği kimliğini aramaya başladı ve buldu da: Kemalistlik! Böylece, şimdiye kadar devlete karşı "savaşmış"(!) olan bu güçler gerçek kimliklerine kavuşunca bu kez de kemalistlikleri gereği devrimci potansiyeli baştan çıkarmaya çalıştılar. Kimisi sosyalizmi aramaya, kimisi dünya devrimini yapmak için komünist enternasyonal oluşturmaya ve kimileri ise teröre hiç bulaşmadıkları için af dilenmeye koyuldular. Sonuçta pratik olarak hemen hepsi TC'ye karşı savaşımdan vazgeçerek, eskiden etkilemiş oldukları kitleyi devrimden uzaklaştırmayı büyük ölçüde başardılar. İleride üzerinde duracağımız gibi, aynı politika PKK ve Kürdistan toplumuna da egemen kılınmak istendi. Kürdistan'da ulus gerçeğinin biricik temsilcisi PKK içinde de Kemalizmin faşist Türklük ruhu hortlatılmak istendi. Operasyon ve tatbikatlarla eski katliamlar hatırlatılarak yukarıdaki dejenere olmuş toplumsal kişilik dayatıldı. Açık ki, ulus, sınıf, ülke ve bağımsızlık kavramlarına yabancılaştırılmış bir sosyal yapı üzerinde ulusal kurtuluşçuluğun kolay kolay gelişemeyeceği ve her çıkışın rahatlıkla ezilebileceği hesaplanmaktaydı.

TC'nin 1940'lardan beri izlediği siyaset; kendisinden başka hiçbir şeyden haberi olmayan; hiçbir şeyle ilgilenmeyen; ulus, ülke, bağımsızlık gibi en insani değerlerin kendisi için hiçbir anlam taşımadığı; hayvanlaşmanın eşiğinde bir Kürt tipi yaratarak bunu topluma egemen kılmaktır. Bunda da özellikle kentlerde kısmen başarılı olabilmiştir. 12 Eylül faşizmi bu uygulamayı hiçbir sınır koymadan ve daha da azgın bir biçimde sürdürdü. Yarattığı bu tipler temelinde oluşan yapıyı ulus gerçekliğine sahip çıkan yapıya karşı kışkırttı. Bunu da yeterli görmeyerek eskiden devraldığı ne kadar bölgesel, dinsel, mezhepsel, aşiretsel, kabilesel, ailesel ve bireysel çelişki varsa hepsini yeniden kışkırtarak çatışmalara dönüştürdü. Öyleki, en küçük birimine kadar biribirine düşürülmüş ve çatıştırılan bir toplum gerçekliği yaratmaya çalıştı. Zaten "Özel Savaş"ta da amaçlanan budur ki, bu da Türk burjuvazisinin "iti ite kırdır" siyasetinin cisimleşmiş biçimidir. Kürdün Kürde kırdırtıldığı, biribiriyle çatışan bir sosyal zeminde ulusal kurtuluş mücadelesi-

nin gelişimi engellenerek boğulması amaçlanmaktadır.

Sosyal yapıda önemli bir diğer tahribat ise, muhbirliğin toplum içinde en gözde ve rağbet gören "meslek "olarak lanse edilmesidir. Muhbirlik Kürdistan insanının beynine daha ilkokul sıralarında iken şırınga edilir. Özellikle köy ilkokullarında okuyan her Kürt bilincini biraz yokladığında öğretmeninin evde Kürtçe konuşanların ihbar edilmesini ve böylelikle muhbirliğin küçücük dimağlara egemen kılınmaya çalışıldığını hemen anımsayacaktır. Küçücük yaşta böylesine bir yöntemle muhbirliğe özendirilen bir insan okul yaşamında olduğu gibi, toplum içinde de yer edinebilmek için devlete muhbirlik yapmayı tercih edecektir. Böylesi bir yöntemden amaç, toplumun kendi içinde dayanışmasının engellenmesidir. Muhbir ile ihbara uğrayanların arasında ezeli bir düşmanlığın doğacağı açıktır. Bir toplumun geleceğini temsil eden çocuklar arasındaki dayanışmanın hem de ulusal bir nedenle provoke edilmiş olmasının gelecekte nelere yol açabileceği bugün açıkça görülmektedir. Günümüzde muhbirlik, bir devlet memurluğu imişçesine maaşa bağlanmakta, silahlandırılmak suretiyle adeta mükafatlandırılmakta ve muhbirliğe özendirme temelinde toplum ihbarcı ve ihbar edilen şeklinde bölünerek biribirine karşı kışkırtılmaktadır.

Halkımız bir sözünde "Kurt dumanlı havayı sever" der. İşte, sosyal yapıya yönelik "Özel Savaş" uygulamalarının yaratmak istediği ortam böylesi bir ortamdır. Sosyal yapıya yönelik uygulamalarla faşist toplum modeline yatkın bir yapı oluşturulması hedeflenmektedir. Oluşturulacak bu yapının temel gücünün, ideolojik ve politik olarak tamamen devlet yanlısı, devlete muhtaç, ona muhalefet etmek şöyle dursun, onu koruyan, tepki gücü kırılmış, hiçbir sınıf özelliği taşımayan ve bunun için de gerçek çıkarlarının nerede olduğunu kestiremeyen lümpen proletarya olacağı açıktır. Lümpen proletarya, üretimdeki üstlendiği role göre oluşan bir sınıf değildir. Onun durumu ile Türk egemen sınıflarının ortaya çıkış ve gelişme tarzı büyük bir benzerlik arzeder. Engels bu sınıfların konumunu şöyle açıklar: *"Türkiye'de ticaret yapanlar... elbette Türkler değil, onların ticareti geliştirme yolu, kökensel göçebe yaşamını sürdürdükleri sıralarda, kervanları soymaktan ibaretti; şimdi biraz daha uygarlaştıkları için, yaptıkları şey, her türlüsünden keyfi ve baskıcı el koymadır."* Bugünkü devletin yöneticileri ise, atalarının bu özelliğini sadece kendileri temsil etmekle kalmamakta, bunu topluma da örnek göstermektedirler. Bugünün örnek insanı en soyguncu olanı ve üstelik bunu toplumun gözünün içine baka baka yapanıdır. Turgut Özal, "Ben %100'de zam yapsam ses çıkmıyor" diye tüm toplumla alay edercesine ve basın mensupları önünde dobra dobra konuşma gücünü kendisinde bulabilmektedir. Bu ve benzeri tutumlarla topluma, "iş bilenin kılıç kuşananın", "gemisini kurtaran kaptan" diye en soyguncu, en kalpazan takım örnek gösterilerek, onların da aynı yolu tutması tavsiye edilmektedir. Kısacası, her türlü ahlak, toplum ve kural dışı ilişki ve kazanç yolu serbest ama bir tek şey yasak; o da devlete muhalefet etmek. Eğer bu kurala uyulmazsa toplumun başına neler getirileceği 5 yıl boyunca adeta kafalara vura vura kavratılmıştır. "Kafanı çalıştır köşeyi dön", "hertürlü yolla zengin olabilirsin, ama demokrasi, insan hakları, hukuk, özgürlük gibi tehlikeli şeylerle uğraşma gazabıma uğrarsın" mantığıyla yürürlüğe konulan yöntemlerle toplum soygunculuğa **ve hırsızlığa teşvik edilmekte ve bizzat** itilmektedir. İzlenen bu ekonomik politika, yeni toplumsal kültür, felsefe ve ahlak anlayışıyla topluma faşist bir biçim verilmek istenmektedir.

Faşist cuntanın düzeninde, insanın toplum içinde teşkil ettiği değer ve anlam "Pişmanlık Yasası" gibi hukuki baskı araçları ile yokedilmek istenmekte, kutsal içeriğinden boşaltılmaya çalışılmaktadır. Bu yasa, egemen sınıfların en faşist kesiminin sözcülerinin bile "provakasyon ve muhbirlik kokuyor" diye karşı çıktıkları, toplumun en seçkin kesimi devrimciler içinde topluma ve kendisine ihaneti teşvik eden bir yasadır. Bu yasa gereğince ihanet içine girenlerin toplumda bir daha yer edinebilmelerinin olanaksızlığı gözönüne alındığından, sonuna kadar devletin yanında olmak zorunda kalacak bir düşkünler toplumunun yaratılmak istendiği anlaşılacaktır. Toplumda dıştalanmış, devlete sığınmak ve ona **uşaklık etmekten başka hiçbir** çıkar yolu olmayan bir "insanlar" topluluğu! İşte TC toplumun her kesiminde böyle bir yapı yaratarak ve buna dayanarak düzenin ömrünü uzatmak istemektedir.

TC, toplum içinde sosyal olarak **kendi kendisine saygısını yitirmiş,** kişiliksizleştirilmiş tipi yaygınlaştırmak için üniversitelerden radyo, televizyon, basın ve sinema gibi kitle iletişim araçlarına kadar herşeyi kullanmaktadır. Basın-yayın organlarının işlediği konular, sosyal çöküntüyü olağanlaştırmayı hedefler niteliktedir. İnsanlar arası en ahlakdışı ve gayri-meşru ilişkiler, aile kurumuyla alay edilircesine gazetelerde renkli ve tam sayfa olarak yer almakta ve bu yaşam ölçüleri adeta en gözde olanı ve rağ**bet edileniymiş gibi topluma tavsiye** edilmektedir. Böylesi yaşam ilişkilerinin egemen kılınması halinde, çürümüş ve ufku karartılmış, dostunu düşmanını bilmeyen, kendi çıkarını temsil edemeyen, devlet vesayeti altında bir toplum yaratılmış olacaktır ki, sözde toplumun çıkarlarını temsil etme iddiasıyla kurulmuş olan parti, sendika, dernek vb. kuruluşların durumu da zaten bundan ibarettir.

KUKH'ne karşı yürütülen "Özel Savaş"ın siyasal alandaki yansımasına yön veren koyu bir inkarcılıktır. TC'nin geleneksel politikası bu halkın varlığını inkar etmek ve buradan kalkarak Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesini "bölücülük" olarak değerlendirmektedir. Kürdistan halkı hakkındaki yargısı böylesine çağdışı ve faşist olan Türk devleti uygulamalarında da bu tavra uygun yöntemlerle hareket ederek "bölücülüğe karşı savaş" maskesi altında bir imha savaşı yürütmektedir.

12 Eylül faşit darbecileri de kendilerinden öncekiler gibi, KUKH'ni kısa sürede ezebileceklerini zannettiler. Ama süreç içinde bunun hiç de sanıldığı kadar kolay olmadığı anlaşıldı. Bunun üzerine uzun vadeli, sistemli ve çok boyutlu bir "Özel Savaş" uygulanmaya başlandı. Çünkü KUKH, 1925-40'ların dünyadan, bölgeden, Kürdistan'ın diğer parçalarından, hatta bir parçanın diğer bölgelerinden tecrit edilmiş yerel isyanlara benzemiyordu. Mücadele kendisini dış alanlara açabilmiş ve tanıtmıştı. İşte bu nedenlerden dolayı politik alanda da TC ile KUKH arasında kıyasıya bir çekişme başladı. Bu çekişme, öyle bir noktaya geldi ki, cunta bize karşı mücadeleyi en temel görevi olarak belirlediğinden çeşitli güçlerle arasındaki çelişkileri yumuşatmaya kadar vardı. Bir yandan kendi içindeki çelişkileri yumuşatmaya başlarken diğer yandan da uluslararası alandaki çeşitli ilişkilerini geliştirerek bizi kıskaca alıp boğmak istedi. Bize karşı yürütülen karşı-devrimci imha savaşı öylesi hassas bir aşamaya gelmiştir ki, Ecevit'ten Demirel'e, Suriye'den Yunanistan'a kadar göstermelik de olsa uzlaşma yolları araması cuntanın nasıl bir tecrit çemberi içinde sıkıştığını göstermektedir. O, siyasal tecrit edilmişlikten şantaj da dahil, çeşitli uz**laşmalarla sıyrılarak; bizi bir tecrit** çemberi içinde boğmaya çalış**maktadır.**

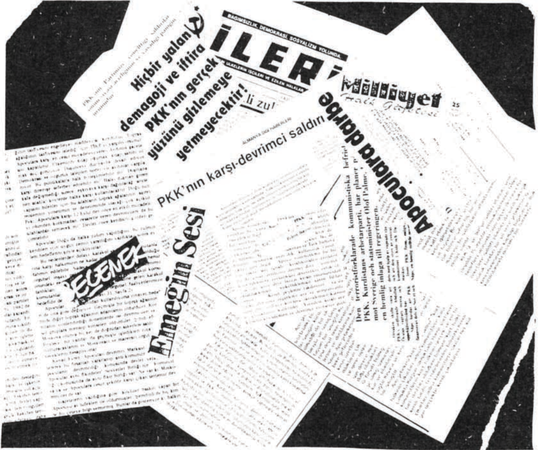
Bu amaçla Avrupa Konseyi'nden İsveç'e, icazetli "sol"dan ilkel milliyetçi Kürt örgütlerine ve Sosyalist ülkelere kadar uzanan bir tecrit çemberi oluşturulmaya çalışılıyor. Bunun ilk halkası, içteki çelişkilerin yumuşatılması ve "sol"un kazanılmasına yönelik **adımlar oldu. Ecevit ve Demirel'in** yeniden siyaset sahnesinde görünmeleri, DİSK ve Barış Derneği davalarında tutukluların tahliyesi, cuntanın vesayeti altında kurulmuş olan "HP"ye mecliste "Pişmanlık Yasası" ile "Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu" üzerine görüşmeler esnasında takındırılan tavır ile Türkiye'de "Demokrasi" olduğu izlenimi yaratma çabası, "sol"un can bedeli karşılığında teslim alınması -ki bol idam talebiyle başlayan davalar bol beraat veya hafif cezalarla sonuçlanmıştır- bu adımın yolaçtığı bazı pratik gelişmelerdir. Teslim alınarak tasfiye edilen 'sol"un potansiyeli ise Türkiye'de **"Saçak", "Yeni Gündem"** gibi güdümlü yayın organları etrafında düzen sınırları içinde icazetli bir sol'a dönüştürülmek istenmektedir. Bu yayın organları dikkatlice okunduğunda görülecektir ki, amaçlanan yeni sol hareketin Jön Türkler veya İttihatçılardan hiçbir farkı yoktur. Onlar da bugün çeşitli kılıflar altında ortaya çıkanlar gibi, devrimciliği değil, evrimciliği; yani devletin ıslah edilmesini temel almaktaydılar. Zaten ortaya çıkış dönemlerine bakıldığında her ikisinin de çöküş süreçlerinde oluştuğu görülecektir. Jön Türkler çöken imparatorluğu ıslahat (reform)lar yoluyla yaşatmak istemekteydiler. Şimdiki sol da aynı şekilde çöken TC'yi bazı reformlara giderek yaşatmak istemektedir. Bu her iki hareket de çökmekte olan ve her yönüyle gericileşmiş iktidarlara koltuk değnekleri olmaya çalıştıkları için gericidir.

TC'nin Türkiye'deki sol potansiyeli eritmek için çabaları çok boyutludur. Çünkü, cunta şunu çok iyi bilmektedir. Eğer KUKH bastırılmak isteniyorsa Türkiye'deki sol potansiyel uysallaştırılmak zorundadır. Hatta, KUKH'ne karşı tavır **almaya zorlanmalıdır. Çok açıktır** ki, Kürdistan'da yükselen mücadele **Türkiye'deki potansiyeli etkileyecek** ve uyandıracak, egemen sınıflar arasındaki çelişkileri ise derinleştirecektir. Nitekim bu, günümüzde açıkça yaşanan bir durumdur. O halde, TC, bu gelişmeyi engellemeyi en temel görevlerinden birisi olarak **ele alacaktır. Ve bu doğrultuda çeşitli** girişimlerde bulunacaktır, bulunmaktadır. "Sol Birlik", "SODEP", "DSP", "Aydınlar Bildirisi" vb. girişimlerin özü, biri olmadı mı, diğeri, o da olmazsa bir diğerinin devreye sokulması için hazırlanmış şikeli "alternatifler" olmalarıdır. Bununla, iki ülke devrimci potansiyelinin birleşik direniş cephesinin yaratılmasının önüne geçilerek hem KUKH önemli bir müttefiğinden yoksun bıraktırılmaya ve hem de Türkiye Devrimci-Demokratik hareketinin gelişimi dumura uğratılmaya çalışılmaktadır. Bu noktada, cuntanın yazarlarının ağzında düşürmediği yeni bir kimlik arayışının sol'a da dayatıldığı hatırlanmalıdır. TC'nin öz benliğine kavuşarak faşist bir kimliğe bürünmesine paralel olarak sol içinde de özellikle FKBDC üyesi Devrimci Yol'a Devrimci İşçi kliği eliyle bir kimlik **arayışı dayatılarak özünden boşaltılmış ve aynı politika diğer sol** güçlere de dayatılmıştır. Bu dayatma ile, devlete sadece onun ıslah edilmesi temelinde "muhalefet" eden, ama "yıkıcılığa ve bölücülüğe" karşı devletin destekçisi olan yeni bir "sol" oluşturulması amaç**lanmaktadır. Bu solculuk "HP" eski başkanı Calp'ın da itiraf ettiği gibi sadece "iyi bir muhalefet" yapıldığı** görüntüsü ile Türkiye'de "Demokrasi" olduğu izlenimini hem içte ve hem de dışta yaratmak içindir, yoksa seçimle bile olsa iktidara gelme sözkonusu değildir. Bu yeni "sol"culuk sadece düzenin kusurlu yanlarını "eleştirmekle" yükümlü kılınmıştır; alternatif sunmak ve program önermek bu yeni "sol"culuğun görevleri dışındadır. Böylece devrimci potansiyel, öfke yatıştıran ama çıkış yolu önerilmeyen "eleştiri"lerle özünden boşaltılarak uysallaştırılmaya çalışılmaktadır. Eğer "sol" adına yayınlanan yayın organları incelenirse bu nokta hemen göze çarpacaktır.

Bu tür yöntemlerle KUKH önemli bir müttefiğinden yoksun bırakılmak ve Türkiye halkından tecrit edilmek istenmektedir. "Özel Savaş"ın en önemli taktiklerinden birisi, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerini çeşitli yol ve yöntemlerle müttefiklerinden kopartarak tecrit etmektir. Türk burjuvazisinin bu konuda bir hayli uzmanlaştığı iyi bilinmektedir. Ve yine 1925-40 arası isyanların bastırılmasında Türk burjuvazisinin TKP ile bile uzlaştığı, hatta TKP'ye hem kendisini Komüntern'de savundurttuğu, hem de bazı TKP'li önderleri 1938 Dersim katliamında savaştırdığı da bilinmektedir. Güney Kürdistan'daki hareketin ezilmesinde IKP-Baas uzlaşmasının oynadığı rol de tarihimizin en yakın, acı ve ders çıkarılması gereken tecrit ve imha uygulamalarına bir örnektir. Bu tür örneklere dünya devrim tarihinde çokça rastlamak mümkündür. Paris Komünü'nün yenilgi nedenleri arasında, köylülüğün desteğinden yoksun olması, küçük-burjuvazinin ihaneti; Seylan'daki 1971 hareketinin uluslararası müttefikleri ile içteki tüm azınlıkları ve diğer halkları kapsayamayarak tek yanlı gelişmesi yenilgiye yol açan nedenlerdir. Bu hareketlerin müttefiklerinden kendiliğinden soyutlanmadıkları, karşısında savaştıkları egemen sınıflar tarafından zaaflarından faydalanılarak tecrit edildikleri unutulmamalıdır. Böylesi bir amaca ulaşmak için bugün de faşist Türk cuntası KUKH'ni uluslararası müttefiklerinden soyutlamak için dünya çapında "terörizme karşı savaş kampanyası" çığırtkanlığını ve şampiyonluğunu yapmakta, "terörizm" olarak nitelediği KUKH'ne karşı mücadele ettiğini vurgulayarak nasıl bir anti-terörist(!) güç olduğunu göstermeye çabalamaktadır. Suriye, İran, Irak, Yunanistan, Bulgaristan, Sovyetler Birliği, Libya, Fransa, İsveç vd. ülkelerle, şantaj ve tavizi içiçe kullanarak uzlaşmaya çalışmakta; bizi içte ve dışta politik tecrit çemberi içine almaya uğraşmakta; İran ve Irak KDP'leri ve Yekiti ile Kuzey-Batı Kürdistan'daki KUK, Peşeng vd. güçlerle anlaşmalar yapmaktan çekinmemektedir. TC'nin bu güçlerle ilişkileri yeni de değildir, eskiden beri kendileriyle dolaylı veya dolaysız ilişkiler içinde bulunmaktadır.

TC'nin çeşitli muhalif güçleri yanına çekmekte başvurduğu yollardan birisi "af"tır. Dersim isyanı öncesinde, 1935'de, sadece Türk siyasilerini kapsayan bir "af" çıkarılarak kendileriyle geçici bir uzlaşmaya gidilmiştir. Benzer bir durum bugün de yaşanmaktadır. "Af"fın ucu gösterilmiş ve hemen hemen tüm sol bu hedefte birleştirilmiştir. Ancak "af" için temel bir şart vardı. Tüm örgütlerin tasfiye edilmesi. PKK dışındaki tüm örgütler için bu hemen hemen tamamıyla başarıya ulaşmıştır. 15 Ağustos eylemleri, PKK'nin hiçbir zaman tasfiye edilemeyeceğinin bir ilanıydı. Bu eylemler üzerine, "af tehlikeye düşüyor" diye PKK'ye karşı savaş ilan edildi. Anti-PKK cephesinin elebaşısı Aydınlık burada da boy gösterdi: *"Abdullah ÖCALAN cezaevlerindeki militanların çıkmasını, idam cezasından kurtulmasını istemiyor. Bu saldırı olayları idam cezalarının infazı için devleti de çabuk hareket etmeye zorlamaktadır... Bu saldırı eylemleri... Türkiye'nin demokrasi yönünde gelişme kaydetmesini ve Avrupa ile ilişkilerinin düzelmesini de engellemeyi amaçlamaktadır."* (Seçenek, Sayı 8-9, 1984) İletilmek istenen mesaj çok açık: Cunta demokrasiye geçmek, tutukluları serbest bırakmak istiyor ama PKK bunu istemiyor! O halde, cuntaya karşı değil, "Türkiye demokrasisi"nin ve "af"fın önündeki engel olan PKK'ye karşı tüm güçler savaşa! Bu savaşa çoktan hazırlanmış olan cunta güdümlü hemen tüm "sol" güçler ve diğerleri elele PKK'yi yalnızca Türkiye ve Kürdistan kamuoyundan değil, Ortadoğu, Avrupa ve hatta tüm dünya kamuoyundan tecrit etmek için harekete geçtiler. Türk ve Kürt örgütler ile yapılan toplantılar ve yayınlanan bildiriler yeterli görülmedi, Ortadoğu ve Avrupalı örgütlerin de dahil edilmesiyle yabancı dillerde bildiriler çıkarıldı, toplantılar düzenlendi. **Günlük Alman gazeteleri, İsveç televizyon ve gazeteleri PKK ile ilgili tam sayfa özel yazılar ve programlar hazırladılar.**

Bunlar da yeterli görülmedi: ***"PKK'yi iyi tanıyalım"*** **başlıklı Türkçe ve Arapça bir broşür hazırlandı. Uluslararası Af Örgütü'ne, İnsan Hakları Komisyonu'na, Uluslararası Hukuçular Komisyonu'na PKK şikayet edildi. Neden? Çünkü, PKK, "barış değil, savaş istiyor",**

"affa karşı", "Türkiye'de demokrasiye karşı"(!) PKK böyle ise, TC barış yanlısı, af çıkarmak istiyor ve de demokratik, öyle mi? Evet, TC'nin barbarlığı, işkenceciliği, saldırganlığı, faşistliği bir anda unutuluverdi ve yerine PKK'nin teşhir ve tecriti görevi konuldu. Cuntaya karşı bu faaliyeti yürütmeyenlerin şimdi PKK'yi böylesine teşhir ve tecrit etme yolundaki gayretkeşlikleri en iyi niyetle yorumlansa bile faşizmi temize çıkarma ve KUKH'nin ezilmesi çabalarını soldan desteklemedir.

Özetlenecek olursa; cunta, politik alanda KUKH'ni müttefiklerinden, uluslararası ilerici, demokratik ve sosyalist dünyadan koparıp teşhir ve tecrit etmek suretiyle ezmek istemektedir. Bunun için de ideolojik-politik hiç bir ayrılığa bakmaksızın klasik KP'lerden ilkel milliyetçilere, faşist iktidarlardan sosyalist ülkelere dek hemen tüm güçlerle ilişkiye geçmekte ve ne pahasına olursa olsun bu sorunu mutlaka halletmeye çalışmaktadır.

Siyasal alanda yürütülen bu faaliyet ve hazırlıklar açık ki, kendisini askeri alana da yansıtacaktır. Bu alandaki hazırlık ve uygulamaları şöyle özetleyebiliriz:

«*a) Türk burjuvazisi 1972'lerden itibaren Kürdistan'daki askeri birliklerinden üçte biri gibi önemli bir bölümünü karşı-gerilla eğitimine tabi tutulmuştur. Bu birliklerin eğitimi, başta Vietnam Devrimi olmak üzere, emperyalistlerin ve sömürgeci güçlerin ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmada kullandıkları yöntemler ve kazandıkları deneyimler temel alınarak yapılmaktadır. Kürdistan kentlerinde ve kırsal kesimlerinde yapılan tatbikatlar, Kürt halkının toplumsal, siyasal, psikolojik vb. yapıları gözönünde bulundurularak ve karşı-devrimin deneyimleri varolan koşullara uyarlanarak gerçekleştirilmektedir.*

b) Yine aynı yıllardan sonra Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engelleme ve bastırma harekatlarına cevap verebilecek tarzda askeri yolların yapımına ağırlık verilmiştir. Askeri birliklerin yerleştirilmesi, manevra ve hareket alanları buna uygun olarak yeniden düzenlenmiştir.

c) 1976 yılından itibaren ordunun reorganizasyonuna özel bir ağırlık verilmiştir. Ordunun silah, araç ve gereçleri Kürdistan'da gelişecek halk savaşını engelleyip ezebilecek, gerilla birliklerine ve kimi alanlarda patlak vermesi muhtemel yerel ve bölgesel ayaklanmalara hızla müdahale edebilecek şekilde değiştirilmiştir. Bu temelde sürekli düzenlemeler yapılmaktadır.

d) 1977 yılından sonra yoğunlaştırılan askeri tatbikatlara ağırlık kazandırılmıştır. Tatbikatlar arazinin seçiminden, halkın mahalli kıyafetleri ve şivelerine kadar bütün özelliklerine azami dikkat gösterilerek ve Kürdistan Kurtuluş Savaşının maketi temel alınarak yapılmaktadır. ("Düşman"ın eline geçen köy ve kasabaların kurtarılması stratejik yollar ve köprülerin korunması, köy ve benzeri yerleşim yerlerinin tahrip edilmesi, çeşitli bölgeler arasındaki bağları tümden keserek aralarındaki ilişkilerin koparılması ve böylece tecrit edilmiş bölgelerin sırasıyla düşürülmesi vb. vb.) Tatbikatlarda kimyasal silahlar da dahil olmak üzere gerçek mermiler ve bombalarla yapılmaktadır.

e) Kürdistan'da silahlı mücadele dönemine uygun özel hava indirme birlikleri teşkil edilmiş ve güçlendirilmiştir. Bu birliklerin eylem provaları, karayollarının sömürgeciler tarafından kullanılamaz hale gelmesi durumunda nakil ve ulaşım işleminin gerçekleştirilmesi hali temel alınarak yapılmaktadır.

f) İlk etapta sınır köyleri ile mücadelenin kitleselleştiği alanlar ve bazı stratejik noktalar başta olmak üzere, Kürdistan'ın çok geniş toprakları insanlardan arındırılmaktadır. Örneğin; Siverek, Diyarbakır, Siirt, Bingöl, Elazığ ve Muş gibi iç bölgeler ile hemen hemen bütün sınır boylarında onbinlerce hektar tarıma elverişli toprak askeri alan içine alınmıştır. Bu alanların miktarı son zamanlarda giderek arttırılmaktadır. Yine bütün sınır alanları boyunca "emniyet bölgeleri" içine alınan çok geniş alanlarda uygulanmak istenen bazı "hayvanları, ürünlerini, mal ve eşyalarını sınırlandırma" kanun ve kararları da bu uygulamaların çok daha geniş boyutlu olarak gerçekleştirilmesinin ön hazırlığıdır. Türk sömürgecileri şimdiden örnekleri Şemdinli ve Siverek'te görülen "stratejik köyler" oluşturmaktadırlar. Daha çok Vietnam'da gördüğümüz "stratejik köycükler" oluşturma politikası, bilindiği gibi, Vietnam'ın büyük bir bölümünün ulusal kurtuluş güçlerinin denetimine geçtiği aşamada ABD emperyalistleri tarafından gündeme getirilmiş ve uygulanmıştı. Türk sömürgecilerinin, devrimci gelişmenin bir tehlike olmaktan çıktığını ilan ettikleri bir dönemde bu tedbirlere başvurmaları bile, onların vahşetini ve zayıflığını göstermek için yeterlidir.

g) Faşist Türk sömürgecileri hem kendilerini, hem de bazı önemli tesislerini korumada halkımızı siper olarak kullanmaktadırlar. Örneğin, Kürdistan'dan geçen Irak petrol boru hattının güvenliğini sağlamak için çevre köylüleri nöbet tutmaya zorlamaktadır. Bu uygulama yaygın olarak sınırlarda da yapılmaktadır. Ama onlar, zorla iş yaptırdıkları bu insanlara karşı da tam bir güvensizlik ve kuşku duymaktadırlar. Bu yüzden av tüfekleri de dahil, bu insanların kendilerini korumaları için de olsa silah taşımalarına izin verilmemektedir. Sömürgeci kolluk kuvvetleri çocuk, kadın ve yaşlı insanları kendilerine siper ederek savunma konumunda bulunan devrimcilerin üzerine gitmekte ve böylece onların silah kullanmasını engellemeye çalışmaktadırlar. Kadın ve çocukların etrafında bir iki saf halinde siper kurup onların arasından ve omuzlarının üzerinden ateş ederek ilerleyen askeri timler, başta PKK partizanları olmak üzere onlarca devrimciyi imha etmiş veya ele geçirmiştir. Türk sömürgecileri bu yönteme yaygın olarak başvurmaktadırlar.

h) Sömürgeci-faşist yönetim mücadelenin geliştiği alanlara ekonomik ambargo uygulamaktadır. Örneğin, daha 1979 yılında Hilvan, Siverek, Batman ve Pazarcık'a en zorunlu maddelerin girişi sömürgeciler tarafından engellenmiştir. Özellikle küçük üreticilerin ürünlerini başka yerlere götürerek pazarlamaları olanaksız kılınmıştır. Ekonomik ambargo şimdiye dek "yasa dışı" olarak yapılmaktaydı, ama sömürgecilerce bundan böyle yasallaştırılacaktır. 13 Mart 1981 tarih ve 8/2543 sayılı, faşist yönetimin kanun hükmündeki Bakanlar Kurulu kararı da bundan başka bir şey değildir.

i) Faşist Ankara yönetimi Kürdistan'da sürdürdüğü savaş hazırlıklarına rağmen, kendisine hiç de güvenmemektedir. Bölge halklarına karşı kullanma amacı da olsa, ağırlıklı olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı kullanılmak üzere, ABD emperyalizminin özel saldırı gücü olan "Çevik Kuvvetler"i Kürdistan'a yerleştirmektedir. Bu amaçla Kürdistan'da havaalanları, dinleme tesisleri, askeri depolar inşa edilmekte, varolanlar genişletilmektedir. Yine faşist Türk cuntası ile ABD emperyalistleri arasında varılan antlaşmaya göre, ordunun sevk ve idaresi, "Ortak Askeri Üs Komutanı" tarafından yapılacaktır. Bu anlaşma ile sömürgeci Türk ordusunun sevk ve idaresi ABD uzmanlarının denetimine verilmektedir vb. vb.» (Serxwebûn, Nisan 1983, Sayı; 16, syf; 17 "Emniyet Bölgeleri yazısı")

İki yıl önce yapılan bu değerlendirmede belirtilen bazı noktalar o dönemde henüz tasarı düzeyinde de bulunsa günümüze kadar geçen süreç içinde daha da zenginleştirilip yetkinleştirilerek hayata geçirilmiş ve Kürdistan, en ücra köşesine kadar Türk ordusunun faşist baskı denetiminin egemen kılındığı bir ülke haline getirilmiştir. Türk ordusunun 2/3'si ve en seçme özel birlikleri Kürdistan'a aktarılmış, köy karakollarına sayısı 80'e varan askeri güç yerleştirilmiş, tatbikat ve operasyonlar yoğunluk kazanmıştır. Bunlar, gelişen KUKM'ne karşı birer önlem olarak yürürlüğe konmaktadır ve mücadele gelişme kaydettikçe askeri alandaki faaliyetler de daha çok derinleştirilme yoluna gidilecektir.

Türk sömürgecilerinin karşı-devrimci askeri ve siyasi zorunun en çok yoğunlaştığı alanların başında cezaevleri ve mahkemeler gelmiştir. TC, KUKH'ne karşı yürüttüğü "özel savaş"ında başvurduğu en önemli araçları arasında cezaevleri, mahkemeler ve işkenceyi görmekte ve bu alanlarda geliştirdiği insanlıkdışı uygulamalarla sonuç almaya çalışmaktadır. Bu, sözkonusu alanlarda sömürgecilerin sahip oldukları olağanüstü araç ve gereçlere karşılık devrimcilerin önemli oranda silahsızlandırılmış olmalarından, insan aklının alamayacağı yöntemlerle devrimcilerin üzerine yürümelerindendir. Ayrıca, genelde geniş halk kesimlerini de içine alsa esas olarak bu araçların öncüye karşı kullanılması hem devrimciler hem de sömürgeciler açısından bu alanların önemini arttırmaktadır.

Genel olarak tüm dünyada kabul edilen bir kural vardır: O da, cezaevleri, mahkemeler ve burada uygulanan işkencenin devrimciliğin denek taşı olduğudur. Gerçek devrimci öncü de, gerçek devrimcilik de burada sınanarak ortaya çıkar. Bunun bilincinde olan düşman bu alanda yürüttüğü savaşta elde edeceği başarıyı devrimci harekete karşı kazanılmış bir zafer sayar. Çünkü, cezaevleri, mahkemeler ve işkence karşısında başarılı bir savaş yürütmeyen öncüyü halk benimsemez, otoritesini kabul edip peşinden yürümez. Daha da önemlisi, bu alanlarda alınacak bir yenilgi devrimci harekette teslimiyet ve ihaneti egemen kılacak, onun devrimci özünü boşaltacaktır. Bu konuda Türkiye devrimci güçlerinin cezaevlerinde sergiledikleri tutum, içine girdikleri konum ibretle izlenmektedir. Bazıları öylesine utanç verici duruma düşmüşlerdir ki, faşist bir mahkeme hakimi bile, Dev-Yol davası görülürken, "*İnandığım davaya başkoydum, şunları yaptım diyen bir babayiğit çıkmadı*" diyebilmiştir. Bunu belirtirken Türkiye cezaevlerinde hiçbir direnişin olmadığını söylemek istemiyoruz. Görkemli direnişler de sergilenmiştir. Ancak bunlar bireysel direnişlerden örgütsel direnişler düzeyine çıkamamıştır. Direnişi teslimiyete egemen kılacak, tasfiyecilik oyunlarını cezaevlerinde boşa çıkararak dışarıdaki mücadeleyi besleyecek, onu güçlendirecek örgütsel direnişler gerçekleştirilememiştir. TC faşizmini mahkum eden bir tek örgüt savunmasına rastlanamamıştır. Tam tersine, faşizmin saldırıları karşısında savunmaya geçilmiş, devrim savunulamamıştır. Oysa, mahkemelerde izlenmesi gereken devrimci tavır çok açıktır. Dünyada bunun onlarca örneği vardır. Faşizmin mahkemelerinin faşizmin yargılandığı alanlara dönüştürüldüğü Leibzig duruşmasında G. Dimitrov'un, devrim öncesi Küba'da F. Castro'nun ve 12 Mart faşizmi döneminde Türkiye'deki devrimci direnişçilerin; Denizlerin, Yusufların, Hüseyinlerin ve diğerlerin tavırları iyi bilinmektedir. Ama bu yüce örneklere rağmen, 12 Eylül faşizminin mahkemelerinde, zindanlarında ve işkence tezgahlarında devrim savunulamamıştır. Bunun sonucunda Türkiye solu'nun vardığı nokta hazin ve ibret vericidir. Devrimden sırt çevirme ve teslimiyet yalnızca cezaevleri ve mahkeme duvarları arasında kalmamış, dışarıdaki yapıyı da egemenliği altına alarak tasfiyeciliği tüm Türkiyeli devrimci güçlerin saflarında yaymıştır.

Türkiye zindan ve mahkemelerinde yaşanan bu duruma karşılık bir de Kürdistan'da PKK kadro ve sempatizanlarının zindanlarda, işkence altında ve mahkemelerde sergiledikleri komünist tavır vardır. Tarihte eşi görülmedik baskı, işkence ve satınalma yöntemlerine karşılık Parti çizgisi etrafında kenetlenilerek ve direnişten en küçük bir taviz vermeksizin ölüme kadar başı dik ve onurluca yaşatılan devrimci tavır, PKK militanlığı tavrı vardır. Kürdistan tarihinde ilk kez sömürgeciliğin dayattığı sahte gerçekliklere karşı Kürdistan gerçekliğinin dayatıldığı dosta ve düşmana da kabul ettirildiği ve devrimin geleceğinin garanti altında alındığı bir pratiktir bu. Sömürgeciliğin yargılandığı alanlar haline dönüştürülen mahkemelerde PKK önder ve kadrolarının yaptıkları savunma tutanakları ve dışarıya ilettikleri mektuplarında tarihe ve kamuoyuna maledilmiş olan bu direnişlerin nasıl ve hangi koşullarda geliştirildiği bir çok yayında işlenmiştir ve bilinmektedir. Bu belgeler devrimci tavrın ne olması gerektiğini açıkça sergileyen belgeler niteliğindedir ve çok iyi özümsenmesi gerekmektedir.

Egemen sömürücü sınıfların elinde cezaevleri, mahkemeler ve her türlü baskı ve işkencenin bir tek hedefi vardır; devrimi tasfiye etmek. Yukarıda devrimi tasfiye etmenin ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri yollarını ele almıştık. Cezaevleri ve mahkemeler bu amaca ulaşmada sömürgecilerin elinde daha etkin rol oynayan ve devrimi tasfiye tehlikesinin daha da büyüdüğü alanlardır. Çünkü zemin düşmanın zeminidir ve avantaj ondadır. Düşmanın her türlü olanak ve araçlarına rağmen, devrimcilerin hem kendilerini ve hem de devrimi savunabilmek için ellerinde silah olarak yalnızca ideolojileri, inançları ve iradeleri vardır. Ama bu silahlar iyi kullanıldığında en güçlü düşmanın bile altedilebildiği de Diyarbakır Zindan Direnişçileri tarafından kanıtlanmıştır.

"*Gaddarlık, korkunun dikte ettiği kanunların karakteristik niteliğidir; çünkü korku, yalnız zalim olduğu zamanlar enerjiktir*" der Marx, ve Engels de, "*İşkence korku içinde bulunan insanların, kendi korkularını giderebilmek umudu ile yaptıkları gaddarlıklardır*" diye ekler. (Düşünceler ve Aforizmalar Syf: 165 ve 131) Cunta da KUKH'den duyduğu öldürücü korku ile geçmişte ve bugün cezaevleri ve mahkemelerinde de dizginlenmemiş bir barbarlıkla saldırmış, korkusu derinleştikçe vahşi saldırıları da boyutlanmıştır. Her türlü yıldırma çabalarına rağmen, sürekli bir direnişle karşı karşıya kalması ise faşist cuntayı daha çok çileden çıkararak katliamlara girişmesi ile sonuçlanmıştır. Hareketimiz, sömürgecilerin barbar karakterleri ve gelişen mücadelenin onları sürükleyeceği konuma daha henüz bir parti olarak siyasi arenada olmadığımız 1978 yılının başında Haki KARER'in ölüm yıldönümü nedeniyle yazdığı bir broşürde dikkat çekmiştir: "*En küçük demokratik bir hakkın dahi bulunmadığı, en küçük bir devrimci kıpırdanışın kan ve barutla bastırıldığı sömürge bir ülkede, kitleleri, gelişecek anti-sömürgeci, anti-feodal eylem için hazırlamak elbette daha da zor olacaktır. Dereler gibi akıttıkları kanın, öldürdükleri, idam ettikleri, kurşuna dizdikleri, üzerlerine gaz dökerek yaktıkları, tutukladıkları ve sürdükleri yüzbinlerce Kürdistan insanının geride kalan küllerinin hesabını verme saati yaklaştıkça; bağımsızlığın, özgürlüğün ve mutlu günlerin özlemi uğruna elde silah kavgaya atılanlar çıktıkça, sömürgeciler kuduran hayvanlar gibi daha büyük ve iğrenç suçlar işleyeceklerdir. Geçmiştekinden daha korkunç ve daha barbar soykırımlar ve katliamlara girişecekler; talanı, soygunu, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin yağmalanmasını önlemek, doğal kaynakların halk için ve halk yararına işletilmesini sağlamak; bağımsız, birleşmiş ve müreffeh bir ülke yaratmak için girişilen mücadelede çoluk çocuk, genç ihtiyar demeden pençelerini ve dişlerini yüzbinlerce insanın kanına batıracaklardır.*" Evet, daha o yıllarda dile getirilen bu gerçek sonraki yıllarda tüm vahşetiyle yaşandı ve daha da yaşanmaktadır. Bunun en barbarcasına ise cezaevlerinde tanık olundu.

Bu alanlarda iki güç kıyasıya çarpıştı: Birisi, tamamen çağdışı faşist-sömürgecilik, diğeri ise, ellerinde inanç ve bilinçlerinden başka hiçbir silahları olmayan ama bir halkın umudunu ve geleceğini temsil eden PKK'li savaş esirleriydi. Savaş çok acımasız ve tamamen eşitsiz koşullarda verildi. Savaşın sonucu tarafların geleceğini tayin edici nitelikteydi. Eğer TC, zindanlarda direnmeyi kırabilirse bu, halkımızın umutlarının kırılması anlamına gelecekti. Çünkü denek taşı sınavını başarıyla veremeyenler halkın önüne çıkacak cesareti gösteremez, halka önderlik edemezlerdi. Nitekim, PKK dışındaki Türkiyeli, Kürdistanlı örgütlerin içine düştükleri konum da bundan farklı değildir. Buna karşılık PKK'li savaş esirleri yüklendikleri sorumlulukların bilincinde idiler ve kendilerine bağlanan umutları boşa çıkarmadılar.

Faşist sömürgeciliğin içerde ve dışarda zincirlerinden boşanmışçasına azgın saldırılarının hüküm sürdüğü bir dönemde devrimin geleceğini garanti altına almak amacıyla geri çekilme taktiğine –ki savaş esirlerinin de önerisi buydu– başvurulmuş olması nedeniyle tüm gözler iki güç arasındaki hesaplaşmanın en amansız geçeceği zindanlara çevrilmişti. Düşman da durumun çok iyi bilincindeydi. Cezaevlerinden galip çıkanın her alanda galip geleceğini biliyordu. Bunun için de savaş esirlerinin üzerine tüm barbarlığı ve vahşetiyle yüklendi. Partimizi onların şahsında teslim almak, parti çizgimizi özünden boşalttırıp direnişi boğmak istedi. Ama sonuç, hepimizin de bildiği gibi, TC'nin yenilgisi ve PKK'nin zaferi oldu. Partimiz, direniş bayrağını ellerinden düşürmeyen ve düşmanı iradeleri karşısında diz çökmeye zorlayan tutuklu yoldaşlarımızın şahsında cezaevlerinden daha da güçlenmiş olarak çıktı. Eğer bugün PKK, her alanda alnı açık ve gururla mücadeleyi yükseltebiliyorsa bu, halkının umudunu düşmanın elinde tutsakken bile temsil etmesini başarmış ve düşmanı en güçlü olduğu alanda yenilgiye uğratmış olmasındandır. Cezaevlerindeki direniş, devrimin tasfiye edilmesini ve kesintiye uğratılmasını önlemiş; parti çizgimizin, her türlü yüce insanlık değerinin ve Marksizm-Leninizm düşüncesinin emsalsiz bir temsilciliğini gerçekleştirerek düşmanı en güçlü olduğu alanlarda ideolojik ve politik olarak da yenilgiye uğratmasını bilmiştir.

Ancak kazanılan bu zafer öyle kolay gerçekleşmedi. Düşmanın direnişi ezebilmek için sarfettiği çaba, uyguladığı işkence ve vahşet, geliştirdiği komplo ve yöntemler dünyada eşine ender rastlanır nitelikteydi. Karşı-devrimin tüm dünya pratiğinden çıkarılmış dersleri ile Türk burjuvazisinin ezeli barbarlığı en modern teknik araçlar ve yöntemlerle birleştirilerek, İdris-i Bitlisi'lerin ihanetini aratmayacak bir ihanet eşliğinde gün gün, saat saat, dakika dakika savaş esirlerine zulüm uygulandı; fiziksel ve psikolojik işkence akıl almaz boyutlara ulaştı. İhaneti egemen kılmak, direnişi ezebilmek için, satınalmaktan tutalım çeşitli entrika ve komplolara kadar her şey denendi. Her türlü dayatmalarının savaş esirlerince boşa çıkarılması üzerine sömürgeciler alçakça katliamlara yöneldiler; Parti liderlerini katlederek direnişi başsız bırakıp kitleyi teslim almak istediler. Ancak başta Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşlar olmak üzere, PKK kadro ve taraftarları bu oyunları boşa çıkardılar, gerektiğinde ölümün üzerine yürümeyi bildiler. Onların direnişleriyle artık Diyarbakır, 1925 Şeyh Sait isyanında kırkın üzerinde idamla TC'nin zafer kazandığı bir yer olarak değil, direnişin zafer kazandığı bir yer olarak anılacaktır.

Düşman, cezaevlerindeki direnişi boğmak için yalnızca cezaevlerinde çeşitli uygulamalar geliştirmekle kalmadı. Savaş esirlerinin aileleri üzerinde de oynayarak onları teslimiyetin geliştirilmesinde bir araç olarak kullanmak istedi. Önce baskı ve işkenceyle, o da olmazsa çeşitli vaatlerle onları çocuklarını, yakınlarını teslim olmaları için ikna etmeye zorladı. Onur kırıcı girişimlerle manevi baskılarla aileler çökertilmeye ve dağıtılmaya çalışıldı. Maddi bakımdan zayıf aileler çeşitli vaatlerle satın alınmaya, tutuklu devrimcinin serbest bırakılacağı güvencesiyle kızkardeşler polisle evliliğe ikna edilmeye çalışıldı. Bundan amaç, hem ailelerin namusuna el atarak onları ve tutuklu devrimcileri manen tüketmek ve hem de her aileye bir polis sokarak onları denetim altına almak, aileden bazılarını bu ilişki vasıtasıyla ajanlaştırmaktı. Bu yöntem sadece tutuklu devrimci ailelerine karşı değil, aktif devrimci ve şehit ailelerine karşı da yaygın olarak uygulanmaktadır. Doğrudan saldırılarla değil, zaman zaman da dolaylı yollarla ailelerin genç kızları olağan bir evlilik görüntüsü ile aldatılmakta, daha sonra ise kendi haline bırakılarak adeta intikam alınmaktadır. Bu tür yöntem ve uygulamalar günümüzde de yaygın olarak gündemdedir.

Cezaevlerindeki önemli uygulamalardan birisi de, teslim olmuş ihanetçilerden teşkil edilen "Genç Kemalistler Birliği" vasıtasıyla Hareketimiz içinde faşist Türkçülüğün yeniden hortlatılmak ve Partimizin tasfiye edilmek istenmesiydi. Bu provakasyonun boşa çıkarılması hayati önemdeydi. Çünkü TC'nin Kürdistan'da egemen kıldığı ulusal inkarcı, ihanetçi yapı, PKK'nin zorlu bir mücadelesi ve şehit kanlarının dökülmesi temelinde ancak kırılabilmiş; Kürdistan'da kırk yıl aradan sonra ulusal bilinçlenme, yurtseverlik, bağımsızlık ve özgürlük tutkusu PKK şahsında can bulmuştu. İşte "Genç Kemalistler Birliği" eliyle bu gerçeklik katledilmek ve eğer başarılabilirse cesedi üzerinde faşist Türk milliyetçiliğine çiçek açtırılmak isteniyordu. Ama PKK gerçekliği bu politikayı da yerle bir etmesini ve cezaevlerini Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin bir kalesi haline getirmesini bildi.

KUKH ile faşist sömürgecilik arasında en amansız mücadelelerin sürdüğü alanlardan birisi de açık ki, mahkemelerdir. Kürdistan'da mahkemelerin politik amaçlı olduğu ve kitleleri sindirmek için bir savaş aracı olarak kullanıldığı bilinmektedir. En sıradan davalarda bile devlet otoritesinin ezici ruhu hissettirilir. PKK davası gibi, TC tarihinin en büyük ve önemli davalarından birisinin ise iki güç arasında kıyasıya bir çatışmaya tanık olacağı açıktı. TC, PKK davasında devletin askeri ve siyasi gücünü gözler önüne sermeyi, devletin yenilmezliği fikrini beyinlere kazımayı ve böylelikle hem halkımıza ve hem de devimcilere gözdağı vermeyi hesaplıyordu. O, mahkemelerin, Kürtlerin varlığını tartışma konusu yaparak çürüteceği, orada bulunanları "devlete ihanet" suçuyla mahkum edip toplum dışına iteceği ve hatta kendi inkarcı düşüncelerini bizzat onların ağzından dile getirterek ulusal varoluş ve bağımsızlık düşüncesini bir daha doğmamak üzere gömeceği alanlar olarak görmekteydi. Eğer bunu başarabilseydi bugün devrimci hareket, bu denli güçlü olarak kitleler içinde kök salamazdı. Ama, cezaevleri ve işkence tezgahlarında galip gelenler mahkemelerde de bu üstünlüklerini sürdürerek, bu alanları, TC sömürgeciliğinin, PKK önderliğindeki halkımız ; tarafından yargılandığı ve ölüme mahkum edildiği alanlara dönüştürdüler. Cezaevlerinde olduğu gibi, mahkemelerde de teslimiyeti temsil eden ve bunu tüm tutuklulara egemen kılmaya çalışan birkaç hainin tavrı, PKK direnişçilerinin bilinçli ve kararlı tutumu karşısında silinerek etkisizleşti. Sömürgeci mahkemelerdeki devrimci savunmalar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tarihe maledildiği belgeler oldu.

Cezaevlerinde, işkencehanelerde ve mahkemelerde sürdürülen "Özel Savaş" açık ki, çok özel ve tarihsel öneme sahip bir evrede gündemleştirilmişti. Gösterilen onurlu direniş, dönemin ve dolayısıyla da devrimin kurtarılmasını sağladı. Cezaevleri, mücadelemizin belirli bir aşamasında omuzlarına binen devrimin önderliği rolünü şereflice ve başarılı bir biçimde yerine getirdi ve tarihsel rolünü gereğince oynadı. Günümüzde bu önderlik rolü yeniden dışarıda faaliyet yürüten devrimcilere devredilmiştir ancak, bu alanlarda da savaş henüz bitmiş değildir. En kızgın bir biçimde ve hem de yeni davalar açılarak sürdürülmektedir. Belki bugün, devrimin cezaevleri şahsında tasfiye edilmesi tehlikesi geride kalmıştır ancak, bu alanlarda direnişi yükseltmenin önemi azalmış değildir. Mazlum, Hayri, Kemal ve onlarca yoldaşın kanlarını dökerek yükselttikleri direniş bayrağı daima yükseklerde tutulmalı; zindanlar, işkencehaneler ve mahkemelerde yükseltilecek direnişler, dağlarda yükselen direnişle bütünleştirilerek ve biribirini güçlendirerek şehitlerin anısı en güçlü biçimde temsil edilmelidir. Zaferin güvencesi buradan geçmektedir. Bugün zindanlarda, işkencehanelerde ve mahkemelerde düşmana karşı yükselttiğimiz savaşta daha güçlü konumdayız. Güçlü bir direniş pratiğinin mirası ile hızla gelişen halk savaşımı bu alanlarda sürdürülecek olan savaşımın en büyük güç ve ilham kaynağıdır.

Direniş mücadelemize karşı silahlandırılmak istenen halkımız bu silahları gerçek düşmanına yöneltmekte gecikmeyecektir.

Yukarıda ele aldığımız TC'nin ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri alanlarda KUKH'ne karşı yürüttüğü "Özel Savaş"a yön veren onun ideolojik savaşıdır. İdeolojik savaş, diğer tüm alanlardaki savaşın üzerinde geliştiği, onun tarafından yönlendirildiği ve ondan etkilendiği önemli bir savaş alanıdır. KUKH ile TC arasında en amansız savaşım denilebilir ki bu alanda verilmektedir. Her savaş belli bir ideolojik temel üzerinde gerçekleşir ve o ideolojinin gereklerini yerine getirme hedefi taşır. Savaşı başarıya götürmenin yolu ise kitleleri kazanmaktan, onlara o ideolojiyi benimsetmekten ve bu ideoloji uğruna savaşa atılmalarını sağlamaktan geçer. Kısacası kitleleri en çok etkileyen, onların ruhuna en iyi hitap eden ideoloji, zaferin yolunu açmış demektir. Bu nedenle devrimci ve karşı-devrimci ideolojiler arasında kıyasıya bir savaş, birbirini çürütme ve kitleleri etkinliği altına alma savaşı vardır. Çünkü ideolojik savaşta ne kadar başarılı olunursa diğer alanlardaki savaşta da o kadar başarılı olunabilir. İdeolojik savaş çeşitli araçlar vasıtasıyla yürütülür ve güçlerin olanaklarına göre bu araçların zenginliği azalır veya çoğalır. Bu savaşın başlıca silahı propaganda ve ajitasyon; araçları ise, televizyon, radyo, sinema, gazete, dergi vb'-dir.

TC'nin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin ideolojik niteliği ve temeli bilinmektedir. O'nun Kürdistan'daki karşı-devrimci savaşı ve yönetimine yön veren, Kürdistan gerçeğini inkar temelinde geliştirilen kemalist faşist ideolojidir. Türk sömürgecileri, kırk yıl boyunca Kürdistan'ı, hiçbir tepki görmeksizin bu ideoloji ile sömürmüş, yönetmiş ve halkımızı ulusal eritmeye tabi tutmuştur. Okullarda körpe beyinler bu ideoloji ile yıkanmış, basın-yayın araçları vasıtasıyla bu temeldeki burjuva kültür halkımıza egemen kılınmaya çalışılmış, günlük yaşamın her anına bu ideoloji yön vermiştir. Devrimci ideolojinin henüz ortaya çıkmadığı bu koşullarda halkımız Türk sömürgecilerinin karşı-devrimci ideolojisinin azgın saldırıları, etkileri karşısında adeta eli-kolu bağlı kalmış, kendi gerçekliğinden adım adım uzaklaşmaya başlamıştır.

Bu yoğun ideolojik saldırılar ortamında halkımız siyasi olarak da haklarına sahip çıkamaz, onlar için savaşamaz hale getirilmiş; Kürdistan'da isyan ögesini teşkil eden köylülük ve aydınların ülkelerine sahip çıkmaları, kemalist ideolojinin çizdiği strateji ile engellenmiştir. Köylülüğün isyancı potansiyeli gıdasını Kemalizmden alan ilkel milliyetçilik ve aydınlarınki ise, sosyal-şovenizm tarafından boşaltılmış; devrime kanalize olmasının önü yıllarca tıkanmıştır. Bu nedenle Kemalizme karşı savaş yalnızca faşist Türkçülükle değil, aynı zamanda, sosyal-şovenizm, reformist milliyetçilik ve ilkel-milliyetçilikle de savaşmayı kaçınılmaz kılar. Nitekim, geçmiş mücadelemizde olduğu gibi bugün de bu gerçeklikle sürekli yüzyüze gelinmekte; sömürgecilere karşı girişilen mücadelede yalnızca onun askeri ve siyasi yapılanmalarının saldırıları ile değil, devrim adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçlerin saldırılarıyla da yüzyüze gelinmekte; bu güçler özellikle ideolojik planda sömürgeciliğin meşrulaştırılması ve yaşatılmasına hizmet eden bir faaliyet içerisinde bulunmaktadırlar.

Faşist kemalist ideoloji hiçbir biçimde Kürdistan'ın ve Kürt halkının varlığını tanımamaktadır. Zaten Türk uluslaşması da Anadolu'daki halkların varlığının inkar edilmesi, bu halkların katliamdan ve asimilasyondan geçirilerek zoraki Türkleştirilmesi temelinde olmuştur. Bu yaklaşım, Kürt halkı açısından çok daha yakıcı bir tarzda ortaya çıkmıştır. İster burjuva olsun ister proleter, ister sağcı olsun, ister solcu, hemen her Türk'ün bakış açısına göre Kürdistan'ı ispatlamak amacıyla sözde "bilimsel" araştırmalar yapılmıştır. Ve bu iddiada o denli ileri gidilmiştir ki, bırakalım Türkleri ve bir kısım yabancı kamuoyunu, Kürtlerin belli kesimlerini bile buna inandırmış, bu iddiayı onlara da savundurmuşlardır. Oysa diğer sömürge ülkelerde işbirlikçi egemen çevreler bile kendi ulus gerçekliklerini inkar etmezler. Kürdistan'da ise durum o kadar vahim boyutlara ulaşmıştır ki, "aydınlar" ve "devrimciler" bile ülke ve ulus gerçekliklerini inkar etmekten geri durmazlar. Türk burjuvazisi bu konuda öylesine tutucudur ki, Kürdistan'da ulus ve ülke gerçeği üzerinde şekillenen hiçbir şeyi kabul etmemekte ve imha etmektedir. Çünkü, o KUKH'nin gelişmesini kendi varlığının tehlikeye düşmesi olarak görmekte ve her ne pahasına olursa olsun bu yolu tıkamaya çalışmaktadır. Türkiye solu'nun bile sık sık ifade ettiğine göre, eğer TC bünyesinde KUKH'nin gelişimine müsaade edilirse, Lazı, Arabı, Ermenisi, Rumu, Çerkezi, Azerisi, Tatarı, Gürcüsü, Abazası vd. tüm halklar hak iddia edecekler ve böylelikle Türkiye parçalanacaktır! Öyleyse, uyuyan devin uyanmaması için ne gerekiyorsa yapılmalıdır! İşte, KUKH'nin gelişmesi ve hedeflerine karşı böylesine yekvücut bir halde saldırılara girişilmesinin altında yatan mantık bu. Yine, reformist burjuva milliyetçiliğinin TC'den koparak bağımsızlaşma eğilimine karşı çıkması ve hatta otonomi talebini geri çekerek, ulusal ve kültürel haklar *talebiyle yetinmesinin nedeni de budur.

Faşist Türk sömürgeciliğinin ve onun her türden uzantılarının bu uygulamaları ve mantıklarından çıkarılması gereken ders; ideolojik savaşın kapsamının ve öneminin ne kadar derin olduğunun bilince çıkarılarak ona uygun bir devrimci ideolojik faaliyet yürütmek gerektiğidir. Çünkü ideolojik savaş, bağımsızlık mücadelemizin temel ögesidir. Her alanda zaferi elde etmek ideolojik savaşın başarısına bağlıdır. İdeolojik savaşın amacı ise, kitlelerin propaganda ve ajitasyon yoluyla eğitilip bilinçlendirilmesi, yabancı ve düşman ideolojilerin etkisinin kırılması ve bu temelde kitlelerin örgütlendirilmesidir.

Devrimci mücadele açısından propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin kapsamı bir hayli zengin olmasına karşılık araçları bir hayli sınırlıdır. Egemen sınıfların ise devrimci harekete karşı sürdürecekleri propaganda ve ajitasyonun kapsamı, yalan, karalama, psikolojik etki ve moral bozukluğu yaratma ya da devletin güçlü olduğu, herşeyi ezmeye kadir olduğu imajı yaratma vb. biçimlerle sınırlı olmasına karşılık; televizyon, radyo, sinema, gazete gibi etkili ve zengin iletişim araçlarına sahiptir.

Propaganda ve ajitasyonun temel hedefi kitleler olduğuna göre, onların ruhuna hitap ederek etkileyen, onları kendi etrafında toplayan bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüten taraf savaşta üstünlüğü ele geçirecek ve zaferi garantileyecektir. O halde, devrimcilere düşen görev, kitleleri devrim safına çekecek güçlü ve sistemli bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmektir. Düşmanın bu alandaki üstün araçları gözönüne alındığında, devrimcilerin çok daha zorlu, sürekli ve yılmaz bir çalışma yürütmek zorunda oldukları anlaşılır. Bu faaliyette onlara güç verecek olan biricik şey davalarının haklılığı, düşmanın çürümeye ve yok olmaya mahkum olması ve pratikteki halk düşmanı uygulamalarının onun gerçek yüzünü açığa vurmasıdır. O halde, devrimcilerin propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin merkezine, düşmanın teşhir ve tecritini, uğruna savaşılan davanın niteliği ve amaçlarını koymak yanlış olmayacaktır. Bu konuda Lenin'in evrensel bir niteliği olan belirlemesi, Kürdistan toplumu ve devrimcileri açısından da rehber alınması gereken bir kılavuz niteliğindedir. Örgütlenme Üzerine adlı kitabında yeralan Lenin'in bu belirlemesini, Kürdistan devrimin hedefleri ve niteliğini de gözönüne alarak şu şekilde ortaya koyabiliriz: Devrimcilerin görevi, sömürgeciliğin, *«sosyal ve ekonomik düzeni hakkında»*, bu sömürgecilik düzeninin *«ekonomik temelleri ve gelişmesi hakkında»*, Kürdistan toplumunun *«farklı sınıfları ve bu sınıfların birbirleriyle olan karşılıklı ilişkileri, birbirleriyle olan mücadeleleri, işçi sınıfının mücadeledeki rolü ve işçi sınıfının çöken ve yükselen sınıflarla ilişkisi hakkında»*, sömürgeciliğin *«geçmişi ve geleceği»* uluslararası devrimci hareketin ve Kürdistan *«işçi sınıfının tarihi görevi hakkında, işçiler* (ve tüm halk, bn.) *arasında doğru kavramların yayılmasını sağlamaktır.»* Kürdistan'ın *«bugün içinde bulunduğu gelişme seviyesi, işçiler* (köylüler ve tüm halk, bn.) *arasında yapılacak propaganda çalışmasına bağlı olan* **ajitasyon çalışmasını** *ön plana çıkarmaktadır. İşçiler* (köylüler ve tüm halk, bn.) *arasında yapılacak ajitasyon çalışması»*nın amacı devrimcilerin halkı, onun kendiliğinden çıkışlarına da katılarak, sömürgeciliğe karşı mücade-

*"Sol Birlik" platformuna bakınız.

leye sevketmeleridir. «**Görevimiz**, *faaliyetlerimizi işçilerin (köylülerin ve tüm halkın, bn.) hayatının bütün günlük meseleleriyle birleştirmek, bu meselelerin üstesinden gelebilmelerinde (halka, bn.) destek olmak, onların dikkatini en ağır haksızlıklara çekmek»*, sömürgeciliğe karşı mücadele azimlerini ve öfkelerini «*doğru bir biçimde ifade etmelerine yardımcı olmak*», halk «*arasında bir dayanışma ruhu yaratmak ve dünya proletarya (ve ezilen halklar, bn.) ordusunun bir parçası olarak*» Kürdistan halkının da «*çıkarlarının ve davalarının bir olduğu bilincini geliştirmektir.*» (S: 9-10)

Devrimcilerin propaganda ve ajitasyon faaliyetlerindeki amaçları nasıl ki, halka gerçekleri göstermek, onu aydınlatmak ve bilinçlendirmekse, düşmanın amacı da bunun aksine, halk kitlelerinin bilincini bulandırmak, gerçekleri tersyüz ederek onu aldatmak ve bu temelde egemenliğini daha rahat sürdürmenin koşullarını yaratmaktır. Türk sömürgecilerinin bu alandaki birtakım uygulamalarını ele alırsak, karşı-devrimin, devrim karşısında başvurduğu propaganda ve ajitasyonun karakterini kavramak kolaylaşacaktır. Propaganda ve ajitasyon alanındaki sömürgeci faaliyetlerde kaynağını sömürgecilerin resmi devlet ideolojisinden alır ve onun ekonomik, siyasal, sosyal ve askeri alanlarda yürüttüğü özel savaşının önemli bir parçasını oluşturur. Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da yürüttükleri propaganda ve ajitasyon savaşının özünü onun faşist, milliyetçi ve inkarcı karakterinin ürünü olan şu sloganlarında açıkça görmek mümkündür: *"Türkiye'de yaşayan herkes Türktür"*, *"Türkiye milleti ve toprağıyla bölünmez bir bütündür"*, *"Mustafa Kemal Türklerin atasıdır, devlet ve milletin babasıdır"*, *"Türk ordusu yenilmezdir"*, *"Türkün Türkten başka dostu yoktur"*, *"Bir Türk dünyaya bedeldir"* vb. Kırk yıl boyunca Türk sömürgecileri bu propagandalar ile Kürdistan'da sahte bir gerçeklik yaratmaya çalışmışlardı. Ancak, bu kof "gerçeklik" ilk kez PKK'nin doğuşu ile birlikte yerle bir edilerek, ulusal kurtuluşçu ideolojinin ışığında tüm gerçekler gözler önüne serilmiştir. PKK ideolojisi karşısında aldığı bu yenilgiden dolayıdır ki, düşman bugün propaganda alanında yalan ve demogojiye dayalı bir psikolojik savaş yürütmekte ve gerçekleri yeniden tersyüz etmeye çalışmaktadır. Ancak bugüne kadar yürüttüğü hiçbir yöntem, başvurduğu hiçbir yol KUKH'nin gelişmesinin önüne geçememiştir. Düşman bu yüzden bir yandan uğradığı bozgunu örtbas etmek için dikkatleri KUKH ile arasındaki savaştan başka noktalara çekmeye çalışırken, diğer yandan da sahte zafer haberleri vererek durumunu kitleler nezdinde güçlendirmeye çalışmakta, kitlelere ve devrimci harekete karşı psikolojik yıpratma savaşı yürütmektedir.

Dikkatleri Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş savaşından başka noktalara çekme politikasının bir parçası olarak ilk önce Ermeni sorunu Türk basınından televizyonuna kadar güncelleştirildi. Hatta bu, Avrupa ve dünya kamuoyuna bile taşırılarak tartışılmaya başlandı. Arkasından "Bulgaristan Türkleri" meselesi ortaya atıldı. Tüm tarihi halkların katliamlarıyla dolu olan bu faşist güruh bütün dünyada özgürlük, demokrasi ve barış meleği kesildi. Bir halkı ülkesi, dağları, şehirleri, köyleri ve insanlarıyla birlikte tarihten silmek isteyen, ismini ve varlığını inkar eden, görülmedik baskı, zulüm ve hakaretlere maruz bırakan bu insanlık düşmanları şimdi "Bulgaristan'da Türklerin adları değiştiriliyor" diye dünyayı ayağa kaldırmaya çalışıyorlar. İnsan hak ve özgürlüklerinden bahsedebiliyorlar. Bütün bu yaygaraların altında yatan esas neden, Türkiye ve dünya kamuoyunu bu demogoji ile uğraştırarak, dikkatleri Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırmak ve Kürdistan'da gözlerden uzak, alabildiğine özgür bir savaş yürütmektir. Sömürgeciler, dört elle sarıldıkları bu demogojinin içyüzü açığa çıkıp etkisi geçinceye kadar Kürdistan'da yürüttükleri savaşı kendi hedefledikleri tarzda bir sonuca ulaştırmayı umudediyorlardı. Yukarıda ele aldığımız sosyal, siyasal, ekonomik ve askeri alanlardaki savaşla bunalttıkları ve abluka altına aldıkları halka yönelik bir de moral yıkma savaşı açarak kitlelerin umudunu kırabileceklerini, devrimcilerin ise ağır mevsim ve doğa koşullarına yenilerek, çıkarılan "Pişmanlık Yasası" ile teslim alınabileceklerini ve böylece savaş daha da boyutlanmadan sonuç alınabileceğini hesaplamaktaydılar. Elbette ki düşmanı böylesi kısa sürede sonuç almaya zorlayan çeşitli etkenler vardı. Ordunun uzun vadeli bir savaşı kaldıramayacağı, savaşın uzaması halinde hem ordunun ve hem de devletin Kürdistan'da zaten oldukça aşınmış bulunan dayanaklarının tümden ortadan kalkacağı ve ordu ile çatışan bir halk gerçekliğinin ortaya çıkacağı iyi bilinmekteydi. Bu düzeye ulaşmadan savaşı sona erdirmeleri kendi geleceklerini bir süre için garantiye almaları demekti. Zaten "Özel Savaş"ın en belirgin özelliği de büyük ordu kuvvetlerini devreye sokmadan sınırlı özel birlikler eliyle yukarıda ele aldığımız diğer faaliyetler eşliğinde gerilla savaşının kitleselleşmesini önlemektir.

HRK atılımı ile devreye sokulan savaş bu çerçevede yürütülmektedir. Bu süre içinde yürütülen propaganda ve ajitasyon psikolojik savaşın özünü teşkil etmektedir. Bu dönemde psikolojik savaşın bir parçası olarak canlandırılmaya çalışılan "Ermeni sorunu" ve "Bulgaristan Türkleri" demogojisi ile faşist Türkçülük ruhu kabartılmak ve kitlelerin yükselen tepkisi şovenizm dalgası içinde boğulmak istendi. 15 Ağustos atılımı ile başlayan süreçte meydana gelen çatışmalarda şehit düşen devrimcilerin cesetleri, devletin güçlülüğü imajını yaratmak, kitlelere ve devrimcilere gözdağı vermek amacıyla hergün sergilenirken, ölen asker ve subayların cenaze törenleri ise Türk milliyetçiliğini kabartmak ve böylelikle Türkiye halkını, KUKH'ne karşı çıkarmak amacıyla kullanıldı. Eylemler sonrasında, tüm yaşamları boyunca bir öğretmen bile görmemiş olan kuş uçmaz, kervan geçmez köyler bile Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına, Genelkurmay Başkanı'ndan Muhalefet Parti Liderlerine kadar peşpeşe gövde gösterilerine maruz kaldı. Bu gezilerle "devletin halkın yanında olduğu" imajı yaratılmak isteniyor, böylece halkın devrimcilerle kaynaşmasının önüne geçilmesi hedefleniyordu. Bunların en önemli diğer bir amacı ise, gelişmeleri yerinde inceleyerek alınacak önlemleri, yani devrimcilere ve halka açılacak savaşın biçimlerini saptamaktı. Diğer taraftan gözboyama, yalan, karalama ve çarpıtma faaliyetleri günden güne hızlanarak sürmekteydi. Halkımızın can düşmanı "kahraman mehmetçik" gazetelerde çocuklara okuma-yazma öğretirken veya seyyar ordu hastahanelerinde halkı "muayene ederken" boy göstermeye başladı. Turgut Özal *"Doğu'nun makus talihinin kırılacağını"* söyledi, ortalığı bol bol renkli kalkınma projeleri kapladı. Gazeteler, *"eşkiyanın kıstırıldığı, ezildiği, bitirildiği, çemberin giderek daraltıldığı"* vb. üzerine ordunun hayali zafer haberleriyle doldu. Ve nihayet esas sansasyonel haber atıldı ortaya. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın parti içinde ortaya çıkan bir "hizbin" eliyle öldürüldüğü haberi. Habere göre, Parti Genel Sekreterimiz pasif olduğu iddiasıyla daha "devrimci" bir hizip tarafından öldürülmüş ve 15 Ağustos eylemlerini de bu kanat gerçekleştirmişti. Bu, psikolojik savaşın en iğrenç yöntemlerle; yalan ve demogojinin en üst boyutlarına ulaştırılması ile yürütülmesinden başka birşey değildi. Çünkü, dost ve düşmanca çok iyi bilinen bir gerçek vardır ki, o da PKK Önderinin her türden bozgunculuğa, teslimiyetçiliğe ve ihanete karşı direnişin, ulusal birliğin ve bağımsızlığın yılmaz bir savunucusu ve sembolü olduğudur. Ancak, bu haber çok ince bir hesap üzerine oturtulmuştu. Zira o dönemde provakasyona ve tasfiyeciliğe karşı hem içte ve hem de dışta amansız bir savaş verilmekteydi. İşte hizip iddiasının dayandırıldığı temel buydu. Saldırının esas hedefi ise, Parti Önderiydi. Bu saldırılar daha sonra da aralıksız sürdürüldü. Gazete haberlerinde, Parti Önderimizin *"ölümden duyduğu korku nedeniyle estetik ameliyatla yüzünü değiştirdi, Ermeni olduğu"* vb. türden haberler yeraldı. Gerçi daha önce de Parti Önderliği sık sık saldırılara maruz kalmaktaydı, ama bu kez yapılan saldırılar hem daha boyutluydu ve hem de önemli bir dönüm noktasına tekabül etmekteydi. Bu saldırıların düşmana karşı güçlü bir atılımın başlatıldığı ve diğer taraftan da tasfiyeciliğe ve provakasyona karşı kararlı bir mücadelenin yürütüldüğü bir dönemde yoğunlaşması rastlantı değildi. Amaç kitlelerin moralini çökerterek devrimcilere karşı yükselen sempatinin aktif mücadeleye dönüşmesini engellemekti ve son derece planlı, sistemli bir faaliyet çerçevesinde bu amaca ulaşılmaya çalışılmaktaydı. Tarihi dönemlerde önderlerin gerek kitlelerin moral ve güven kaynağı olmada ve gerekse devrimci hareketin kaderinde tayin edici bir role sahip olduğu düşman tarafından da çok iyi bilinmektedir.

Bugün faşist subayların zoruyla ırkçı marşlar söyleyen Kürdistanlı çocuklar, yarın çekilen tüm acıların hesabını yine aynı düşmandan soracak birer HRK savaşçısı olacaklardır.

Yine bu dönemde psikolojik savaşın en önemli bir parçası olarak televizyonda özel programlar sunuldu; gazete, radyo vb. iletişim araçlarında, devrimci mücadelenin bozguna uğradığına, halkın devletten yana tavır aldığına, parti içinde ise çözülmenin başladığına dair biriki hainin açıklamalarına dayanan seri programlar yayınlandı. Bu programlardan da amaç, yine devletin güçlü olduğu, halkın umut bağladığı devrimcilerin ise devlete sığındıkları ve çözüldükleri, devrimci Hareket saflarında çözülme ve dağılmanın başgösterdiği imajı yaratılmasıydı. Böylece kitlelerde umutsuzluk yaratılarak pasifize edileceklerdi. Düşmanın önüne koyduğu plana göre, psikolojik savaş yöntemleri ile kitleler pasifize edilecek ve öncüye duydukları güven sarsılacak, bu yolla kitlelerden izole edilmiş gerillalar ise sürekli bir kuşatmaya alınarak soğuk ve açlık altında fiziki olarak imha edilecek ya da "Pişmanlık Yasası" ile teslim alınacaktı. Bu amaçla televizyon ve gazeteler aracılığıyla metni Genelkurmaylıkça hazırlanmış "teslim ol" çağrıları birkaç hainin ağzından üst üste yayınlanmaya başlandı. Bu çağrılarda *"devletin işkence yaptığı iddialarının asılsız olduğu, ordunun ise teslim olanlara bir ana gibi şefkatle davrandığı"* biçiminde sonderece gülünç iddialar yeralıyor, devrimcilerin kendilerine tanınmış bu son "şans"tan yararlanması ve devletin "şefkatli" kucağına koşması isteniyordu. Demogoji ve yalan sömürücü sınıfların en belli başlı silahlarından birisidir ancak, tarihte bu silahları Türk sömürgecileri kadar bayağıca kullanmış olanlarına rastlamak herhalde pek nadir olsa gerek! Evet, yukarıda belirttiğimiz bir kaç örnek, TC'nin ulusal kurtuluş hareketimize karşı yürüttüğü psikolojik savaştan sadece birkaçıdır. Bunlara bir göz gezdirmek bile Türk sömürgecilerinin bu alanda da ne kadar yoğun, kapsamlı ve çağdışı yöntemler kullandığını anlamak için yeterli olacaktır.

Tüm mücadele alanlarında olduğu gibi, ideolojik savaş alanında da Türk sömürgecileri ile KUKH arasındaki savaş tüm şiddetiyle sürmektedir. Düşmanın bu alandaki saldırılarını da boşa çıkarmak için, Engels'in dediği gibi, *«Darbeye darbe ile, düşmanın her darbesine iki üç darbe ile karşılık verilmelidir. Bizim şimdiye kadar uyguladığımız taktik budur. Ve biz, kanımca, her muhalifimizin üstesinden geldik, hem de başarılı olarak.»* Düşman hiçbir saldırısının karşılıksız kalmadığını bilmeli ve bu gerçek, halk tarafından da bizzat pratikte görülmelidir. Düşmana geri adım attırmak, onun "bitirdim, ezdim" propagandalarının gerçek yüzünü ortaya koyarak halka güven vermek ancak böyle mümkün olabilecektir. Düşmanın bize verdirdiği her kayıp sonrasında yine Engels'in deyimiyle, *«başarısızlığın yerini doldurmak için bir başka hedefe hücum edilmeli, fakat mutlaka hücum edilmelidir. Hiçbir zaman korku belirtisi gösterilmemelidir.»* (Düşünceler ve Aforizmalar, S. 104-105) Saldırı ve son hamle üstünlüğü hiçbir zaman elden bırakılmamalıdır. Psikolojik moral üstünlüğü ancak böyle sağlanabilir ve bu üstünlüğü elde tutan taraf savaşı mutlaka kazanır. Ancak, salt saldırı üstünlüğünü elde tutmak pahasına koşulları, güçler dengesini ve içinde bulunulan dönemi gözönünde bulundurmaksızın saldırı eylemlerine girişmek de doğru değildir. Eğer bir benzetme yapmak gerekirse, savaşımız, ağır sıklet bir boksör ile henüz ilk defa karşılaşmaya çıkan hafif sıklet bir boksör arasındaki maça benzemektedir. Düşmanın savaş tecrübesi, gücü ve tekniği var; biz ise, henüz çok genç, tecrübesiz, zayıf ve yetersiziz. Ancak bir avantajımız var; rakibimizin özelliklerini, döğüş stilini, zayıflıklarını iyi biliyoruz ve kararlıyız. Düşman, ani ve peşpeşe ağır darbelerle savaşı tek raundda bitirmek istiyor. Biz ise, savaşın raundlarını uzatarak, raundlararası güç toparlayarak, düşmanı yorma ve moralini yıpratma taktiği ile onu yenmeyi hesaplıyoruz. Bunun için kötü bir darbe almadan savaşın süresini uzatmak gerekiyor. Saha ve seyirci üstünlüğü bizde ve maçı kazanabilmenin yolu raundları mümkün olduğu kadar uzatmak ve ayakta kalabilmekten, yani direnmeyi sürdürmekten geçiyor. Güçsüzüz ama, bu bize hareket esnekliği sağlıyor. Düşmanın darbelerinden sakınmak ve ona büyük tahribatlar verdirmese de onu yoran ve sinirlerini bozan darbeler vurmak gerekiyor. Ve bu savaşta dikkat etmemiz gereken en önemli şey, düşmanın alışılagelmiş kurallarla döğüşmediğidir. Evet, düşman sadece yumrukla değil, tekmeyle, kafayla, tırnakla dişle; yani akla gelebilecek her türlü kuraldışı yöntemle döğüşüyor. Maçın hakemleri ve jüri de şikeli; düşmandan yana tavır takınıyorlar. Maçta bize destek sağlaması gereken amigolar, düşman tarafından elde edilebiliyorlar. Masör ve menecerimiz bize, döğüşmekten çok yenilgiyi empoze ediyor. Yani kısacası, dost ve müttefik olması gerekenler düşmanın hizmetine girebiliyor ve düşmana vurmak istediğimiz yumruğu engellemek için elimizi, ayağımızı tutuyorlar. Bu durumda sadece güçlü bir düşmanla değil, onun üzerimize saldığı kırk çeşit görünmeyen düşmanla da savaşmak zorunda kalıyoruz. Ve karşımızdaki rakip, biz bu görünmeyen düşmanlarla uğraşırken, bize habersizce darbeler indirmek istiyor. İşte, içinde yaşadığımız dönem ve bize yönelik "Özel Savaş"ın özellikleri böyle. Bu durumda ayakta kalabilmek ve mücadeleyi her türlü engele rağmen sürdürebilmek için olağanüstü dikkat ve çaba göstermek zorundayız. Mücadelemizin zaferi bütün bu oyunları ve saldırıları ustaca bertaraf etmekten ve bununla da kalmayarak sürekli düşmanın ve uşaklarının üzerine yürümekten geçiyor.

DEVAM EDECEK

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50.00 bfr.		

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZE YÖNELEN YENİ KOMPLO VE OYUNLARA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi engin fedakarlıklar ve akıtılan soylu kanlar pahasına da olsa gelişimini sürdürmektedir. Atılan her adım adeta yeni canlar ve kanlar istemektedir. Devrimci dinamikleri yıllardır çürütülen, yokedilmek istenen ve böylece devrimci doğuşlar için alabildiğine kısırlaştırılan kurak Kürdistan zemini en basit devrimci gelişme için bile can ve kan vermeyi gerektirmektedir. Parti yazılarımızda çokça işlenen bu gerçeklik bugün pratik bir olgu olarak kendisini dayatmakta, karakterini ortaya koymaktadır. Gelinen aşama bile, bizde, mücadelenin gelişebilmesinin her ülkedekinden daha fazla can, kan vermeyi, daha fazla fedakarlık, cesaret ve direnç göstermeyi gerektirdiğini açıkça ortaya koymaktadır. Farklı yol ve yöntemlerle mücadelenin geliştirilmesi fazla olanaklı görünmüyor. Bu nedenledir ki can bedeli bir mücadeleye atılan devrimci kadro ve savaşçılar severek ölümün üzerine yürümekte, hergün yeni yeni canlar Kürdistan toprağıyla kucaklaşmaktadır. Bunlar aynı zamanda mücadelenin varmış olduğu aşamanın da ifadesidirler.

Düşmanın tüm zor ve imha araçlarıyla halkımızın, doğamızın, bize ait olan ne varsa onun üzerine yürüdüğü ve bu konuda kendisini hiç bir kurala bağlı görmeyip, hiçbir biçimde sınırlamadan gözü dönmüşcesine saldırdığı; bunun karşısında halkımızın da kendisine, ülkesine ait olan ne varsa onu harekete geçirerek direndiği, direnmeye çalıştığı, bunun dalga dalga tüm ülkeye yayılarak düşmanın tecrit çemberini yardığı ve böylece ciddi siyasal sonuçlar doğurduğu bir aşamayı yaşıyoruz. Bu, mücadelemizin en zorlu aşamalarından biridir. Karşılıklı güçler bu aşamada sonuç almak, geleceğin yönünü kendi lehlerine çevirmek istiyorlar. Devrimci önderlik mücadeleyi tüm ülke genelinde gerçek zeminine oturtmak, kalıcılaştırmak ve böylece sürekli ileri gidişi sağlamak ister ve bu yönde geri dönmeyi artık olanaksız kılan ileri mevziler kazanırken, sömürgeciler de devrimi, tüm ülke genelinde iyice oturup kalıcılaşmadan belli alanlara hapsedip boğmayı hedeflemekte ve bu amaçla var gücüyle saldırmaktadırlar. Yani, dönem her iki taraf için de geleceği belirleyecek öneme sahiptir. Bu açıdan savaş çok kıyasıya, acımasız ve tavizsizdir. Düşmanın her "teslim ol" çağrısı devrimci silah sesleri ve efsanevi direnişlerle karşılaşırken, her "teslim ol" çağrısı kendisi açısından bir yenilgi olan düşman da bunun korkusu, paniği içinde yeni yol ve yöntemler aramaktadır.

Sömürgeciler, gelişmelere yön vermek için Kürdistan'a yeni komando, hava ve zırhlı birlikler yanında yeni politikalar, komplolar da yollamaktadırlar. Bir çoğu biçim ve boyut olarak yeni olan bu oyunlar, ülkemizin olumsuz geçmişinin yeniden tekerrür ettirilmek istendiğini gösteriyor. Tarihimizin çirkinlikleri ve utanılası yanları yeniden dayattırılıyor. Ama günün koşullarına ve modern kurtuluş mücadelesini bastırmanın gereklerine uygun olarak, Hamidiye Alayları'nın yerine "köy korucuları" geliştiriliyor. Eskinin satın alınan aşiretleri yerine (artık aşılan bu yapı yerine) örgütler satın alınıyor ve mücadelenin karşısına çıkarılıyor. Direnişler içerdeki ihanetlerle yıkılmak isteniyor ve buna yasal biçimler, "güvenceler" veriliyor. Rayberlik yasaları çıkarılıyor. Yine "zaza-kurmanc", yine mezhep ve bölge çelişkileri geliştirilmek isteniyor, hem de ülkeyi birbiriyle savaşır iki bölgeye (Kuzey-Güney) dönüştürmek isteyerek. Bunlar, düşmanın işe ne düzeyde elattığını, kısa ve uzun vadeli planlarını nasıl içiçe ördüğünü açıkça gösterir. Mezhep farklılığı ve sömürgeci asimilasyonun etkinlik derecesinden kalkarak Kuzey-Güney karşıtlığını geliştirme, ülkemizin kuzeyini mücadeleden koparıp onun karşısına dikme oyunlarının üzerinde özellikle durmak gerekiyor.

Sözkonusu düşman faaliyetlerine değinmeden önce hemen belirtelim ki, bu faaliyetler kendi başına, çevreden soyut değildir ve salt düşmanın resmi güçlerince de yürütülmüyor. Bu faaliyetler, UKH içinde geliştirilen provakasyon, cezaevlerindeki ihanetçilik, dışımızdaki solun büyük oranda yaşadığı tasfiyecilik, düşmanla uzlaşmaya giren ilkel ve teslimiyetçi milliyetçilik vb. olgularla bağ içinde gelişmekte ve bunların desteğini görmektedir. Düşman komplolarının vücut bulması için seçilen merkez bölgelerin yapıları da bunun böyle olduğunu gösteriyor. Bunlar Türkleşmenin geliştiği, bu temelde bir yabancılaşma ve inkarın boy verdiği, bunun da ulusal inkarcı gelişmelere, sosyal-şoven örgütlenmelere zemin oluşturduğu ve yapının bir de bu güçler tarafından "devrimcilik" adına tahrip edilerek sömürgeci tahribatın derinleştirildiği alanlardır. Dersim bu alanların başında gelmektedir ve bugün düşmanın yeni yönelimleri için pilot bölge seçilmiştir. Buradaki düşman faaliyetlerinin ve sol geçinen birtakım güçlerin buna karşı tavırlarının incelenmesi, sömürgecilerin Kürdistan'a yönelik oyunlarının rahatça anlaşılmasını ve birçok gücün nasıl bu oyunlara alet olduğunun görülmesini oldukça kolaylaştıracaktır.

Dersim, ülkemizin –büyük bir katliamla bastırılan– en son direniş noktasıdır. 38 direnişinin bastırılmasından sonra alanda korkunç bir Kemalizm ve Türkçülük akımı geliştirilmiş, o güne kadar yabancı egemenlik tanımayan halkımızın Dersim'i bundan sonra kendisini tanıyamayan "Tunceli" olmuştur. Sömürgeciliğin egemen kıldığı düşünce ve değer yargılarıyla, katliamın yol açtığı olumsuz ruh şekillenmesi içiçe girmiş; ortaya çıkan yapı her türlü yozluğun ve yabancılaşmanın boy vermesine zemin oluşturmuştur.

Özellikle de 12 Eylül sonrasında, Türk sömürgecilerinin ülkemizde ve bu alandaki uygulamaları, Dersim'deki yapıya ne kadar güvendiklerini ortaya koymaktadır. Bu yeni dönemde geçmişte ektikleri tohumların ürünlerini toplamaya ve kendilerine örnek bir bölge oluşturmaya çalıştıklarını da görmekteyiz. En çok da geçmişin katı sosyal-şoven çevrelerinde oldukça duyarsız ve apolitik bir yapı egemen kılınmaya başlanmıştır. Eskinin o bağırıp çağıran, nara atan ve günde on devrim yapıp yıkan tipleri, bu defa karşımıza bilmem hangi televizyon yıldızının taklitçisi olarak çıkmışlardır. Tüm geçmiş ve herşey bir anda inkar edilmiştir. Halk içinde de çarpık bir devrimcilik anlayışı hakim kılınmaya çalışılmış; şiddete bulaşmayan, daha doğrusu bu temelde devlete yönelmeyen, ona kurşun sıkmayan bir "devrimcilik" empoze edilmeye başlanmıştır. Bu faaliyetler, özellikle Hareketimizin geri çekilme ve hazırlık döneminde yoğunlaştırılmıştır. Bu konuda alanda faaliyetlerini sürdüren ve esas olarak basit ihbarcılara yönelerek "gerillacılık" yapan aşina güç, devletin empoze ettiği "devrimciliğe" meşruluk kazandırmak istemiştir. Onyıllar boyu kendisini komuoyunu ve Dersim'i "Dersim'de bir daha bana kurşun sıkılmaz" düşüncesine inandıran sömürgecilik, bu anlayışın yıkılmaması ve giderek belirgin bir pratik gerçekliğe dönüşmesi için ne gerekirse yapmış ve yapmaya da devam etmektedir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bir dönüm noktası olan 15 Ağustos atılımı, her tarafta olduğu gibi, Dersim'de de sömürgeci oyunların hızlanmasına, tedbirlerin artmasına neden oldu. Geçmişten beri, kurtuluş mücadelemize karşı Dersim merkez alınarak geliştirilen komplolar, taktikler giderek açıklık kazanmaya başladı. Bu süre içinde giderek hız kazanan **sunnileştirme** (mezhep değişikliğine zorlama) politikası, geliştirilen **"Türklük"** ve **"Dersimlilik"** furyasıyla bütünleştirildi. Sözkonusu faaliyetler başta vali olmak üzere en yetkili sömürgeci temsilciler vasıtasıyla geliştirilmektedir. Şiddet ve baskının, bu politikaların esas tamamlayıcısı olduğunu, alandaki ilk eylemlerden sonra bunun ağırlık kazanarak daha da öne fırladığını da belirtmek gerekiyor.

Uygulanan politikaların özünde şiddeti içerdiği açıktır. Çok az bir kesim dışında tamamen alevi olan yöre halkımız, namaz kılmaya, oruç tutmaya, cami yapmaya zorlanmakta, bunun için kendisinden zorla para alınmaktadır. Sadece bu yöre çocukları için imam hatip kursları açılmaktadır. Zorla bu yerlere götürülen çocukların bir bölümü kaçıp geri gelirken, kalanlar ailesine, toplumuna, değerlerine tamamen yabancılaştırılıyor. Öyle ki, evlerine dönen bu çocuklar ana ve babalarını bile beğenmiyor, onlarla aynı kapta yemek dahi yemiyor ve ailelerini devlet politikalarını uygulamaya zorluyorlar. Sömürgecilerin bu dayatmalarını kabullenmeyen insanlar ise günlük pratiğin her anında hissedilen bir baskı altına alınıyorlar. Ama uygulamalar o kadar sinsice geliştirilmektedir ki, ulusal baskı bununla örtülüyor, halkta baskıların nedeni olarak "sunni olmamamak" imajı yaratılıyor, giderek sunniciliğe ve sunnilere karşı bir tepki geliştirilmek isteniliyor. Öte yandan aynı politikanın sahipleri elaltında "aleviciliği" de körüklemekte ve böylece bir yandan mezhep çelişkileri canlandırılmak istenilirken diğer yandan "alevicilik" kurtuluş yolu olarak gösterilmektedir.

Son zamanlarda bu politika, yoğunlaştırılan "Türkçülük" ve bizzat Hareketimizi hedefleyen "Dersimcilik" çalışmalarıyla tamamlanıyor. Yörede dokunan halı, kilim vb.'den tutalım, mezar taşlarına kadar, üzerlerinde belli motifler işlenen şeyler toplanılıyor ve bundan hareketle "Dersimlilerin Orta Asya'dan gelen en eski Türk kavimlerinden birine mensup olduğu" ispatlanmaya çalışılıyor. Vilayet binasının bahçesini mezar taşlarıyla dolduran vali Kenan Güven, yaz ortalarında yapılan bir sempozyumun amacının tamamen bunu kanıtlamaya yönelik olduğunu bir radyo söyleşisinde bizzat açıklıyordu. Yine "Dersimcilik" faaliyeti de aynı güçler tarafından özenle geliştiriliyor. Eylem yapılır, asker ölür, hemen peşinde "vurulan asker Dersimliymiş" diye yaygın bir söylenti geliştirilir, bunun etrafında eyleme tepki örgütlenir. Bu faaliyetlerin en belirgin örneğini oluşturması açısından, bir operasyon komutanının halka yönelik konuşmasından bir cümle aktarmak yararlı olur. Ovacık alanındaki operasyonları yöneten bu eli kanlı faşist bir köyde şöyle diyor; "... *Burada bizim yerlilerimiz var* (alanda bulunan diğer güçler kastediliyor-bn.) *onlar bizdendir, zararları olmaz, gelip gitsinler. Ama Apocuları bırakmayın. Onlar yabancıdır. Sizin de bizim de başımıza iş açarlar.*" fazla izaha ve yoruma gerek yok kanısındayız. Yeterlidir delil.

Benzer tarzda geliştirilen bu politikalarla amaçlanan şey açıktır. Dersim, UKM'de bir çıbanbaşı yapılmak istenilmektedir. Modern UKM buradan vurulmaya çalışılmaktadır. Açık ki bular salt Dersim'le sınırlı değil böyle bir sınırlamayla zaten sonuca da ulaşılamaz. Bu uygulamalar, Dersim merkez alınarak alevi mezhebine bağlı insanlarımızın bulunduğu tüm Kuzeye yayılmak isteniliyor. Çünkü Dersim'in bu alanlar içinde özel bir konumu vardır. Adeta bu alanları en rahat etkileyecek bir merkez durumundadır. Buraya egemen olan politika, diğer alanlara egemen olmanın olanaklarını da güçlendirecektir. Ve bu yolla, düşman, tüm Kuzeyi, Güneyin karşısına çıkarark UKM'ni bölüp parçalamanın, insanlarımızı birbirine vurdurmanın hesabını yapmaktadır. Geçen yıl Avrupa'da, "Alevistanlı Devrimciler" imzasıyla dağılan "*Aldvilerin ayrı bir ulus olduğunu; Dersim'in 'Alevistan'ın başkenti' olduğunu ve 'bu ulusun ayrı örgütlenip mücadele etmesi gerektiğini'*" vb. içeren ve her yönüyle MİT'e ait olduğu açık olan bir bildiride Türk sömürgecilerinin sözkonusu hesaplarını açığa vurmaktadır.

Böyle bir komplo için Dersim'in merkez seçilmesi anlaşılırdır. Kürdistan'da en fazla tahrip edilen ve adeta baştan beri bu iş için hazırlanan bir alandır. Ayrıca oluşturacağı politikalara "sol"dan destek bulması fazla zor değil. Varlıkları ve yaşamları tamamen sömürgecilerin yarattığı batağa bağlı olan sosyal-şoven güçleri kendisine destekçi yapabilmektedir. Yine, politikasında başarılı olabilmesi için UKH içinde destekçiler yaratması gerekiyor ve bunun için de bu alana dayanmayı temel alıyor. Yaşananlar bunları doğrulamaktadır. Tamamen Kemalizm zehiri ve kışla kültürü temelinde kemalist bir Türk olarak yetiştirilen ve çeşitli dönemlerde bu yapılarıyla devrimci hareket içine giren ve fakat bu yapılarını aşamayan tipleri, genel politikaların vücut bulması için harekete geçirmiştir, geçirmektedir. Bu açıdan Dersim, başlangıçtan beri UKH'ne karşı geliştirilen komplo ve provakasyonlarda (içte ve dışta) özel bir yer tutmuştur. İlk şehidimiz Aydın GÜL yoldaşın bu alanda ve bizzat bu faaliyetlerin bir sonucu olarak sosyal-şoven güçlerin saldırısı sonucu şehit verilmesi gözönüne getirildiğinde durum rahatlıkla görülür.

Bugün UKM için tehlike arzeden ve daha çok Dersim zeminine dayanarak geliştirilen politikalar yeni değildir. Hareketin ortaya çıkmasıyla başlayan, 80 sonrası zindanlarda ve dışarda yetkinleştirilen ve 15 Ağustos sonrası yeni boyutlar alan bir politikadır bu. Farklı zamanlarda farklı biçimler alması, bu politikanın UKH'ni tasfiyeyi amaçlayan özünü değiştirmez. Bunun için başlangıçtan beri kendisine bir çok gücü alet edebilmişlerdir. Bir çok gücün bugün UKH'ne karşı takındıkları pratik tavır, bu güçlerin objektif olarak sömürgeci politikanın bir uzantısı, aleti durumuna geldiklerini göstermektedir. Ki bu durum tehlikenin diğer yönünü oluşturmakta ve sömürgeci komplolar kadar bunlarla da mücadele edilmesi gerekmektedir.

Sömürgeci politika ve oyunların bir kolunu oluşturan UKH içinde ihaneti, komplo ve provakasyonlar geliştirme çabaları, bunun "sol" güçlerle ve sömürgecilikle olan bağları daha çok 80 sonrası süreçte açığa çıkıp netlik kazanır. Bu açıdan 80 sonrası gelişmelerin iyi özümsenmesi gerekir.

80 sonrasında sömürgeci planların en çok geliştirilip uygulanmak istendiği alanlar cezaevleridir. Çünkü bu dönemde devrimci direniş uzun süre esas olarak bu alanlarda temsil edilmektedir. Devrimle karşı-devrim, halkın davasına, dökülen kanlara, tüm devrimci ve insani değerlere bağlılıkla ihanet, direnmeyle teslimiyet; kısaca yücelmeyle çukurlaşacak kadar alçalma esas olarak buralarda vuruşmaktadır. Her çarpışmada yenilgi alan sömürgecilerce, direnişi ve halkımızın PKK'de somutlaşan kurtuluş iradesini yenmek için buralarda ihanet çeteleri oluşturuldu. Düşman bunlara dayanarak planlarını hayata geçirmek istedi. Türklük ve Kemalizm şaha kaldırılmak ve bu, cezaevlerinde direnişe, oradan tüm Parti saflarına ve giderek dalga dalga tüm topluma egemen kılınmak, böylece halkımızın kurtuluş mücadelesi tasfiye edilmek, ezilmek istendi.

İçerde oluşan Şahin-Yıldırım ihanet çetesi, Parti saflarında Semir-Seher provakasyon çetesiyle bütünleşti. Bu çetenin elemanları Kemalizmin tüm sinsiliklerini özümsemiş tarzda, Parti saflarında en sinsi ve alçakça karşı-devrimci bir zor yöntemi demek olan komploculuğu ve provakasyonu geliştirmeye ve bu yolla mücadeleyi tasfiye etmeye çalıştılar. Tüm bu faaliyetlerinin elebaşılarının yine Dersim'de ortaya çıkmaları tesadüf değil, aksine sömürgeciliğin tarihsel ve güncel uygulamalarının bir sonucuydu.

Söz konusu oyunlar ve yıkıcı faaliyetler sadece bu çetelerle sınırlı kalmamış, Türk devleti ve Avrupa sosyal-demokrasi güçleri tarafından desteklenip yönlendirilen bir çok "sol", "yurtsever ve devrimci" geçinen çevre tarafından da aktif şekilde desteklenmiştir. Tüm reformist ve sosyal-şoven çevrelerin bu provakasyona dört elle sarılarak "PKK'yi yıkalım" sloganına sahip çıkmaları elbetteki karşı-devrim cephesinin planlarının hayata geçirilmesi ve PKK'nin şahsında Kürdistan halkına kölelik bağlarının yeniden dayatılması anlamına gelmektedir.

Sömürgeci politikaların desteklenmesi anlamına gelen bu saldırılara, kendisini beş paraya satılığa çıkaran, her türlü çamura yatmaya hazır Kürt reformistleri kadar Türkiye cephesinde de katılanlar olmuştur. Yeni yetme bir Atatürk'ün "Semir'e yönelik saldırıyı Türkiye soluna yapılmış kabul edeceğiz" diyerek tüm Türkiye solu adına provakasyona sahip çıkması tüm Türkiye solunu bu sıfatla özdeşleştirmesi çok acı bir durumdur. Kendisini bir provakatörün şahsında

Devamı Syf: 27'de

ORTADOĞU VE DÜNYA

REAGAN VE GORBAÇEV ZİRVESİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

19 Kasım günü Cenevre'de gerçekleştirilen Reagan ve Gorbaçev görüşmesi, son aylarda uluslararası kamuoyunun dikkatlerini en fazla üzerine çeken bir gelişme oldu. Çeşitli güçler bu zirve görüşmesini değişik açılardan ele aldılar ve genellikle ayrıntılı değerlendirme ve yorumlara tabi tuttular. Zirve'nin bu denli ilgiyle karşılanması, temelde sistemler arası ilişki sorununu gündeme getirmiş olmasındandır.

Evet bu, gerçekten de günümüzün doğru kavranması gereken önemli bir sorunudur. Bu noktada biz, hangi nitelikte olursa olsun görüşmeleri peşinen reddeden sol sekter ve mezhepçi anlayışlara karşı olduğumuzu hemen belirtelim. Yine görüşmelerin doğal sonucu olan çeşitli uzlaşmalar konusunda da düşüncelerimiz aynıdır. Ama burada dikkat edilmesi gereken temel bir ölçü; devrimci mücadele açısından vazgeçilemeyecek temel bir ilke vardır. Sözkonusu görüşme ve uzlaşmalar, devrimi mi güçlendiriyor, karşıdevrimi mi? Ve tabii ki bunun devrimci mücadele açısından "devrimi güçlendiriyor" diye cevaplanması; bunu sağlamış olması zorunludur.

Bu tip görüşme ve uzlaşmaların doğru kavranması için, yakın tarihteki örneklerin buna ışık tutacak bir biçimde incelenmesi, istenilen sonuca varmada en doğru yöntemdir. Kısaca değinecek olursak; en önde Brest-Litovsky anlaşması ve TC ile yapılan görüşmeler; yine Stalin döneminde Hitler Almanyası ile yapılan anlaşma ve 1960 sonrasında girilen uzlaşma süreci en önemli örnekler olarak gösterilebilinir.

Bunlardan Brest-Litovsky ve Kemalist hükümetlerle yapılan görüşmelere, Sovyet devriminin başlangıcında, devrime nefes aldırmak, içerde güçlenmeyi sağlamak ve emperyalist kuşatmayı kırmak için yapılmış zorunlu uzlaşma ve görüşmeler olarak bakılabilir.

Stalin'in Hitler rejimi ile II Dünya Savaşının hemen öncesinde yaptığı anlaşma, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanarak, sosyalizmi yeni uluslararası ortamın tehlikelerle dolu gelişmelerine hazırlamak için zaman kazanmak ve bu ortamdan güçlendirerek çıkmak için yapılmış bir anlaşmadır. Sosyalizmin bundan belli oranda da olsa yararlandığı daha sonraki gerçeklerle ispatlanmıştır.

Bu örnekler açıkça ortaya koymaktadır ki, görüşme ve uzlaşmalar yöntemini tümden reddetmek veya bundan her zaman ve her halükarda kaçınmak mümkün değildir. Ama hiçkimse bu görüşme ve uzlaşmalardan, sosyalizmin her zaman güçlü çıkabildiğini de iddia edemez.

Özellikle 1960'lardan sonra, stratejik bir yaklaşım düzeyinde ele alınan ve devrimin diğer tüm yöntemlerinin buna tabi kılındığı, "emperyalizmle barış içinde birarada yaşama" ve "yumuşama" anlayışına dayanan "uzlaşmalar" döneminden, her ne kadar bundan sosyalizm belli yararlar sağlamış olsa da esas olarak emperyalizm yararlanmış; bu dönemden kazançlı çıkan o olmuştur. Bu, elbetteki uzun uzun değerlendirilmesi gereken bir konudur ve başka yazılarda kısmen de olsa yapılmıştır. Ama bir kez daha açıkça belirtmek gerekir ki, bu döneme hakim olan yaklaşım, sosyalizm açısından sağ bir yaklaşımdır. Bu yaklaşımın iç nedenler yanında, emperyalist şantajın etkilerini taşıdığı açıktır. Nitekim sağ eğilim ve şantajı bir zayıf halka olarak kavrayan emperyalizm sosyalizme yüklendikçe, yüklenmiştir.

Bu politikayı temel alan emperyalist blok 1980'den sonra, sistemin en azılı temsilcileri olan Reagan'dan Thatcher'e; Kohl'den Japon yöneticilerine kadar hepsi "bundan daha fazla yararlanmak için adeta atağa geçtiler. Andropov'un çok kısa yöneticilik yaşamında bunu görerek görüşmelere son vermesi, açık ki olumlu bir adımdı. Çünkü artık, bu görüşme ve uzlaşma politikasının, emperyalist cepheyi güçlendirdiği ortadaydı.

Bütün bu gerçekler ışığında "Cenevre Zirvesi"ne ihtiyatla yaklaşılması gerektiği kanısındayız. Herşeyden önce zirvenin ne tür uzlaşmalar tartışıp kararlaştırıldığı bilinmemektedir. Görünüşe göre, emperyalistler zirveye kendi başarıları olarak bakmakta ve hatta sosyalizme dayattıkları bu tür politikaların bir zirvesi olarak değerlendirmektedirler.

Sovyetlerin olaya daha değişik yaklaştıkları açıktır. İçte geçmiş yönetimlerden devralınan ekonomi -özellikle tarım alanında -dış politika. -Afganistan örneğinde olduğu gibi- vb. alanlarda ağır sorumluluklar altına sokulan bir mirasla uğraşılmaktadır. Bu "miras" tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Eğer Sovyetler Birliği, iç durumdaki olumsuzlukları (Sosyalist diğer ülkelerin durumu da dahil) dış politika yönelimlerindeki sağ yaklaşımları aşmakta, zirveye bir nefes alma olayı olarak yaklaşıyorsa, bu görüşmenin olumlu bazı yönleri olduğundan bahsedilebilir. Ama eğer, yakın geçmişte uygulanan politikaların bir devamı olarak emperyalistlerle stratejik bir barış ve kapitalizme özgürlük tanınarak bu sistemle ilişkilerin ilanihayane bir tarzda gideceğini umud etmişse şüphesiz ki bu sağ bir yaklaşımdır, geçmişte olduğu gibi gelecekte de olumsuzluklarını sık sık sergileyecektir.

Bugün saldırganlığını Reagan şahsında bulan emperyalizmin barışın güvenilir bir taraftarı olamayacağı açıktır. Sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı azgın bir yönelim içinde bulunan emperyalizmin, askeri müdahalelerden komplolara varana kadar çeşitli yöntemleri gündeme koyması da bunun açık bir örneğidir. Latin Amerika'da olsun, Ortadoğu'da olsun halkların en ufak bir başkaldırısını ezmek için bile müdahaleleri gündeme koyan Reagan yönetimi, Nikaragua'dan Salvador'a, Lübnan'dan Afganistan'a kadar geniş bir çerçevede karşı-devrimi güçlendirmek için sürekli askeri yardımları arttırırken, aynı zamanda sosyalizmin içişlerine de müdahale etmektedir.

Nikaragua'ya karşı savaşan Kontralara milyarlarca lira değerinde askeri yardımı yoğunlaştırması, Afgan gericilerini, İsrail siyonistlerini silahla donatması ve hem de bunları "Cenevre Zirvesi"ne gelirken yapması barışın güvenilir bir taraftarı olamıyacağını açığa koymaktadır. Bir yandan görüşmelerle sosyalizme karşı saldırılarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da iç müdahalelerle bunu geliştirmektedir.

"Cenevre Zirvesi"nin hemen ardından Mısır'ın kaçırılan bir uçağını kurtarma amacıyla düzenlediği ve 60 kişinin ölümü ile sonuçlanan baskını "coşkuyla karşıladığını" açıklayan Reagan, devlet terörünün yaygınlaştırılmasına da öncülük etmektedir. Tüm bu olay ve yaklaşımlar değerlendirildiğinde, emperyalizm sosyalizmin 1960'lardan sonra içine girdiği zaaftan ustaca yararlanmak istemektedir. Hala bu zaafın bir bütün olarak aşılamadığı, Andropov döneminde temelleri atılmış olmasına rağmen yeterince geliştirilemediği görülmektedir. İşte emperyalizm bu noktadan yararlanmak istemektedir.

Brest-Litovsky II. Dünya Savaşında görülen türden anlaşmalar sosyalizmi güçlendiren uzlaşmalardır. Bu türden anlaşmalar, günümüzde de şartlar elverişli bir düzeye geldiğinde olabilir. Açık ki, bu tür görüşmeler mutlaklaştırılmayacağı gibi, reddedilmez. Bunda gözetilecek temel hedefin sosyalizmi geliştirip geliştirmediğidir. Ama bugün sosyalizme ve dünya halklarına yararı olmayan bir yöntem olduğu çoktan ortaya çıkmış olan "barış içinde bir arada yaşama" tezinde hala ısrar edilmesi, 1960'larda içine girilen bu zaafı sürdürmek doğru karşılanamaz. Sosyalizm güçleri bu zaaflarını aşıp, emperyalizme karşı daha aktif bir mücadele içine girmelidirler.

Emperyalizmin büyük bir cüret ve ustalıkla sosyalizmin mevzilerine yönelmesine müsamahakar davranılmamalıdır. Bunun karşısında halkların direnmeci özelliklerine destek verilmesi gerektiği açıktır. Ancak bu çerçevede emperyalizm dizginlenebilinir ve sosyalizmin kazanımları korunup geliştirilebilinir. Aksi taktirde sosyalizmin yeni mevzileri açılamayacağı gibi, varolan mevzilerin yitirilmesi tehlikesi de ortaya çıkacaktır. Bu nedenle Andropov döneminde dış politikada geliştirilen temel yönelimin sürdürülmesi, önümüzdeki dönemde sosyalizmin daha da güçlenmesine yol açacaktır. "Cenevre Zirvesi"ne de bu çerçevede yaklaşılıyor ve ona göre bir yönelim içine giriliyorsa, artan emperyalist saldırganlığa daha güçlü karşı koyma ve sonuç alma gündeme girebilecektir.

Özellikle önümüzdeki dönemde de bu tip görüşmelerin devam edeceği gözönüne getirilerek durumun olumsuz yönde sürüp gideceği sonucunu peşinen ilan etmek doğru bir tutum olmasa da bunun endişe verici gelişmelerin bir belirtisi olarak konulması fazla yanlış değildir.

Bu gerçekler ışığında belirtilmesi gereken temel bir gerçek var. Devrimci savaşta olduğu kadar barışta da belirleyici olan halkların devrimci çabasıdır. Ve şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da dünya halklarının mücadelesi nükleer şantajı da boşa çıkaracak esas güçtür. "**İnsan bilinci ve devrimci eyleminin her zaman ilerici doğrultuda belirleyici olan hükmününün, nükleer savaş çılgınlığını da alt edeceği ve insan uygarlığının önüne daha geniş ufukların açılacağı kesindir. Yine inanıyoruz ki, son sözünü söylemiş olmaktan henüz uzakta ve gençlik evresinde bulunan dünya sosyalist devrimi, asıl gelişmesini bundan sonra gösterecek, sosyalizmin etkin yaratıcılığı bundan sonra da bitmez, tükenmez bir biçimde ürünlerini sergileyecek ve nükleer savaş tehdidi başta olmak üzere savaş denilen en tehlikeli illeti ortadan kaldırarak tüm dünya halklarını özlenen barışa kavuşturacaktır. Açık ki, bu geleceğe ait bir ütopya değil, tam tersine günümüzde adım adım gerçekleşen ve hergün yeni mevziler kazanan bir mücadele ile yaratılmak zorunda olan bir gelecektir.**"

* * *

ŞİLİ'DE DEMOKRASİ SAVAŞI KIZIŞIYOR

12 yıl önce Salvador Allende yönetimini devirerek iktidara el koyan Pinochet diktatörlüğüne karşı halkın savaşımı giderek kızışıyor. 1973 yılında kanlı bir darbe ile iktidara gelen Pinochet faşizmine karşı Şili halkının demokrasi savaşımı zaman zaman şiddete de dönüşen gösteriler, mitinglerle sürmektedir. Pinochet'in tüm engelleme çabalarına rağmen, önü alınamayan gösterilere her geçen gün katılım artmaktadır. Uyguladığı terör ortamı ile halkı sindirmeye çalışan Pinochet, karşısında artan bir muhalefeti görmektedir.

Geçtiğimiz günlerde, 6 muhalefet partisinin koalisyonundan oluşan Demokratik Birlik adlı hareket bir protesto gösterisi düzenledi. Gösteriye 400 000 dolayında katılım gerçekleşirken, göstericiler eylem boyunca "**Şili Demokrasi İstiyor**" sloganını haykırdılar. Sabahın erken saatlerinde başlayan eylemle Santiago sokaklarının büyük bölümünde dolaşan göstericiler, sık sık Pinochet aleyhtarı sloganlar attılar.

Son yıllarda Şili'de kitle gösterilerinde artış olmakla birlikte sonuç alma noktasından hala uzak bulunduğu da görülmektedir. Muhalefet Partilerinin birlikte hareket etme çabalarına rağmen, kitle gösterilerine gerekli önderliğin yeterince yapılamamasından dolayı Demokrasi hareketinin başarıya ulaşması da gerçekleştirilememektedir. Yeterli bir öncülük ve savaşımın daha da geliştirilmesi sonucu, zaten koltuğu sallanan Pinochet'i hakettiği yere göndermek de kolay olacaktır.

ABD'DEN KONTRA'LARA CIA YARDIMI

ABD Temsilciler Meclisi geçtiğimiz günlerde, CIA'nın Nikaragua hükümetine karşı savaşan karşı-devrimci Kontra'lara destek olma önerisini onayladı. Kabul edilen tasarıya göre ilk elde karşı-devrimci gerillalara 27 milyon dolarlık yardım verilecektir. Yine bu tasarıya göre, CIA ile Kontra'lar ortak çalışacak ve Nikaragua hakkındaki istihbaratı ortak değerlendireceklerdir. Kontra'ların faaliyetini çeşitli biçimlerde destekleyecek olan CIA, aynı zamanda bir radyo istasyonunun kurulmasını da sağlayacaktır.

Daniel Ortega liderliğindeki Nikaragua hükümeti, ABD'nin bu artan karşı-devrimci saldırılarına karşı içte güvenlik önlemlerini yoğunlaştırırken, savunmayı güçlendiren tedbirler de geliştirmektedir. Zaman zaman sivil halka yönelik eylemlere girişerek, yönetimi zayıflatmaya çalışan Kontra'ların bundan sonra da faaliyetlerini yoğunlaştıracakları anlaşılmaktadır. Özellikle şimdiye kadar yöneltilen saldırılarda arzu ettiği sonuçlara ulaşmayan ABD, Kontra'ları daha fazla saldırtarak hedeflerine ulaşmak isteyecektir.

IRKÇI YÖNETİME KARŞI PROTESTOLAR SÜRÜYOR

Güney Afrika ırkçı yönetimin siyahlara karşı uyguladığı baskı ve teröre karşı protestolar yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Son günlerde meydana gelen olaylarda siyah halktan 30'a yakını öldürülürken, yüzlercesi de tutuklandı.

Çeşitli biçimlerde devam eden gösteriler Botha rejiminin sert müdahalesi ile karşılaşmaktadır.

Öte yandan Newsweek dergisine demeç veren Zimbabwe Devlet Başkanı Robert Mugabe, "*Güney Afrika'da siyah halkın çıkarlarını korumanın tek yolu silahlı mücadeledir ve biz kendi payımıza düşeni yapacağız.*" demiştir.

ANC lideri Nelson Mondela'nın geçtiğimiz günlerde yeniden hapishaneye götürüldüğü açıklandı. Hastalık nedeniyle uzun bir süredir, hastahanede bulunan Mondela'yı tüm baskılara rağmen serbest bırakmayacağını açıklayan Botha rejimi, bu yüzden de yoğun tepkilerle karşılaşmaktadır.

HAİN KÜRT EGEMENLERİ, SAHTE MİLLİYETÇİLERLE ELELE TC İÇİN KELLE AVCILIĞI YAPIYOR

HAMİT YOLDAŞI BU ALÇAKÇA KOMPLODA KAYBETTİK

Hamit AVCI olayı nedir? Hamit AVCI kimdir? Bu olay ve Hamit yoldaşın direnişi nasıl anlaşılmalıdır?

"19 Ağustos 1985 günü, çalışma alanımızdaki son durum hakkında bilgi toplamak amacıyla, S... arkadaşla birlikte kamptan ayrıldık. Yolumuz üzerinde bulunan partiye dost ailelerden birinin evine uğradığımızda bunlardan 'Şemdinli'nin Grana köyü yakınlarında bir kısım PKK'lilerin pusuya düştüklerini, bir PKK'linin de vurularak ele geçtiği' haberini edindik. Olayı anlatan taraftarlarımızın verdiği bilgiye göre sömürgeciler, 17 Ağustos günü, bu ailenin büyüğünü karakola çağırarak, vurulmuş bir kişinin cesedini göstermiş ve bunun kendi oğlu olup olmadığını sormuşlar. Babaları cesedi tanımamış. Vurulan kişi kısa boylu, sakallı, 20-25 yaşlarındaymış. Olay 15 Ağustos gecesi olmuş. Düşmanın eline yaralı olarak geçen arkadaş, sabaha kadar askerlerle inleye inleye konuşmuş."

PKK Şemdinli biriminin olayın pratik gelişimi hakkında edindiği ilk bilgiler bunlar. Ama grup, soruşturmalarını biraz daha derinleştirdiğinde olayın bir komplo olduğunu, vurulan kişinin Partimizin önde gelen ve en eski kadrolarından olan Hasan kod adlı Hamit AVCI olduğunu ve komplonun da TC ile işbirliği içindeki yerel hain güçlerle ilkel milliyetçi gücün ortak bir girişimi sonunda gerçekleştirildiğini tesbit etmekte gecikmiyor.

Soruşturma grubu raporunda, *"gittiğimiz tüm köylerde özellikle yurtsever, yaşlı ve tecrübeli köylüler olaydan bir komplo kokusu aldıklarını, bu nedenle de Partinin olayı daha iyi araştırarak durumu açığa çıkarması gerektiğini söylediler"* diyor.

Gerçekten de Hamit yoldaş, tarihimizin en lanetli gerçeklerinden biri olan, Kürt egemen sınıflarının sınırsız uşaklık özelliklerinin, komplocu ve hain geleneklerinin; yani kısaca halkımızın bağrında yüzyıllardır kanayan bir yaranın; yerli ihanetin tuzağına düşürülmüştü.

Ağustos ayına girerken, başka bir alandan bu yöreye ERNK örgütlenmesiyle ilgili bazı çalışmalar yapmak üzere geçici olarak gelmişti. Şemdinli'nin "Gerdi" mıntıkasında bazı görüşme ve toplantılar yapacak ve geri dönecekti. Yanında "Gerdi" aşiretine mensup yurtsever geçinen bir unsur vardı. Bu unsur, yakın tarihte askerle girdiği bir çatışmadan ötürü aranıyordu. Bağlı bulunduğu Serox kabilesi, I-KDP denetiminde bir milis güç olarak örgütlendirilmişti ve büyük çoğunlukta Güney Kürdistan'da bulunuyordu. Kabilenin diğer mensupları ise, aşiret ve kabile reisleri eliyle TC'ye bağlanmışlardı. Fakat bu unsur, her iki kesimce de devlete teslim edileceği korkusu ile Hareketimize sığınmış, mücadeleye katılma isteminde bulunmuştu. Ve Hamit yoldaş bu alana gelirken, yardımcı olabileceği düşüncesi ile onu da yanında getirmişti.

Ama alan sonderece karışıktı. Yoksul köylülük, gelişen mücadeleden şiddetle etkilenmekteydi. Devrimci Ulusal Kurtuluş Mücadelemize ve onun önder gücüne inanç ve bağlılık duymakta; önemli maddi ve manevi katkılarda bulunmaktaydı. Yine sınırlı da olsa bir kısım aşiret ve kabile önde gelenleri de Harekete dostluk arayışı içindeydiler. Ama bu alandaki feodal aşiretçi güçler, I-KDP ile çok eskilere dayanan ilişkileri yanında, 40-50 yıldan beridir devletle de işbirliğine yatırılmışlardı. Hem de en ileri düzeyde.

Şemdinli'nin "Gerdi" alanı, ilçenin doğu ve güneydoğusu boyunca, resmi İran ve Irak "sınır"ları üzerinde yer almaktadır. Bu nedenle de stratejik bir öneme sahiptir. Kaçakçılık ve sınır ticareti, aşiretçi-feodal yapıda belli bir dönüşüme de yol açmıştır. Ama bu, söz konusu yapıyı daha dejenere edilmiş olarak pekiştirmiş ve etkinliğini genişletmiştir. Stratejik-coğrafik konumu nedeni ile burası aynı zamanda tarihte bir çok gücün üzerinde hakimiyet savaşı yürüttüğü bir alandır. Dolayısı ile egemen güçleri, ayakta kalabilmek için daima yabancı hakim güçlerle işbirliği yolunu seçtiklerinden oldukça yozlaşmışlardır.

1946'da Musul meselesinin halli sonucu Türk ve İngiliz yönetimleri arasında anlaşma sağlanıp, İngilizler Şemdinli'de süren "Seyit Teha" isyanını desteklemekten vazgeçince isyan ezilmiş ve bir kısım "Gerdi"lilerin de içinde olduğu isyancılar, artık İngiliz egemenliği altına girmiş olan Güney Kürdistan'a çekilmişlerdir. Ama ilan edilen sınırlar, bunların geride bıraktıkları aşiret ve kabile yapısı ile bağlarını hem de yoğun biçimde sürdürmelerini engelleyememiştir. Güney Kürdistan'daki Orta ve Kuzey-Batı Kürdistanlıları –ki çoğu ya isyanlar sonucu, ya da aşiret kavgaları nedeniyle mahkum olup bu alana kaçmışlardır– süreç içerisinde I-KDP kendi milisleri olarak örgütlerken, yerlerinde kalanları da TC, aynı biçimde örgütlemeye ve yönetmeye başlamıştır. Eğer TC'nin, KUKH'ne karşı örgütleyip hazırladığı bu güruh, güneyde ulusal direniş amaçları iddiası ile örgütlenen yapıya karşı çıkarılsa idi, bu sonderece anlaşılır bir şey olurdu. Ama yaratılan tablo bunun tam aksidir ve çok da ilginçtir. Bugün bunlar, ister TC'nin güdümünde olsun, isterse I-KDP saflarında yer alsınlar, ulusal devrimci direniş karşısında adeta tek bir örgüt halinde hareket etmektedirler. Elbette ki, bu tesadüf değildir. Aksine bu, bir yandan sözkonusu alandaki ihanetçi yapının derinliğini, karmaşıklığını ve çeşitli güçlerin bu işbirlikçi yapı üzerinde nasıl oynadıklarını ortaya koyarken; öte yandan, TC ve I-KDP ilişkilerinin niteliği ve boyutlarını da gözler önüne sermektedir.

Bu gerçekler, 15 Ağustos devrimci atılımı ardından çok daha açık olarak ortaya çıkmıştır. 15 Ağustos devrimci atılımına kadar sözkonusu güçler, MİT'in yönlendiriciliğinde ve diğer birçok istihbarat örgütünün emrinde önemli tahribatlara yolaçmışlardı. Ama gerek iç çelişkileri ve gerekse objektif zemindeki gelişmeler nedeniyle dağınık bir biçimde bulundukları için henüz Hareketimize karşı güçlü biçimde piyasaya sürülmüş değillerdi. 15 Ağustos atılımı ardından bunlar çıkarlarının ve varlıklarının ikincil bir darbe yediğini görünce CIA ve MİT'in ortak girişimleri ile hızla toparlanıp aya ve karşı-devrimci faaliyetlerini yoğunlaştırmaya başladılar. Giderek ilkel-milliyetçilik de bu yapıya kol kanat germeye başladı. Ve TC, bu nedenle kendilerine verdiği alçakça görevler için; artık onlara fazla bir karşılık ödeme ihtiyacı da duymadı. Burada hemen belirtmek gerekir ki, günümüzde bu işbirlikçi güruh, ihanette alabildiğine derinleşmenin bir ürünü olarak artık, geçmişte olduğu gibi Kürdistanlı kimliği ile değil, tamamen inkarcı bir temelde ve TC'nin gönüllü faşist-milisleri olarak faaliyet yürütmektedirler. Kamuran İnanlardan, Mecit Beylere kadar hepsinin durumu budur. Kürdistan'daki işbirlikçi güçler aşireti ve kabilesini bile değil, ancak aile ya da şahsi varlıklarını ayakta tutabilme savaşı vermektedirler. Ve günümüzde bunlar basit maddi ihtiyaçlarının teminі, biraz "sırt sıvazlama" ve bazı basit kolaylıklar karşılığında her türlü ulusal ve hatta insani değeri çiğneyecek kadar adileşmişlerdir.

Kürt egemen sınıflarının bu özelliklerini çok iyi bilen Türk sömürgecileri, gelişen mücadeleye karşı hep bunları piyasaya sürmekte gecikmedi. Kenan Evren faşisti, dünyanın gözü önünde, KUKH'ni bastırmak için Abdülhamitçilik yapacağını açıkça ilan etti. Ve yeni "hamidiye alayları"nın teşkili için çok yönlü girişimleri hızlandırdı.

Ancak Ulusal Kurtuluş Hareketimiz, Haziran ve Temmuz aylarında bu yeni milis oluşturma faaliyetlerine karşı ERNK bayrağı altında siyasi ve askeri faaliyetlerini arttırdı. Milis örgütlenme faaliyetlerine öncülük eden belli başlı hainleri teşhir ederek ibret verici biçimde cezalandırdı. Bu güçlere cesaret veren düşmanın alandaki askeri birimlerine etkili darbeler vurdu. Yurtsever kitleleri mücadele etrafında kenetleyip direnişi yükseltmek için propaganda-ajitasyon, toplantı ve örgütlenme faaliyetlerine hız verdi.

Partimizin önderlik ettiği bu aktif çabalarla, karşı-devrimci milis faaliyetleri daha başından boşa çıkarıldı. Ama ilkel-milliyetçi eğilimin bu hain faaliyeti maskeleme gayretleri açık ki mücadelemize önemli zararlar verdi. CUD ve özellikle I-KDP'nin içine girdiği eğilim karşı-devrimci milisin; daha da ötesi MİT ve kontr-gerillanın, Hareketimize yönelik komplo faaliyetlerini kolaylaştırdı ve bunların zamanında ve yeterince farkedilmesini engelledi.

İşte bunun bir sonucu olarak Hamit AVCI yoldaş, karşı-devrimci güçlerin alçakça bir komplosuyla şehit edildi.

Hamit yoldaşın, yanındaki unsurun, "Gerdi" hain aşiret reisleri eliyle, devlet tarafından satın alınması sonucu tuzağa düşürülerek katledildiği ve ilkel-milliyetçiliğin de bu komplonun arkasında yer aldığı artık açıklık kazanmıştır.

Evet bu hain tuzaklarda bir çok Kürdistan yurtseveri ve devrimcisi katledilmiştir. İhanetin kökü kazınmadıkça daha başka kayıplar vereceğimizi de biliyoruz. Ama Hamit yoldaş olayı, ihanete karşı mücadelede önemli derslerle doludur. Her şeyden önce somut durumun özelliklerinin iyi kavranması, bunun için de tarihimizin can alıcı özellikleri ile çok iyi özümsenmesi gerekir. Kürt egemen sınıflarının ihanet özellikleri, sömürgeci egemenliğin toplumsal yapıda yarattığı tahribatlar daha derinliğine anlaşılmalıdır. Partimizin, ülkemizin objektif ve subjektif yapısının çok iyi bir irdelenmesine dayanan mücadele taktiklerine daha ustaca hakim olunmalı, Parti çizgimizin usta uygulayıcılığına varılmalıdır. Bu güçlerin üzerine aktif desteği kazanılan kitle gücüyle, politik uyanıklık, akıllı bir mücadele ve yeterli tedbirlerle yürünmelidir. Ve bunlar yapıldığında, Kürdistan'daki işbirlikçi hain eğilim ve yapıların darmadağın edilmesi hiç de güç değildir ve bu kanıtlanan bir gerçektir.

1979 yılında Lübnan'da düzenlenen ve örgütlendirilmesinde Hamit AVCI yoldaşın da yer aldığı geceden bir sahne.

Acı da olsa belirtmek zorundayız ki, kaybımız büyüktür. Hamit AVCI yoldaş, Hareketemizin en eski, en tecrübeli, en yetenekli, en cesur ve en fedakar kadrolarından birisi ve onların en önde gelenlerindendi.

Dopdolu geçen mücadele yılları boyunca Hamit yoldaş, devrimci ilkelere bağlılık yanında, ülkemizin oldukça zedelenmiş manevi yaşamının tüm olumsuzluklarını kendi kişiliğinde bir yüceliğe dönüştürmeyi başarmış, ülkeye, halka ve yoldaşlarına sonsuz bağlılığı şahsında adeta simgeleştirmişti, O, büyük bir yurtsever ve büyük bir inanç adamıydı. Ve bu özellikleri sayesinde O, fiziki zayıflığı da dahil tüm yetmezliklerini güce dönüştürmeyi başarmıştı. Yoldaşları içinde fiziki olarak en zayıflarından biri olduğundan ötürü Mazlum yoldaş kendisine "Sömürge" lakabını takmıştı ve uzun süre O, bu lakabıyla tanınıyordu. Ama Mücadelemiz bu alanda da güçlü olmayı zorunlu kıldığından, gösterdiği insan üstü çaba ile dağ koşullarına en dayanaklı, en çok ve en hızlı yürüyen, yine en çok yük taşıyabilen bir özelliğe ulaşmayı başardı.

O, atikliği, cesareti, bilgisi ve fedakarlığı ile askeri alanda yetenekli bir eleman olduğunu ortaya koymanın yanında, ulus ve halk kültürümüzü de devrimci bilimin ışığında en iyi özümsemiş bir yoldaşımızdı. Şair, yazar ve hatip'ti. Tüm lehçeleri ile Kürtçeyi çok iyi konuşur ve yazar, yine çok güçlü propaganda yapardı.

Hamit yoldaş, Parti Hareketimiz ve UKM'izin seçkin bir kadro ve savaşçısı olduğu kadar Kürdistanlı yoksul köylü kökenli seçkin, devrimci-yurtsever aydınlarından biriydi.

1956 yılında Mardin'in Gercüş kazasına bağlı bir köyünde doğdu. Ailesi kır yoksulu, topraksız bir köylü ailesi idi. Bir süre sonra, iş bulma umuduyla Gercüş kaza merkezine taşındılar. Hamit yoldaş, ikisi erkek biri kız olan üç kardeşin en küçüğü idi. Babaları çalışma koşullarına ve hayatın zorluklarına daha fazla dayanamayıp hasta düştüğünde, sömürgeci sağlık kurumlarının kıyımına uğrayarak kendisine yanlış ilaç verilmesi sonucu hayatını kaybetti. Artık geriye kalanların yaşam yüklerini taşımak ağabey Avcı'ya düşüyordu. İlkokulda hademelik yaparak Hamit yoldaşı okuttu.

1977'lerde Hamit yoldaş, Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türkçe bölümünü bitirdi. Ama O, bu tarihlerde aynı zamanda artık, "Kürdistan Devrimcileri" grubunun bu alandaki önde gelen elemanlarından biriydi. Büyük şehidimiz Mazlum yoldaşla birlikte Batman ve Gercüş'de çeşitli çalışmalar yaptı.

1979 yılına dek iki yıl öğretmenlikte yaptığı Güney Lisesi ve çevresinde devrimci faaliyetlerine devam etti. Bu faaliyetlerinden ötürü kısa sürelerle iki kez gözaltına alındı. Ama O'nu, bu tür yöntemlerle yıldırmak mümkün değildi. Yakın akrabası yurtsever birisiyle evlenmiş ve bir de erkek çocuğu olmuştu. Ama O'nun dünyası, ülkemizin bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna savaşmakla öylesine bütünleşmişti ki, zamanı geldiğinde onlara durumu anlatmaya bile fırsat bulamadan ayrılıp dağlara çekildi.

1979'da eğitim ve hazırlık ama-

Devamı Syf: 26'da

Kurê min;
herwekî ku min got
heke canemerg bûm,
bi destê dijmin
gora min çêkın,
li ser çiyayek bilind
biçênin li ser,
gul û çiçek û rêyhan
da di buharê de bibî
cihê çuk û bilbilan
bona daxwaza min
Çavên min vekirîbî
Wana hogirin, bila vekirîbin
daku ez meyzim, li şerê te û
hevalê te
qehremanî û lehengîya,
pêşmergên Partiya te
bibînim xwîna genîyê dijmin
bidilpahî rabim ji gorê
ez bêm nerevin, nerevin
iro roja şeraye,
roja lawên canemerga ye

Kurê min,
Çawa roja pîrozîyê derket,
Wê tîrêjê xweyî sor
avêje ser gora min
wê ronîke dera min
Welatê min
Wê derkevî behna min
binivîsênin li ser gora min
bê ji bîr nekir evîna,
belengazan û welat
bijî şoreşgerên Kurdistan
bijî Partîya Karkeran
Van gotina ji bîr neke,
ji bîr neke kurê min!

14.1.1981
HAMİT AVCI (Hasan)

SAİT YOLDAŞIN ANISI HALKIMIZIN MÜCADELE GÜCÜ OLACAKTIR

Adı ve Soyadı: *Sait AKSOY*
Doğum yeri ve yılı: *Atlı köyü-Derik, 1950*

18 Ekim 1985 günü Mardin-Kızıltepe'de sömürgeci ordu güçlerine karşı Kurtuluş Birliklerimizce gerçekleştirilen başarılı bir saldırı eyleminde Sait AKSOY (İsam) yoldaşı şehit verdik. Sömürgeci kolluk kuvvetlerine ağır darbelerin indirildiği eylemde savaşçılarımızın büyük çoğunluğu geri çekilmeyi başarırken, Sait AKSOY yoldaş son mermisine kadar direndiği saldırı sırasında aldığı kurşun yaraları sonucu şehit düştü.

1950 yılında Derik'in Atlı köyünde doğan Sait yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin bu alana taşırılmasıyla birlikte ulusal kurtuluşçu saflara katılarak mücadeleye atıldı. Kürdistan köylülüğünün yurtsever ve savaşçı karakterini şahsında somutlaştırmakta ve tüm Kürdistan köylülüğü gibi kendi kurtuluşunu da ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferinde görmekteydi. Partimiz önderliğinde bu alanda sömürgecilerin yanısıra işbirlikçi-feodal yapıya ve onların ilkel-milliyetçi uzantılarına karşı da yükseltilen mücadele içinde yeralması nedeniyle 1981'de aranır duruma düşen Sait yoldaş iki yıl boyunca yurtsever Kürdistan halkının bağrında kendisini korumayı ve onları mücadeleye kazanma çabalarını sürdürmeyi başardı. 1983'lerde yurtdışına çekilerek Partinin açmış olduğu kamplarda askeri ve siyasi eğitim görmeye başladı. Türkçeyi iyi bilmemesi ve okur-yazarlık düzeyinin geri olması nedeniyle siyasi eğitimde karşılaştığı birçok zorluğa ve Marksizm-Leninizmi kavramadaki güçlüklere rağmen kendisini sonuna kadar zorlayarak, bilinçlenmeye çalışıyor ve özellikle askeri alanda yetkinleşmeye çaba sarfediyordu. Genelde Partinin ve özelde ise kendisinin geçmiş dönemdeki faaliyetlerini gözden geçirerek yeni döneme ilişkin dersler çıkarıyor ve bu dersler ışığında kendisini gelecek mücadeleye hazırlıyordu. *"Kendimi şehitlere ve Partiye karşı sorumlu hissediyorum. Geleceğin zor şartlarında bizzat pratik içinde borcumu ödeyeceğim. Tek düşüncem, bunu nasıl gerçekleştireceğimdir. Kürdistan için var gücümle mücadele edeceğim, şehitlere söz veriyorum. Tek amacım; tarih benden utanmaşın"* diyordu bir raporunda. Kendisini tarihe, ülkesine ve şehitlere karşı böylesine sorumlu hisseden ve bu yüce ruhla onlara layık olmaya çalışan Sait yoldaş, insanca bir yaşama kavuşmanın tek yolunun sömürgeciliğe karşı mücadeleden geçtiğini çok iyi biliyordu. Bu amaçla ailesinden ve çocuklarından ayrı kalmayı göze almış, kendisini ülkesinin kurtuluşuna adamıştı. *"Ailemi, kardeşlerimi, çocuklarımı ve dostlarımı her an görmek istiyorum, ama aramızda büyük bir engel vardır, önce bu engeli ortadan kaldırmak gerekir"* diyordu.

Yurtdışındaki eğitimini tamamlayarak 1984'de Kuzey-Batı Kürdistan'a dönen Sait AKSOY yoldaş, Mardin ve çevresinde faaliyet yürütmeye başladı. Bir yandan geniş köylü kesimleri ile ilişki geliştirerek onları bilinçlendirip, ülke mücadelesine seferber etmeye çalışıyor, diğer yandan ise sömürgecilere ve ajanlara karşı geliştirilen silahlı mücadelede yer alıyordu.

Sömürgeci askeri güçlere karşı HRK güçlerinin geliştirdiği bir eylem sırasında yine sonuna kadar cesur ve kararlı bir mücadele sergileyerek 18 Ekim günü şehit düştü O, Yurtsever Kürdistan köylülüğünün ulusal kurtuluş mücadelemizdeki en seçkin temsilcilerinden biri olarak, halkımızın örnek alacağı ve anısını mücadelesinin gücü yapacağı öncü bir savaşçı olarak ulusal kurtuluş savaşımında yaşatılacaktır.

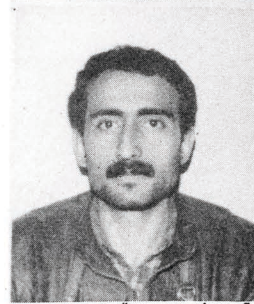
* * *

İSYAN ET

Haykır haykıra bildiğin kadar
Diplerinde isen tarihin
En ücra yerindeysen dünyanın
Haykır çatlatsın sesin her yanı
Görsünler seni
Kör olmadıkları halde
Göremeyenler
İsyan et..
Edesin olana kadar
Bağımsızlığa varsa tutkun
Çatlat toprak ananın simasını
Kayaları devirerek bir bir
Kendine hayat bulan
Fidanlar gibi
Sende yeşer korkusuzca
Bir yaşamın özgür geleceğini
Çiziyorsun nasırlı ellerinle
Neyin kalmış!
Sana yer vermeyen bu dünyada
Neyin var!
Senin olmayan benliğinin dışında
İsyan et dağlara sığın
Asi ol ataların gibi
Kaldırıp zincirlerini
göç edeceksin birgün
Cefasında bu dünyanın
Cefakarca yaşam niye
Sefalıca yaşam için
Ülkende savaş varken
İsyan et geleceğin için
Kader değil bu aldanma
Sana nasihatları bir bedduadır
Bu insanlık tücarı kasapların
Bir değil on binler yüz binlersin
Bu ecel korkusu niye
Sen Özgürlük nedir bilir misin
Onu kelepçelere takılı kollara sor
yıllar geçiyor
oysa titreyerek bekleyensin
Ölenler sende daha ne durursun
Sende öl isyan ederek
Hergün öleceğine bu halinle
Öncesin de sen öl yaşa şerefinle

C. Rewi Eylül 83

ÖZCAN HAMİKDAĞ YOLDAŞI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Adı ve Soyadı: *Özcan HAMİKDAĞ*
Doğum yeri ve yılı: *Güzelpınar köyü-Nazimiye, 1964*

Özcan HAMİKDAĞ (Rüstem) yoldaş, 1964 yılında Dersim-Nazimiye'nin Güzelpınar köyünde doğdu. Az topraklı ve yoksul olan ailesi geçim sıkıntısı nedeniyle çareyi İstanbul'a göçmekte bularak bir gecekonduya yerleşti. Babası hamallık gibi en tortu işlerde çalışarak ekmek parası kazanmaya; çocuklarına daha iyi bir gelecek sunmak için onları okutmaya çalışıyordu. Özcan yoldaş, ilkokula bu koşullarda başladı, ancak okulda Kürt olması nedeniyle sürekli horlanıyor, hakaretlere maruz kalıyordu. Bu dönemle ilgili olarak bir raporunda şunları yazıyordu: *"İlkokulu İstanbul'da bitirdim, ama çevre ile uyum sağlayamıyordum. Çünkü beni horluyor, gururumla oynuyorlardı. Toplumda beni küçük düşürüyorlardı. Bazen şöyle alay ediyorlardı. "Sizler mağaradan çıkmışsınız. Siz Kıro'sunuz, hiçbir şeyden anlamazsınız" Ben bu tür tutumlardan etkilenerek köye dönüp kazada ortaokulu okumaya karar verdim. Bu karara ailem karşı çıkıyordu... Köy ile kaza arası bir saat çekiyordu. Ben bu zorluklara razıydım, ama İstanbul'da okumaya razı değildim."*

Özcan yoldaş ailesinin tüm karşı çıkmalarına rağmen İstanbul'dan ayrıldı. Ortaokul ve liseyi Nazimiye'de okudu. Lise sıralarında Hareketimizle tanışan Özcan yoldaş için, daha küçüklükten beri içinde birikmiş olan sınıfsal ve ulusal kinini gerçek düşmanlarına yöneltmenin olanağı doğmuştu artık. Küçücük bir çocukken, maruz kaldığı baskı ve aşağılamaların gerçek sorumlularını şimdi artık tanıyor, daha önce belkide kendisi gibi ezilen, sömürülen ama ırkçı, şoven düşüncelerle beyinleri doldurulmuş okul arkadaşlarına, çevresine yöneltti̇ği kini şimdi gerçek hedefini buluyordu. Bu yıllarda Özcan yoldaş, sınıfsal ve ulusal kinini düşmana karşı bir mücadele vesilesi haline getirdi ve devrimci saflarda tüm coşkusu ile yeraldı. Ancak faşist cuntanın başa gelmesi ile devrimci Hareketle olan bağlantıları koptu. Tüm çabasına rağmen yeniden ilişkiye geçmeyi başaramayınca liseyi bitirdikten sonra İstanbul'a döndü. Burada kendisi gibi bazı arkadaşlarıyla birlikte yeniden Partiye ulaşmanın olanaklarını aradı, inancını ve davaya bağlılığını asla yitirmedi. Özcan yoldaş, aradığı bağlantıya ancak 1984'de kavuşabildi ve kendisini gelecek mücadeleye en iyi şekilde hazırlamak için yurtdışına çıktı.

Yurtdışında Partinin sunduğu olanaklara dört elle sarılan Özcan yoldaş, Partiden uzak geçirdiği yılların kayıplarını telafi etmek için yoğun bir siyasi ve askeri eğitim içine girdi. Bu süreçte katedilen gelişmeleri özümsemeye çalıştı. Partiyi daha iyi tanıyarak gerekli militan özelliklere kavuşmanın çabasını yürüttü. Eğitimini tamamlayınca Parti tarafından ülkede mücadele yürütmekle görevlendirildi. Özcan HAMİKDAĞ yoldaş, görev alanına gitmekte iken 16 Temmuz 1985 günü Mutki'de Kurtuluş Kuvvetlerimiz ile sömürgeci askeri birlikler arasında çıkan ve saatlerce süren çatışmada dört yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü. O'nun ülke sevgisini ve mücadeleye bağlılığını kendimize örnek alacak, anısına daima bağlı kalacağız.

* * *

ŞAKİR YOLDAŞ, EŞSİZ DİRENME RUHUN KÜRDİSTAN'DA EGEMEN BİRİCİK RUH OLACAKTIR

Partimizin zindanlardaki şanlı direnme geleneği gelişen ulusal kurtuluş direniş savaşımızdan alınan güçle onurluca yaşatılmaya devam ediyor. Bu soylu geleneğimizin değerli bir temsilcisini, Şakir GÜNEŞ (Derviş) yoldaşı Siirt'in işkence tezgahlarında şehit verdik. Şakir yoldaş ağır yaralı olarak ve iki yoldaşı ile birlikte 28 Nisan 1985 günü, Bitlis'te yerli hain çetelerce yakalanarak sömürgecilere teslim edilmiştir. Üç gün boyunca diğer yoldaşları ile birlikte en ağır insanlıkdışı işkencelere tabi tutuldu. Sömürgeciler, "adın ne" sorusuna sakin ve güvenli bir sesle "Şakir" cevabından başka tek kelime alamadılar yoldaşımızın ağzından; ve hatta ağır yarasına ve işkencelere rağmen bir tek "ah" sözcüğünü bile... Sömürgeci caniler PKK'nin tavizsiz direniş ruhu önünde bir kez daha diz çökerek tarihi suçlarına bir yenisini eklediler ve Şakir yoldaşın direnen bedenini kasaturalarla delik deşik ederek, onu katlettiler. Şakir yoldaşın düşmanı çıldırtan bu bükülmez iradesi ve görkemli direnişinin yankıları cezaevi duvarlarını aşarak Kürdistan halkının dilinde bir destana ve intikam yeminine dönüştü. Kürdistan halkı şimdi bu yüce evladının kanını yerde bırakmama azmiyle sömürgecilere ve yerli hainlere karşı daha bir kinli ve isyan dolu...

Adı ve Soyadı: *Şakir GÜNEŞ*
Doğum yeri ve yılı: *Ank köyü-Halfeti, 1963* şehit değil tutuklu.

Şakir GÜNEŞ yoldaş, 1963 yılında Halfeti'nin Ank köyünde doğdu. Yoksul bir işçinin oğludur. Aile bütçesine katkı amacıyla çobanlıktan Adana'da mevsimlik işçiliğe kadar çeşitli işlerde çalıştı. Ailesinin Antep'e yerleşmesi ile birlikte kahve ve lokantada çalışmanın yanısıra bir fabrikada işçilik de yaptı. Ulusal Kurtuluşçu düşüncelerle, 1978'de Antep'te lisede okurken tanıştı ve sorumlu kişiliği onu hiç tereddütsüz bu saflarda yeralmaya götürdü. Politik ve kişilik eğitimini faşist cuntanın zindanlarında ser verip sır vermeyen proleter yoldaşımız Sait ŞİMŞEK'ten aldı. "Fedakar, çalışkan ve cesur" diye tanımladığı Sait yoldaşı her yönden kendisine örnek aldı, tıpkı işkence tezgahlarındaki boyuneğmez tavrını örnek aldığı gibi. Şakir yoldaş cunta öncesi dönemde lise gençliğinin örgütlendirilmesi ve eylemlere seferber edilmesinde en ön saflarda yeraldı, eylemleri yönetti. Antep'in çeşitli semtlerinde istihbaratçı ve örgütleyici olarak faaliyet yürüttü, halkın çeşitli sorunlarını çözmekten ajan ve muhbirlerin etkisiz kılınmasına kadar çeşitli görevleri başarıyla yerine getirdi. Bu süreçte çeşitli aralıklarla üç kez gözaltına alındı ve haftalarca süren ağır işkencelere maruz bırakıldı. Ancak her seferinde sonuna kadar kararlı bir şekilde direnerek suçlamaları reddetti ve serbest bırakılmayı başardı. Üstüste maruz kaldığı bu işkenceleri ona işkence tezgahlarında düşmanı nasıl dize getireceğini öğretti ve onu çelikleştirdi.

Faşist cuntanın iktidara gelişi ardından ortaya çıkan ağır baskı koşulları altında Hareketle ilişkileri kesilen Şakir GÜNEŞ yoldaş, aranmakta olduğu için uzun dönem kırsal alanda ve dağlarda gizlendi. Operasyonların bu alanlara kaydırılması üzerine ise, tekrar şehir merkezine döndü. Kendisi ile yeniden bağlantı kurulması üzerine bir yıl kadar sonra yurtdışına çıkarak Partinin eğitim kamplarına gitti. Bu alanlarda Filistin halkı ile en sıcak dayanışma ruhu içinde hem kendisini siyasi ve askeri olarak eğitti ve hem de Filistin halkının mücadelesine katkıda bulundu. Omuzladığı görevlerin ve Kürdistan halkına karşı, sorumluluklarının bilincinde olarak her anını daha güçlü bir devrimci olmak için önemle değerlendirdi. Parti yaşamı ve militan kişiliğin seçkin bir örneği olarak yoldaşları arasında derin saygı ve güven uyandırdı; Parti değerlerini gözü gibi koruyarak onları daha da yüceltti. Bir devrimcinin, mücadelenin her alanında görev alabilecek tarzda kendisini geliştirmesi gerektiğinin bilincindeydi ve propaganda alanından askeri alana kadar kendisini güçlü bir tarzda geliştirmeye önem vermekteydi. Ancak esas olarak kendisini bir örgütleyici olarak yetiştiriyor ve mücadelemizin en çok ihtiyaç duyduğu bu alanda yeteneklerine güveniyordu. Yurtdışında bulunduğu sırada Kürdis-

Kazım Yoldaş, Kürdistan ve Filistin Halkları Seni Direnişlerin En Yücesinde Yaşatacaktır

«Ben 1964 yılında Dersim'in Çixêk nahiyesinin Arman mezrasında doğdum. Köyümüz, verimsiz topraklar üzerinde inşa edilmiştir. Nüfusu, genellikle orta ve yoksul köylü tabakalardan oluşmaktadır. Biz ise, köyün en yoksul ailesini teşkil etmekteyiz. Her ne kadar belli ölçüde bir arazimiz varsa da bu, bizim geçimimizi karşılayacak kadar değildir. Buna bir de eski politikacılardan olan babamın ekonomik alandaki güçlükleri eklenince maddi durumumuz daha da kötüleşmekten kurtulamamaktadır. Şunu belirtmekte yarar var ki, çok iyi hatırlarım, küçükken bazen haftalarca evimizde kuru ekmek dahi bulamazdık. Fakat bu durumun kaynağının ne olduğunu, sorumlusunun kim olduğunu bilemiyorduk. Bu soruların cevabını ancak 70'li yıllarda Partimiz önderliğinde geliştirilmeye başlanan ulusal ve sınıfsal mücadeleyle temasa geçtikten sonra bulabildik.»

Yukarıdaki satırlar, yoksul Dersim köylülüğünün değerli bir evladı, tarihi Dersim isyan ruhunun ve Partimizin direnme geleneğinin sadık bir temsilcisi Kazım SÜRGEÇ (Yılmaz) yoldaşa ait. 6 Temmuz 1985 günü iki yoldaşıyla birlikte Eruh'un Ebubekran mıntıkasında sömürgecilerle girdikleri çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen Kazım yoldaş; kısacık yaşamı onlarca yıla sığmayacak görkemli direnişlerle dolu, baştan ayağa isyan yüklü bir yüreğin sahibi bu yüce insan, yaşamının her zerresiyle sayısız deneyler ve değerler ortaya koyarak ayrıldı aramızdan. Kürdistan halkına adadığı varlığı çok daha güçlü gelişmeler ortaya çıkarabilecekken, zamansız kaybettiğimiz yoldaşımız, anısı ve geçmiş mücadelesiyle yolumuzu aydınlatarak biraz olsun bu acımızı hafifletmektedir.

Kazım yoldaş, henüz çocuk denilecek yaşta acımasız hayat kavgagası içerisinde buldu kendisini. Maddi olanaksızlıkları nedeniyle ilkokul üçüncü sınıfta öğrenimini yarıda kesmek zorunda kaldı ve şehire giderek çeşitli işlerde çırak olarak çalışmaya başladı. Daha bu yıllarda emek sömürüsünü en çıplak biçimiyle yaşadı. Yanında çalıştığı bir berberin, kendisine günde yalnız 5 lira verdiğini; nedenini sorduğunda ise *"meslek öğreniyorsun da ondan"* cevabını aldığını yazıyor bir raporunda. Daha sonra bir fırında çalışmaya başlayan Kazım yoldaş, bu süreçte Kürdistanlı devrimcilerle tanıştı. Küçüklüğünden beri Kürdistan ve Kürtlük gerçeklerini benliğinde duyan ve yurtsever bir öze sahip bulunan Kazım SÜRGEÇ, Kürdistan adına yola çıkan bu kişilerin davasına katılmakta hiç tereddüt göstermedi. 1978 yılında, henüz 14 yaşında iken Partimizin sempatizanı oldu. Bunun nedenlerini şöyle açıklıyor: *«Beni, devrimci olmaya ve Partiye katılmaya iten birinci neden, sömürgeci kemalist diktatörlüğün 1925-40 yılları arasında karşı-devrimci zorla bastırdığı isyanların sonuncusu olan 1938 Dersim isyanında iki dedem ve bir amcamın çarpışarak ölmeleridir. Sömürgeci kemalist diktatörlüğün vahşeti anlatıldığında tüylerimiz ürperirdi. Bu nedenle sömürgeci Türk devletine karşı küçüklükten beri kinle doluydum. Diğer taraftan, 1971-72 dönemlerinde Türkiye devrimci hareketinin yükselmesiyle birlikte özellikle* MAHİR, İBO, DENİZ *vd. devrimcilerin harekete önderlik etmeleri nedeniyle öldürülmeleri, asılmaları beni de etkiledi. Büyüklerimize sorduğumuzda, bu kişilerin devlete karşı geldiklerini ve bundan dolayı öldürüldüklerini söylüyorlardı. O dönemde büyüklerimiz de bilinçsiz oldukları için bu insanlara Türk devletinin dediği gibi, 'eşkiyalar' demekteydiler. O zaman bende şu duygu gelişmeye başladı: Eğer eşkiyalar Türk devletine karşı iseler en iyisi eşkiya olmaktır.*

Parti Hareketimize beni katılmaya zorlayan nedenler, öncelikle Türk devletinin barbarlığına karşı savaşımda ihtilalci bir öze sahip olması ve aynı zamanda halk gerçekliğimiz temeli üzerinde şekillenip mücadeleye koyulmasıdır... Türk devletine büyük darbeler vuracak bir hareket arıyordum ve bu özelliği de Partimizin şahsında gördüm.»

Adı ve Soyadı: *Kazım SÜRGEÇ*
Doğum yeri ve yılı: *Çixek nahiyesi Arman mezrası, 1964*

Türk sömürgeciliğine karşı böylesine derin bir nefret ve mücadele azmiyle devrimci saflara katılan Kazım yoldaşın daha sonraki mücadelesinin güçlülüğü, kaynağını buradan alır. Bu ruhla O, direngen, düşmana ve onun her türlü uzantısına karşı acımasız, davasına her şeyini sunacak kadar bağlı seçkin bir kişilik sergiler. Kürdistan'da sıkıyönetim ilan edildiği dönemde devrimcilerin kırsal alana çekilmesi üzerine işinden ayrılarak şehir-kır bağlantısının sağlanmasında yer almaya başlayan Kazım yoldaş, bir süre de kırsal alanda kalarak kendisine verilen çeşitli görevleri yerine getirdi. Yoldaşlarla böylesine sıcak ilişkiler kurması, O'nu sevince boğmuştu. Artık faaliyetler içinde tüm gücüyle yeralmak istiyordu. Ancak yoldaşları yaşının küçük olması nedeniyle şehire dönerek hem çalışıp, hem de şehir faaliyetlerine katkıda bulunmasını istediler. Bu dönem sıkıyönetimin ağır şartları altında devrimci faaliyetlerin çok ağır koşullarda sürdürülebildiği, polis ve jandarma gücünün yanısıra, sosyal-şoven bazı örgütlerin de devrimci Harekete yönelik saldırılarına hız verdikleri bir dönemdi. Bütün bu saldırıların püskürtülmesine bütün gücüyle katılan Kazım yoldaş, devrimci Hareketin kazanımlarının korunmasında önemli katkılarda bulundu.

Faşist cuntanın işbaşına gelişi ardından şehirde bir süre faaliyetlerini sürdüren Kazım yoldaş, bu dönemde özellikle geliştirilmeye çalışılan ahlaksızlığa karşı savaş açtı, ancak üst üste yakalanmaların gündeme gelişi nedeniyle 1981 ortalarında kırsal alana çekildi. Partinin geri çekildiği, denetiminin zayıfladığı ve düşman baskılarının kişilerin devrime gerçekten gönül verip vermediğini sınadığı bu koşullarda içinde yeraldığı birimin başına çöreklenmiş bazı hain ve dönek küçük-burjuvaların çeşitli olumsuzluklarına, Parti kadro ve değerlerini çarçur ettiklerine tanık oldu bu dönemde. Yaratılmaya çalışılan her türlü tahribata, koşulların ağırlığına ve düşmanın sürekli saldırılarına rağmen inancını kararlılıkla korudu, olumsuzluklara karşı bilinci ve gücü oranında mücadele etti. İyi günlerin bir çok hızlı devrimcisi bu dönemde ardarda dökülür, davaya ihanet ederken O, kararlılığını ve mücadele azmini daha da biledi. Zor koşulları bir eğitim aracına dönüştürerek beynini ve yüreğini daha da güçlendirdi. Kendini uzun soluklu bir kavgaya hazırladı.

1981 Aralık ayında Parti ile ilişkilerin yeniden kurulması üzerine Kazım yoldaş, yurtdışında eğitim görmek üzere ülkeden ayrıldı. Güney Lübnan'ın sıcak alanlarında bir yandan siyasi eğitimini, derinleştirirken diğer yandan da askeri sanatı öğrenmeye başladı. Her an İsrail saldırısı tehlikesi ile yüzyüze sürdürdüğü bu eğitimi sırasında her geçen gün daha da çelikleşiyor, Partinin yarattığı olanakları en iyi şekilde değerlendirmek ve kendisine verilen değere layık olmak için azami çaba harcıyordu. 1982'de İsrail siyonizminin Lübnan ve Filistin halklarına yöneltiği saldırılar sırasında Sayda ve Beyrut'ta işgalci siyonistlere karşı yoldaşlarıyla birlikte kahramanca bir direniş sergiledi. Filistin ve Lübnan halklarıyla enternasyonalist dayanışmanın en yüce örneklerini sundu. Bu mücadelesi sırasında siyonistlerce esir alınarak en ağır işkencelerden geçirildi ancak, sonuna kadar kararlıca direnerek MOSAD ve MİT'in ortak sorgulamalarında onların her türlü saldırı ve komplosunu boşa çıkardı. Bir buçuk yıl esir kaldığı İsrail kamplarında başta Sabri GÖZÜBÜYÜK ve Seyfettin ÖZEN olmak üzere diğer yoldaşlarıyla birlikte Partimizi en güçlü bir şekilde temsil etti, çeşitli eylemlerde aktif olarak yer aldı. Bu alanda yalnızca kendi kişiliğini korumakla kalmadı, diğer yoldaşlarına da en büyük desteği sundu. Kişiliği, direnişi ve kararlılığı ile tüm yoldaşlarının derin saygısı ve güvenini kazandı. Esir kampını bir okul haline getirerek kendini çok yönlü geliştirme yolunda önemli adımlar attı. Partimizin diğer güçlerle enternasyonalist dayanışmasını güçlendirmek için yoldaşlarıyla birlikte çaba harcadı. Esirlik süresince ortaya koydukları komünist kişilik ve direngenlikle yoldaşlarımız, Partimizin prestijini daha da yükselttiler ve tüm esir kitlesince örnek gösterilen devrimciler oldular. Bunda şehit yoldaşlar Sabri GÖZÜBÜYÜK ve Şeyfettin ÖZEN kadar Kazım SÜRGEÇ yoldaşın da belirleyici rolü vardır.

1983 Kasım'ının sonunda yoldaşlarıyla birlikte serbest bırakılan Kazım yoldaş, kendilerinin Partiye ulaşmasının önüne geçmeye çalışan bazı güçlerin oyunlarını boşa çıkararak yoldaşlarıyla birlikte Yunanistan'a iltica etti. Bir kaç ay kaldığı bu alanda Partimizin tanıtılması ve güçlendirilmesi yolunda diğer yoldaşlarıyla birlikte çaba harcadı. Daha sonra Almanya'ya geçerek bir süre buradaki örgütlenme faaliyetleri içinde yeraldı. Bütün bu faaliyetleri süresince Parti dışı yanlış anlayış ve çalışma tarzlarıyla kıyasıya bir mücadele yürüttü, onları mahkum etti. Gittiği her alanda Parti anlayışı ve kişiliğini en iyi şekilde temsil ettiği gibi, bunu çevresindekilere de egemen kılmaya çalıştı. Semir provakatörünün Partiyi yıkma çabalarına kararlılıkla karşı durdu, provakasyonun her türlü belirtilerine karşı tavizsiz davrandı, çevresini bu ruhla eğitti. O, bu yönüyle de her ne koşulda olursa olsun ve yine hangi kılıfa bürünürse bürünsün, Parti düşmanı anlayışlara ve düşmanın türlü saldırılarına karşı Partiyi en iyi şekilde temsil edeceğini gösterdi.

Kazım yoldaş, 1984 yılı sonlarında yeniden Ortadoğu alanına dönerek askeri ve siyasi eğitimini derinleştirmek için yoğun bir çalışma içine girdi. Esirlik süresince ve daha sonraki pratik faaliyetlerinde edindiği deneyimler temelinde eskisinden daha güçlü bir yapıya ulaşmakta güçlük çekmedi. Artık ülkeye dönmek için kendisini yeterli hissediyor, Partiye ilettiği bir raporunda bu istemini ve durumunu şöyle açıklıyordu: *«Ülke zemininde Partimiz önderliğinde gelişip güçlenen ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin pratik faaliyetlerini yürütüp yürütememe ve bu mücadelemizin zorluklarına göğüs gerip gerememe olgusuna gelince, ben kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyorum. Gerek ideolojik, politik ve örgütsel olarak ve gerekse pratik sorunların üstesinden gelme konusunda. Bu anlamda, ulusal direniş mücadelemizin pratik faaliyetlerine ülke koşullarında göğüs gerebileceğimi ve her an ülkeye gitmeye hazır olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim.*

Hazırlık süreci içinde elde ettiğimiz teorik bilgiyi pratik mücadeleyle birleştirip ürünlerini elde etmenin zamanı gelmiştir. Bu, Partimizin tüm militan, sempatizan ve taraftarlarının görevidir. Benim de bir parti taraftarı olarak elde ettiğim deneyim, tecrübe ve Partimizin ideolojik, politik ve örgütsel alanda algılayabildiğim teorik bilgileri, Partime, devrim şehitlerimize ve halkımıza bağlılığın bir gereği olarak, pratik mücadele ile bütünleştirip bu mücadelenin tüm zorluklarına göğüs germem zorunludur.

Partimin bana harcadığı emeğe, Parti ilkelerine ve devrim şehitlerimize bağlı kalacağıma; bu uğurda tüm çabamı sonuna dek harcayacağıma ve Partimize dayatılan karşı-devrimci anlayışlara (gerek içten ve gerekse dıştan kaynaklansın) karşı varolan tüm çabamı harcayacağıma söz veriyorum...

Yine, Partimiz saflarında, ulusal direniş mücadelesi süreci içerisinde dağda, ovada, şehirde, köyde, kasabada ve cezaevlerinde en dayanılmaz zorluklara karşı direnen, kanlarının son damlasına kadar hiç bir tereddüte kapılmadan ve düşmanımıza taviz vermeden savaşan şehitlerimize bağlı kalıp, ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde şehitlik mertebesine erişen yoldaşlarımızın saflarında yerimi alacağıma şeref ve devrimci sözü veriyorum...

Apocu kararlılık, Apocu coşkunluk, Apocu fedakarlık, Apocu metanet, Apocu bilinç ve Apocu eyleme bağlı kalacağıma and içerim...»

Ve Kazım yoldaş, verdiği bütün bu sözlere gerçekten de sonuna kadar bağlı kaldı. Devrimci dürüstlüğünü verdiği sözleri hayata geçirerek ve yeminine ölüm pahasına sahip çıkarak açıkça ortaya koydu. O'nun tüm yaşamı, daha mücadeleye ilk atıldığı andan itibaren yukarıdaki sözlerinin ete-kemiğe bürünmesinden başka bir şey değildir. Hiç bir söz Kazım yoldaşı devrimci yemininde dile gelen gerçeklerden daha iyi anlatamazdı. Bu yemin, Kazım yoldaşın gerçekliğinin ta kendisidir. O, bütün eylemi ve yaşamıyla daima bu yemini yaşadı ve yine yeminine bağlı kalarak onu maddi bir gerçekliğe dönüştürdü. 1985 baharında döndüğü Kürdistan'daki mücadelesi çok kısa sürdü belki, ama O, yaşamının her zerresini dopdolu yaşayan bir PKK militanı olarak geride kalanlara tüm bir mücadele yaşamı boyunca rehber olabilecek deneyimler ve değerler bıraktı.

Kazım yoldaş, Dersim köylülüğünün tüm direnişçi ögelerini benliğinde bütünleştirmiş; sömürgeciliğin hertürlü olumsuz etkilerini bu isyan dolu kişiliğiyle eritip yoketmiş ve Alişerlerin bükülmez iradesini, Mazlumların çağdaş direnmeci özellikleriyle kaynaştırıp kendisinde somutlaştırmış, Kürdistan'ın en soylu evlatlarından biriydi. O, sömürgecilerin Dersim üzerindeki her türlü tahribatlarına ve çoğu kişiyi kendi kemalist yapısı içinde eritmesine rağmen, yine de nüfuz edemedikleri, ortadan kaldıramadıkları çok değerli bir kaynağın varolduğunu ve gürül gürül akmak, hayat suyu dağıtmak için kendisine uzanacak hünerli bir el beklediğini ortaya koydu. Ve bu hünerli el, Partimizin şahsında bu kaynağa uzanmış ilk damlaları kucaklamıştır. Bu damlaların birikip göl olması uzak değildir. Kazım SÜRGEÇ yoldaş gibi bir değeri yaratan bu kaynak, asla kurutulamayacaktır!

★ ★ ★

---

tanlı kitleler arasında bir süre bilinçlendirme faaliyetleri yürüttü ve güçlü bir faaliyet sergiledi.

Şakir yoldaş, güçlenmiş ve daha da bilinçlenmiş olarak 1984 Mayıs'ında Kuzey-Batı Kürdistan'a döndü. Başta Mutki olmak üzere Bitlis ve Şirvan alanlarında önemli değerler yarattı. Bu alanlarda sürdürdüğü bir yıllık faaliyetleri boyunca halk arasında sevilip sayılan bir önder haline geldi. O, kazandığı tecrübeler, devrimci bilinci ve olgunluğuyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi faaliyetlerinde en çok ihtiyaç duyulacak bir yoldaşımızdı. Üstün bir propagandacının vasıflarına sahipti ve bu alandaki yeteneğini sürekli geliştirmekteydi. Halkımızın içinde bulunduğu psikolojiyi iyice sezinledikten sonra anlaşılır bir dille duygularına hitap etmesini bilir ve halkın sorunlarını büyük bir yetenekle çözerdi. Devrimci uyanıklığı ve duyarlı çalışmasıyla kısa sürede yoldaşları ve halk arasında sayılır ve takdir edilir bir yer edindi, kısa devrimci pratik yaşamıyla yıllara sığacak bir miras bıraktı.

O, her zaman dikkatli ve düşmana karşı tetikte olan, silahını iyi kullanan ve devrimin malzemelerini gözbebeği gibi koruyan, hem politik ve hem de savaşçı özellikleri şahsında somutlaştırmış, örnek alınması gereken bir yoldaşımızdı. Yoldaşları ve halkla ilişkilerinde kollektif yaşam ve disiplinde sonderece duyarlı ve mücadelesinde kararlıydı.

O, Diyarbakır zindanlarının direniş ruhunu yeni dönem direnme savaşımıza en görkemli bir şekilde taşırarak ve bu ruhu onurla temsil edip daha da güçlendirerek mücadelemize değeri öçülemez bir katkıda bulundu. O'nun savaş ve direnme ruhunu kendimizde somutlaştıracak ve anısına layık olmayı bileceğiz. O'nun devrim uğruna genç yaşında dökmekten çekinmediği kanını yerde bırakmayacak ve düşmandan mutlaka hesabını soracağız. Şakir GÜNEŞ yoldaş, yolumuzu aydınlatan ölümsüz bir rehber olarak mücadelemizde yaşatılacaktır.

***HRK Savaşçıları Ölümsüzdür!**

***Yaşasın Zindanlarda ve Dağlarda Bütünleşen Devrimci Mücadelemiz!**

YOĞUNLAŞAN DEVRİMCİ ŞAVAŞ EYLEMLERİ İFLAS EDEN İNKARCI POLİTİKALAR VE TELAŞI ARTAN YENİ İDRİS-İ BİTLİSİ'LER

Baştarafı Syf: 1'de

bu alanda ortaya çıkan tüm gelişmeleri anında çarpıtması, saptırması ve ardından vahşice bastırarak ezmesi konusundaki başarıları ilk kez bu atılımla birlikte büyük bir darbe yemekte; bundan da öteye, bu politikalar derin bir çıkmaz içerisine girmektedir. Yakın döneme kadar Kürdistan'daki tüm isyanları kanlı bir biçimde bastırma ve bununla da yetinmeyerek, "gericidir", "emperyalizmin işbirlikçisidir" diye damgalayarak dış kamuoyuna da böyle yansıtma başarısını gösteren TC, bugün PKK önderliğinde ve sonderece başarılı taktiksel yöntemlerle geliştirilen devrimci savaşımız karşısında başını sert kayaya çarptığını anlamakta gecikmemiştir.

Yeni dönem ulusal kurtuluş mücadelemiz, TC bünyesinde gizli-açık ne kadar zaaf, yetmezlik, gericilik ve saldırganlık varsa hepsini ortaya çıkarmakta, bütün demogojilerini yerle bir ederek onun gerçek yüzünü tüm iğrençliğiyle gözler önüne sermektedir. Bu mücadelemiz, yalnızca Türkiye'nin siyasal rejiminin maskesini düşürmekle kalmayarak, özellikle de onun demokrasicilik oyununu, sahte ilerici ve solcu tutumları ve bunların gerçek niteliğini ortaya koymaktadır. Geleneksel "sol"un bu konudaki açmazlarını açığa çıkarmakta, "sol"un gelişmemesinin ve sürekli güdük kalmasının nedenlerini ve bunun alternatiflerini ortaya sermektedir. Aynı şekilde, Kürdistan'daki klasik ilkel-feodal-aşiretçi güçlerin neden kolayca ezildiklerini, bunun salt askeri nedenlerden kaynaklanmadığını, aksine birçok ideolojik, politik, stratejik ve taktik boyutlarının olduğunu ve bu durumdan çıkışın nasıl sağlanabileceğini göstermektedir. Partimizin uzun süreden beri geliştirdiği teorik-siyasal perspektiflerinin ilk defa bu eylemlerle ete kemiğe bürünmesi ve sorunların çözümünün pratikte dayatılmış olması olgusu, üzerinde derinliğine düşünülmesi ve dersler çıkarılması gereken tarihi bir olgudur. Gerçekleri basit gösterme ve tüm çarpıtma çabalarına rağmen Türk Genelkurmaylığınca düzenlenen brifingde gelişmeleri açıklamak zorunda kalmaları, bütün bu gelişmelere yolaçan Partimizin ve mücadele anlayışının itirafından başka bir şey değildir. Bu, TC tarihinde bir mücadelenin ilk kez böylesi resmi ağızlardan itiraf edilmesidir ve gelişmelerin tarihi önemini ortaya koymaktadır. Devrimci mücadelenin yükselişinin Genel Kurmaylıkça bu itirafı, onu derinden düşündürmesi ve bu kadar uzun bir süredir bastırılamayıp daha da yaygınlaşması karşısında TC'nin içine düştüğü acz, gerek yerli ve gerekse yabancı kamuoyunun en çok dikkatini çeken bir gelişme olmuştur.

Genel Kurmaylık brifingi, yani 15 Ağustos atılımının I. yıldönümü ardından gelişmesini sürdüren ve bugün 15. ayını doldurmuş bulunan devrimci savaşımımız, birçok yönüyle ele alınıp değerlendirilmek durumundadır. Biz burada son üç ayda meydana gelen gelişmeleri bazı yönleriyle ve kısaca vermeye çalışacağız.

Partimiz açısından objektif ortam gerçekten hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirmesi için elverişli bir dinamik saha haline gelmiştir. Bu ortamda patlama ögeleri o kadar çoktur ki bu, gelişmelerin önemini bir kat daha arttırmaktadır. Eylemlerimiz her ne kadar küçük çaplı görünse de, TC'nin ve genelde Türk hakim sınıflarının muazzam bastırma ve imha uygulamaları gözönüne getirildiğinde; yakın dönem Kürt isyanlarının nasıl ezildiği hatıra getirildiğinde ve daha da öte Türkiye solunun çok yakın bir dönemde nasıl hazin bir şekilde ezildiği ve belini doğrultamaz hale getirildiği düşünüldüğünde bu eylemlerin küçümsenmesi bir yana, her birinin TC ve onun Kürt uşakları için birer şahmerdan darbesi niteliğinde olduğu teslim edilecektir. Ancak bu eylemlere kendi içinde askeri niteliklerine göre değil, hangi iktidara ve hangi sınıflara karşı hangi ortam ve dönemde, hangi güç ve ne zorluklar pahasına gerçekleştirildiğine bakarak değer biçmek gerekiyor.

Eylemler iddia edildiği gibi, sadece hudut boylarında mı yapıldı; sadece "Güneydoğu"da mı gerçekleştirildi; Genelkurmaylığın lanse ettiği gibi sadece küçük pusu eylemlerimiydiler? Elbette ki hayır. Eylemler, hemen hemen tüm Kürdistan illerinde ve en çok da Kürdistan'ın orta kesimlerinde olmak üzere; bir çok şehire baskınlar düzenlemekten gösteri ve mitinglere, sayısız köyde geniş katılımlı toplantılar düzenleyerek sözlü ve yazılı propaganda yapmaktan birçok karakol baskınına; cezaevleri ve çeşitli sömürgeci kurumlara baskınlar düzenlemekten sayısız pusu eylemlerine ve çok sayıda hainin cezalandırılmasına kadar birçok gelişmiş biçimde gerçekleştirilmişlerdir. Bu eylemlerin özellikle Kürdistan'ın kendine özgü tarihsel özellikleri olan alanlarında, geçmiş isyan merkezlerinde geliştirilmiş olanlarının ayrı bir önem ve anlamı vardır.

Bu eylemler içinde, nasıl direnilmesi gerektiğini görkemli bir şekilde ortaya koyan **Ağrı direnişi**, üzerinde özellikle durulması gereken sonderece önemli direnişlerin başında gelmektedir. Evet bu şanlı direniş, Ağrı isyanının günümüz koşullarına nasıl taşırılacağını direnme ve isyan geleneğinin nasıl devam ettirileceğini açıkça ortaya koyan, gerçekten kahramanlığa özgü bir direnmedir. Özellikle Mehmet ERTÜRK yoldaşın önderliğinde ve şehitlik mertebesine kadar geliştirilen Ağustos Ağrı eylemleri, bu alanda ulusal direniş ruhunun yeniden canlanmasında hayati bir rol oynamıştır. 20 Ağustos'ta doruk noktasına çıkarılan ve daha sonra da sürdürülen bu direnişle, Ağrı isyanının bastırılması ile buraya gömüldüğü iddia edilen Kürdistan gerçekliği tüm haşmetiyle gözler önüne serilmiş, isyan ruhu modern temellerde yeniden alevlendirilmiştir.

Diğer taraftan yine ülkemizin bir kuzey ili olan Dersim'in her türlü tahribata, düşmanın burayı diğer parçalardan bilinçli olarak izole etme ve Kürdistan'ın bütünlüğünden koparma çabalarına ve birçok sahte sol dayatmalara rağmen eylemliliğe kavuşturulması büyük bir öneme haizdir. Bu alanda birçok karakolun basılması ve çok sayıda hainin cezalandırılması, düşmana ve uşaklarına vurulan güçlü darbeler olmuştur. Yine son dönemde Kuzey Kürdistan'da Karakoçan, Nazimiye, Ovacık şehir merkezlerinde geliştirilen eylemlerin hemen ardından Kiğı'da cezaevinin basılması ve tutukluların salıverilmesi eylemi, bu alanda mücadelenin ne kadar boyutlandığının açık bir göstergesidir. Son Kiğı eylemi, cezaevinin boşaltılmasının yanısıra, şehrin geçici bir süre için devrimciler tarafından zaptedilmesini de sağlamıştır. Hiçbir kayıp verilmeksizin gerçekleştirilen bu eylem mücadelemizin boyutlarını ve Hareketimizin gücünü ortaya koyan anlamlı bir eylemdir. Bu son eylem ardından gelişmeler ve eylemler daha da boyutlanarak sürmektedir. Daha önce de tüm yaz boyunca bu alanda birçok eylem hiç bir kayıp verilmeksizin gerçekleştirilmiştir. Düşmanın çok sayıda silahına el konulmuş, birçok hain cezalandırılmış ve bu süreçte çok değerli devrimci deneyimler kazanılmıştır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin yarattığı güçlü etkilerle çok sayıda yurtsever ve devrimci mücadele saflarında aktif olarak yerini almaya başlamıştır. Düşmanın kendisini en çok rahat hissettiği bu alanda böylesine bir gelişmenin yaşanması gerek Türkiye devrimi açısından ve gerekse Kürdistan devrimi açısından incelenip dersler çıkarılması gereken ve halkın direniş muhalefetinin nelere kadir olacağını açıkça ortaya koyan ciddi bir gelişmedir. Hele hele 5 yıldan beri bu alanda özel harbin en gelişmiş yöntemlerinin uygulandığı, her türlü komando baskınlarına başvurulduğu ve köylerin didik didik aranarak askersiz köyün bırakılmadığı bir ortamda bu gelişmelere yolaçılması, devrime ve halkın direnişine birazcık saygısı olanların coşku ile karşılayacakları, karşısında selama duracakları, doğru devrimci taktiğin ve doğru devrimci militanlığın ne olduğunu ortaya koyan bir olaydır.

Dersim başta olmak üzere Elazığ ve Bingöl yöresinde gerçekleştirilen bu eylemler, halkımızın 1938 isyan geleneğinin yeni koşullarda ve yeni sınıfın önderliği tarafından nasıl devam ettirileceğini ortaya koymuş ve buraya dayatılan ihanetin özellikle de Rayberciliğin ve o çok güçlü bir biçimde geliştirilmiş olan kışla kültürü temsilcilerinden yüzlercesinin ezilmesi şahsında bu berrakça yaşanmıştır. Rayberciliğin yeniden hortlatılmaması için devrimci şiddet bu alanda adeta yeniden doğuşun ebesi rolünü en üstün bir biçimde oynamıştır. Sömürgeciliğin en çok medet umduğu bu kışla kültürü temsilcilerine indirilen darbeler sadece bu alanla da sınırlı kalmamıştır. Bunun cezaevlerindeki temsilcileri Şahin ve Yıldırım hainlerinin temsil ettiği "Genç Kemalistler Birliği" yerle bir edilmiş, yurtdışındaki temsilcilerine de çok başarılı ve güçlü darbeler indirilerek, ihanetin ve Rayberciliğin artık kesinlikle affedilmeyeceği; bir daha yeşermesine asla izin verilmeyeceği; buna yeltenenlerin tüm emperyalist güçlerin koruması altında bile olsalar, her türlü reformist, oportünist ve sosyal-şoven çevrelerin kanadı altına da girseler cezasız kalmayacakları; halkın haklı direnişinin satılamayacağı; halkın ve devrimci örgütün kanla kazandıkları değerlerin peşkeş çekilemeyeceği ve bu değerlere el uzatanların sonunun hazin olacağı beyinlere kazılmıştır.

Ülkemizin Kuzeyinde olduğu gibi orta kesimlerinde de mücadelemiz son aylarda gelişmesini sürdürmüş ve Diyarbakır, Bitlis, Siirt sahasında Lice, Genç ve Sason eylemleri gerçekleştirilmiştir. Bu alanlar da 1925 isyanının ardından derin tahribatlar yaşamış olan, bu isyanların anılarını canlı olarak bilincinde tutan ve sömürgeciliğin her türlü bastırma ve uşaklaştırma yöntemlerine maruz kalan alanlardır. Daha yakın dönemlerde Sason'da 8 yoldaşımızın alçakça katledildiği, Ali Ozansoy ve Hidayet Bozyiğit gibi alçak hainlerin bildikleri en küçük şeyleri bile itiraf ederek yüzlerce insanı ele verdikleri, düşmana her türlü malzemeyi sundukları ve artık devrimciler için yaşanmaz hale getirdiklerini sandıkları bu zeminde bu güçlü eylemler gerçekleştirilmiştir. Bu hainlerin ihanetinden hemen sonra alana yeniden ve daha güçlü bir şekilde yüklenen devrimciler, gerçekleştirdikleri eylemlerle TC'ye değeri çok büyük olan darbeler indirdikleri gibi, teslimiyeti de mahkum ederek bu alanda bir kez daha boğmuşlardır. Gerek Sason şehitlerinin ve gerekse Mutki şehitlerinin intikamının böylesine kısa sürede ve misliyle alınması, halkta derin bir rahatlama ve Partiye güven yaratmıştır. PKK'nin şehitlerinin kanını yerde bırakmayacağı ve düşmana anında cevap vereceği bu alanda ilk defa böylesi bir örnekle ortaya konmuş ve tarihimizde ilk kez gerçekleştirilen bu boyuttaki eylemler, tarihi açıdan büyük bir değer kazanmıştır. Gerçekleştirilen eylemlerde ölenler, düşmanın iddia ettiği gibi sadece 5-6 asker değildir. Her eylemde 20'nin üstünde asker imha edilmiş, silahlarına el konulmuş ve araçları tahrip edilmiştir. Üstelik eylemler devrimcilerden hiçbir kayıp verilmeksizin başarıyla gerçekleştirilmiş ve devrimci taktiğin doğru uygulandığında nelere kadir olduğu ortaya çıkmıştır. Ülkemizin coğrafyası iyi değerlendirildiğinde ve iyi üslenildiğinde ne kadar güçlü gelişmelere yol açılabileceği görülmüştür. Üstelik Ağustos'tan itibaren TC'nin 2. ve 3. orduları önemli oranda bu alanda konumlandırılmış ve görülmemiş askeri yığınaklar gerçekleştirilmişti. Buna rağmen eylemler bu denli başarılı bir şekilde gerçekleştirilebilmiştir. Bundan hem yurdumuzun bu yöreleri ve hem de bir bütün olarak diğer alanlar büyük bir ferahlık duymuşlardır. Mücadelemiz özel harbin ve ihanetin yaratmak istediği tahribatları göğüslemekle kalmamış, birçok önemli gelişmenin de yolunu açmıştır. Yalnızca bu niteliğiyle bile olsa, bu eylemlerin ulusal direniş tarihimizdeki yerleri sonderece anlamlıdır ve açtığı çığır artık önü hiç bir biçimde alınamayacak bir özelliğe sahiptir. Eylemleri yalnızca askeri birer saldırı olarak da değerlendirmemek gerekir. Bunların kapsamları çok daha derindir. Yalnızca eylemlerin hazırlanması, kitle temelinin yaratılması, bu eylemlere gidilinceye kadar yapılan eğitim ve örgütlenme faaliyetleri göz önüne getirildiğinde ve sadece birkaç devrimci grubun faaliyeti ile sınırlı olmadığı, halktan yüzlerce sempatizan ve taraftarın katılımıyla yapıldığı düşünüldüğünde etkilerinin ne kadar derin olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Bu alanlarda şöyle bir dolaşıp gözlemlerde bulunan yabancı bazı gazetecilerin ve yurda izine giden birçok emekçinin yazdıkları ve söylediklerinden bunu çok iyi çıkarmak mümkündür.

Eylemlerimizin en çok yoğunlaştığı ve mücadelemizin en yüksek boyutlarına çıktığı alan, düşmanın "Güneydoğu Anadolu" diye tanımladığı, ülkemizin orta kesiminde bulunan Mardin, Siirt'in güneyi, Van ve Hakkari kesimidir. Buralarda çok sayıda silahlı mücadele birimi kırsal alanın önemli bir bölümünü adeta yarı kurtarılmış bir konuma dönüştürmüşlerdir. Köylülük üzerinde büyük bir etkinlik ve denetim gerçekleştirmiş bulunmaktadırlar. Bu gerçek, İçişleri Bakanlığının son açıklamalarından da açıkça anlaşılmaktadır. Bu eylemler, bu alana özellikle dayatılan milisi önemli oranda geriletirken, sömürgeci askerleri de sıkı sıkıya tahkim edilmiş kışla tipi büyük karakollara çekilmek zorunda bırakmakta ve devrimci faaliyet için geniş bir alan açmaktadır. Çok geniş ve elverişli olan bu alanda bugüne kadar sayısız eylem gerçekleştirilmiştir. Son dönemlerde İdil, Ömerli, Midyat, Derik, Kızıltepe, Cizre ve daha da doğuda Şırnak, Eruh, Pervari, Çatak ve Başkale'de gerçekleştirilen eylemler son Çukurca şanlı eylemi ile doruk noktasına ulaşmıştır. Bu alandaki hemen bütün şehirler devrimci silahlı baskınlara ve gösterilere tanık olmaktadır. Asker ve polislere ağır kayıplar verdirilmekte, köyler toplantı sahalarına dönüştürülmekte, bir çok ajan ve milis cezalandırılıp silahlara el konulmakta ve devrimci otoritenin büyüklüğü ve yenilmezliği her geçen gün daha da güçlü bir tarzda kanıtlanmaktadır. 15 aydır bu alanda dalga dalga yayılan eylemler, halkımızı tarihinin en büyük ulusal atılımının eşiğine getirmiş, yurtsever düşünce ve yurtsever eylemliliğin yaratıcı özelliği duygu ve düşüncelerine egemen kılınmıştır. Gerici feodal-aşiretçi otoritenin kırılmasının yanısıra jandarmanın amansızlığının da önüne geçilmesi ve bu güçlere önemli darbeler vurulmasının yarattığı olumlu demokratik hava halka derin bir nefes aldırmış ve halkın kendi öz savaşımına olan destek ve katılımı sonderece yüksek boyutlara ulaşmıştır. Tüm bu eylemlere halkımız bizzat katılmış ve başarıyla gerçekleştirmiştir. Eylemler salt askeri başarılar olmaktan öteye ulusal kurtuluş tarihimizde o sürekli bastırılmış, ezilmiş, en küçük bir kıpırdanışı bile

HRK güçlerinin silahlı direniş mücadelesi ihanet ve teslimiyete geçit vermiyor.

katliamla sonuçlandırılmış yöre halkımızın, Partimizin muazzam gücünü ve direngenliğini bizzat pratikte yaşayarak ayağa kalkmasında önemli bir itici güç olmuşlardır. Bu eylemlerle doğruluğu kanıtlanan ve İçişleri Bakanının son açıklamalarında *"nereden, ne zaman ortaya çıkacakları belli olmayan eşkiyaların, eylemleri"* tarzındaki sözlerinde itiraf edilen gerçek, Partimizin taktiklerinin yenilmezliği ve sonuç alıcı niteliğinden başka bir şey değildir. Düşman bu gerçek karşısında acz içine düşerken, halkımız ise doğru savaşım yönteminin nasıl olduğunu ve nasıl yenilmez kılınarak gelişme sağladığını pratikte görmüştür.

Gerçekleştirilen bu eylemler içinde, Ekim ayının sonlarında gerçekleştirilen Çukurca eylemi, üzerinde önemle durulması gereken tarihi nitelikte bir eylemdir. Bu eylemin önemini arttıran salt yüzlerce kişilik ordu birimine karşı başarıyla gerçekleştirilmesi değil, Çukurca'nın taşıdığı özel önemdir. Çukurca, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde geçmişte olduğu gibi, bugün de büyük öneme sahip bir alandır. Yurtsever yapısı, coğrafyasının çok elverişli olması ve iki sömürgeci devletin sınırları üzerinde bulunması onun önemini daha da arttırmaktadır. Bu konumundan dolayı gerek sömürgecilerin ve gerekse ilkel-milliyetçi yapılanmaların üzerinde özellikle durdukları, mücadelemizin alanda gelişmesini engellemeye çalıştıkları ve "beyaz bir tampon bölge" haline getirmek istedikleri bir yöredir. İşte, böylesine stratejik bir alanda düşmanının en seçme 200 komandosunun bulunduğu hududa çok yakın bir karargaha Ekim ayı sonlarında düzenlenen bir saldırıda düşmanın açıklamalarına göre 9 faşist komando öldürülmüş, diğerleri de devrimciler tarafından rehin alınarak tüm araç ve gereçlerine el konulmuştur. Eylemin ulusal ve uluslararası alanda büyük yankıları olmuştur. 15 Ağustos atılımından sonra mücadelemizin zirvesini teşkil eden bu eylem, Partimizin mücadele kararlılığını, ulusal direnişi yükseltme kararlılığını, halkımızın ilerici doğrultudaki birlik ve dayanışmasının önemine duyduğu inancı ve bu konuda hiçbir gerici dayatmayı kabul etmeyerek halkımızın mücadele birliğini mutlaka sürdüreceğini ortaya koymuştur. Bu eylem, aynı zamanda düşmanın bu alanı "beyaz tampon bölge" haline getirme faaliyetlerinin reddi, bu alanda dökülen kanların hesabının soruluşu ve bu zemini suni sınırlarla birbirinden ayrılmış, halkımızın birlik ve dayanışmasının egemen olduğu bir alana çevirme yolunda güçlü bir adımdır. Bu alanda yakılan mücadele ateşi, mücadelemizi üst bir evrede yoğun bir tarzda sürdürmenin yolunu açmıştır. Ulusal direniş savaşımız bu temelde daha üstün başarılar katederek sürecektir.

Son aylarda yükselme kaydeden mücadelemiz düşman cephesinde de yankısını bularak onu derinden sarstı ve yeni uygulamalar içine itti. Gelişen Mücadelenin ciddiyetini daha da derinden hisseden sömürgeciler, karşı-devrimci uygulamalarına hız verdiler. Mücadelemiz aynı zamanda uluslararası platformlarda da daha çok ele alınmaya başlandı ve emperyalist güçler gelişmeler üzerinde görüşler belirleyerek mücadelemize yönelik düşmanca propagandalara giriştiler. Son dönemlerde ortaya çıkan bu yeni gelişmeler ana hatlarıyla şöyle ele alınabilir:

DEVRİMCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ ve TC CEPHESİNDE HIZLANAN KARŞI-DEVRİMCİ GELİŞMELER

Sömürgeci Türk devleti her şeyin başında Kürdistan'daki mücadeleyi ezmeye yönelik askeri hazırlıklarına ve ihaneti örgütlemeyi hedefleyen faaliyetlerine derinlik kazandırdı. Bu amaçla yeni uygulamalara da yönelmenin yanısıra eski uygulamalarına da hız verdi. 30 Ağustos'ta Kürdistan'da icra edilen "Semih Sancar manevraları" aslında manevradan da öteye geniş askeri operasyonların bir provası niteliğindeydi ve halkımıza yöneltilecek katliamların bir hazırlığıydı. Bir yandan bu manevralarla halkımıza ve öncülerine gözdağı verilirken, diğer yandan "Pişmanlık Yasası" diye adlandırılan ihanete çağrının süresi iki yıla çıkarılarak basın-yayın organlarından mücadele içindeki devrimcilere teslim olmaları çağrısında bulunuldu. Haftalarca süren bu çağrılarda devrimcilere, suçları ne kadar olursa olsunlar teslim olup silahlarını getirir ve örgütlerine darbe indirirlerse affedilecekleri yolunda bol bol propaganda yapıldı. "Köy Korucuları Yasası" denilen karşı-devrimci yasa gereğince milislere binlerce silah dağıtıldı. Başta mücadelemizin en çok yoğunlaştığı alanlar olmak üzere 13 Kürdistan ilinde yaygın bir milisleştirme hareketine girişildi. Hemen hemen tüm köylere silah dağıtıldı. Bununla da yetinilmedi. Her köye 50-100 civarında askeri ihtiva eden birlikler yerleştirildi. Birlikler ve köy sakinleri ortak yaşama zorlandı. Güvenlik gerekçesiyle günün her saatinde her köylünün başına bir asker dikildi. Küçük karakollar kaldırılarak yerlerine daha büyük karakollar kuruldu. Karakolların etrafı kum torbaları ve hendeklerle çevrildiği gibi, köylülere nöbet tutturularak da güvenlikleri sağlanmaya çalışıldı. Daha gelişmiş silahlarla silahlanıldı ve yaygın operasyonlardan pusu yöntemine geçildi. Yaygın olarak kontr-gerilla yöntemleri hayata geçirilmeye başlandı. Özellikle mücadelenin gelişmiş olduğu bölgelerde hemen hemen tüm köylerin çevrelerine sayısız pusular kurularak devrimciler bu pusularda imha edilmek istendi. Ordu birliklerinin önemli bir kesimi özel gerilla timlerine dönüştürülerek tüm Kürdistan sathına serpiştirilmeye başlandı. Peşpeşe yedikleri darbeler nedeniyle özellikle dağlık kesimler ve ücra kırsal alanlar boşaltılarak askerler belli merkezlerde yoğunlaştırıldı. Bugün bu askeri tedbirlere ek olarak siyasi alanda da bazı önlemler alınmaya başlandı.

Engel tanımayan bu direniş halkımızın gurur kaynağı ve zaferin güvencesidir.

Askeri-faşist yönetimin tüm maskelerinin bir bir düşmesi üzerine, sistemi kurtarmak için ortama bir siyasal canlılık getirme ve askeri-faşist rejimin üzerini bir sivil klikle gizleme gereği ortaya çıktı. Bu amaçla, daha önceleri kızağa çekilmiş bulunan eski burjuva politikacıları; Demireller, Ecevitler adeta kükremiş aslanlar misali yeniden birer birer piyasaya çıkarıldılar. Tamamen danışıklı bir döğüş başlatıldı; karşılıklı söz düellosunda bulunuldu. Sözde yasak ve anayasaya aykırı olduğu halde bunlara tekrar siyaset yapma izni verildi. Daha doğrusu siyaset yaptırıldı. Diğer taraftan zayıf burjuva partileri birleştirilerek güçlendirilmeye ve yine yıpranmış, ipliği pazara çıkmış liderler değiştirilerek sözümona partiler daha da demokratikleştirilmeye çalışıldı. Giderek artan muhalefeti sol bir maskeyle devletin hizmetine koşma amacıyla gerekli düzenlemelere gidildi ve bu, nihayet DSP'nin kuruluşu ile zirveye vardırıldı. Böylece "demokrasi" sözde daha da geliştirilerek sivil alternatifler oluşturuldu. Bütün bu uygulamalarla hem kitlelerin devrimci harekete yönelmesini engellemek amacıyla sahte sağ-sol tartışmaları yeniden alevlendirilerek kitlelerin ilgi merkezi dağıtılmak ve toplumsal kabarışlar bastırılmak ve hem de "demokrasinin gelişmesinde, sivilleşmede hızlanma var" demogojisiyle dış kamuoyu aldatılarak bir taşla iki kuş vurulmak istendi.

Ekonomik alanda da özellikle hudut boylarında geniş olarak rüşvetçiliği geliştirme, hudut ticaretini serbest bırakma ve Kürt hakim sınıflarını sahte bir biçimde besleme taktiğine başvuruldu. "Doğu'yu kalkındırma" demogojisi alabildiğine işlenmeye devam edildi. Ancak bugüne kadarki pratiğin de ortaya çıkardığı gibi, bu sadece sözde kalmaya mahkum olan ve niyetin de ötesinde objektif yapının işlemez kıldığı bir demogojiden ileriye gidememektedir. Çünkü sömürgeci kapitalizm tıkanmıştır ve kendi kendisini, bırakalım Kürdistan'da, Türkiye'de bile yeniden üretememektedir. Sömürgeci kapitalizmin bu karakterinden dolayı Kürdistan'da bir türlü yatırımlara yönelinememekte; yerli ve yabancı sermaye -yeterince karlı ve güvenlikli hissetmediği bu alanda- yatırımlara teşvik edilememektedir. Bu nedenle, Kürdistan sömürgecilere ekonomik açıdan hiçbir şey vaadetmemekte, KUKM'ni bu yolla engelleme çabası daha başından fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. Umutlar yalnızca GAP (Güneydoğu Anadolu Projesi) ve barajlara bağlanmış bulunmaktadır. -Ki, bunların finansmanını da devlet yapmaktadır.- Bunlar dışında Kürdistan'a yatırım adına verilebilecek tek şey şiddet ve asimilasyon politikasının araçları olan hapishaneler ve okullardır ki, bunlar da yaygın olarak inşa edilmektedir.

Son dönemlerde TC bünyesinde hızlanan bir diğer gelişme de çeşitli ülkelerle diplomatik görüşmelerini yoğunlaştırması oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini dünyadan tecrit ederek kendi cenderesi içinde boğma politikalarının bir gereği olarak sömürgeciler çalmadık kapı bırakmadılar. Libya'dan Suriye'ye kadar çeşitli devletleri kapsayan bu diplomatik temaslarında tehditler savurmaktan tavizler vermeye kadar her yola başvurarak KUKH'ne karşı bu güçlerin desteğini talep ettiler.

Yine bu dönemde gerçekleştirilen dikkat çekici bir diğer gelişme de Türk Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Üruğ'un Sovyetler Birliği'ne yaptığı ziyaretti. Ziyaret özellikle gerçekleştiği dönem açısından dikkatleri üzerinde topladı. Bu dönemde TC, bir yandan Avrupa emperyalistlerinin tepkileri ile yüzyüze geliyor -Avrupa Parlamentosunda Türkiye aleyhine karar alınmıştı- diğer yandan da Savunma İşbirliği Anlaşması çerçevesinde ve ayrıca ABD'den talep ettiği maddi ve askeri yardımlar konusunda aradığını bulamıyordu. Bu nedenle TC Genelkurmay Başkanının, SSCB gezisini Avrupa'nın tepkilerine ve ABD'nin temkinliliğine karşı bir tehdit olarak yorumlamak yanlış olmayacaktır. Bu tepki ve temkinliliğin odak noktası Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Avrupa emperyalistlerinin, TC'nin, Kürdistan konusundaki inkarcı politikasını tehlikeli bularak bu politikayı sistem lehine yumuşatmak istedikleri bilinmektedir. ABD ise, Vietnam vb. ülkelerde içine düştüğü durumdan dolayı temkinli davranmakta, TC'nin daha aktif destek sunması yolundaki taleplerine, doğacak olumsuz sonuçlara ortak olmak istemediği için, şimdilik sınırlı yaklaşma gereğini duymakta ve daha çok onu askeri ve maddi olarak güçlendirmenin yanısıra politikalar sunarak yön göstermektedir. Bu durum ise TC'yi yeterince doyurmamaktadır. İşte bu noktada TC, Atatürk döneminin dış ilişkiler politikasını yeniden canlandırma çabası içine girmiştir. Amacı, Sovyetler Birliğine yaklaştığı imajını yaratarak emperyalistlere istediklerini kabul ettirmek ve daha aktif desteklerini kazanmaktır. Bundan sonraki gelişmeler ise, TC'nin sistem içindeki yerini daha da belirginleştirecektir.

Bu ziyaretin ardındaki bir diğer temel nedenin Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğunu anlamak zor olmasa gerek.

TC, bu ziyarette Sovyetler Birliği, KUKM'ne herhangi bir olası desteği konusunda uyarmayı ve Sovyetler Birliği'nin Türkiye konusundaki bazı endişelerini -üsler sorunu vb.- bir ölçüde de olsa gidererek, ya da daha doğru bir deyişle, "sen bana karşı mücadele edenlere destek sunma, ben de sana karşı daha ehven-i şer davranayım" pazarlığında bulunarak bu desteğin kapılarını kapamayı amaçlamıştır.

YÜKSELEN DEVRİMCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ, TELAŞI ARTAN İŞBİRLİKÇİ-TASFİYECİ GÜÇLER ve UÇ VEREN YENİ KOMPLOLAR

Kürdistan'daki mücadelenin sürekli gelişiminden tedirginliğe kapılanlar yalnızca sömürgeciler değil elbette. İşbirlikçi Kürt feodal-kompradorları belki de efendilerinden daha fazla korkuya kapıldılar ve kraldan daha kralcı bir tavırla mücadelenin ezilmesi için çabaların yoğunlaştırılmasını talep etmeye başladılar. Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kök salması ile birlikte ayakları altındaki toprağın hızla kaydığını gören işbirlikçi hainler, kendi ülkesindeki devrimci muhalefeti ezmeyi başaran Türk burjuvazisine sitemde bulunarak onu Kürdistan'da da aynı sonucu elde etmek doğrultusunda çabalarını yoğunlaştırmaya zorladılar.

Türk burjuvazisi, Kürt feodal-kompradorlarının yükselen şikayetlerini bastırmak için kendilerine krediler akıtma yoluna gitti. Böylelikle bu kesimlerin TC'den bütünüyle kopmalarını, uzaklaşmalarını engellemek; hiç değilse gündemine koyduğu 1988 seçimlerine kadar kendilerine nefes aldırmak; kendilerinde rejim ayakta kaldığı sürece çıkarlarının sağlama bağlanmış olduğu ve ceplerini şişirebileceği intibaını uyandırmak istedi. Ancak, Kürt işbirlikçileri için bu politika pek yararlı olmadı ve yükselen mücadele karşısında korkularının derinleşmesini engelleyemedi. Özellikle Kürt işbirlikçilerinin geleneksel temsilcisi olan Kâmuran İnan'ın şahsında bu endişeler açıkça dile getirildi. Kendi sınıfının sözcülüğünü yapan Kâmuran İnan, kraldan daha kralcı bir tutumla gerek parlamentoda ve gerekse dış kamuoyunda azgın bir mücadele düşmanı ve faşizmin yardakçısı rolüne girdi. Türk burjuvazisinden daha da alçakça bir çaba göstererek bir yandan Bulgaristan elçiliklerine üst üste siyah çelenkler bırakırken, Türkleri desteklemiyor diye Fransa'ya çatarken -ki, geçmişten beri bu ülkenin uşaklığına soyunmaktadır.- diğer yandan da en seçme adamlarından biri olduğu CIA ve Amerika'ya yakınmakta, "niye hızlı tedbir almıyor, devrimci mücadeleyi bastırmıyorsunuz" diye feryat etmektedir. Diğer taraftan içte hem devleti daha saldırgan bir politika hayata geçirmeye çağırmakta ve hem de MDP'yi daha fazla önlem alan bir konuma getirmek istemektedir.

Parlamentoda yaptığı konuşmalarda sürekli mevcut yöntemlerin yetersizliğini ve daha sert önlemler alınması gereğini dile getiren Kâmuran İnan, yine bir konuşmasında şunları söylemektedir: *"ABD, Mısır uçağını kaçırır, İsrail Tunus'u bombalar. Ben ise Güneydoğu'daki olayların kaynağını bilirim ama otururum."* Bu sözlerdeki alçakça mesaj çok açık: TC, kendisine İsrail ve ABD'yi örnek almalı ve Parti önderliğinin imhası için her türlü yöntemi hayata geçirmelidir. Yine Kürdistan'daki gelişmeler üzerine parlamentoda yapılan özel oturumda söz alan Ağrı milletvekili, *"Zecri tedbirlere başvurulmalı"* derken, Bitlis melletvekili de *"Tehlike çok büyüktür, mutlaka önlem alınmalı"* sözleriyle bunlara eşlik etmektedir. İhanet, bu halk düşmanı uşakların kanına öylesine işlemiştir ki, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı zaten çok alçakça olan saldırılarını daha da yoğunlaştırması ve yöntemlerini daha da sertleştirmesi için TC'yi kışkırtmak, halkımızın üzerine daha da azgınca salmak için yoğun çaba harcamaktadırlar. Bu, Kürt işbirlikçi hain sınıflarının devrimci eylemler karşısında içine düştükleri derin ürküntünün açık bir itirafıdır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yükselen hain işbilikçi sesler, bunlarla da sınırlı değil. Güney Kürdistan'da da benzer sesler duyuluyor. Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine, bugüne kadar çok büyük zararlar vermiş olan buradaki klasik önderlikler, şimdi de Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele veren Partimize ve onun önderlik ettiği mücadeleye dil uzatmakta ve şöyle demektedirler: *"Türkiye'deki adamlarımıza zarar veriyorsunuz, mücadeleniz onları sarsıyor. Türkiye ile ilişkilerimizi bozuyor. Bu eylemler durdurulmalı veya en azından bize zarar vermemelidir."* Bununla da yetinilmemekte, mücadelemizin bastırılması için TC ile sürekli görüşme halinde bulunulmaktadır. Gerek Kürt hakim sınıflarının, feodal-komprador aşiret güçlerinin kendi aralarında ve gerekse Van, Hakkari gibi alanlarda Türk generalleri ve Ferit Melen, Cihangir Ağa, Macit Ağa gibi hainlerin de katılımı ile bizzat sömürgeci güçlerle aralarında sürekli toplantılar düzenlenmekte; milisin nasıl oluşturulacağı, PKK'nin bu alanda nasıl tasfiye edileceği üzerinde görüş-alış-verişinde bulunulmaktadır. Kürt hakim sınıflarının en uşak kesimlerinin önderli-

katliamla sonuçlandırılmış yöre halkımızın, Partimizin muazzam gücünü ve direngenliğini bizzat pratikte yaşayarak ayağa kalkmasında önemli bir itici güç olmuşlardır. Bu eylemlerle doğruluğu kanıtlanan ve İçişleri Bakanının son açıklamalarında *"nereden, ne zaman ortaya çıkacakları belli olmayan eşkiyaların, eylemleri"* tarzındaki sözlerinde itiraf edilen gerçek, Partimizin taktiklerinin yenilmezliği ve sonuç alıcı niteliğinden başka bir şey değildir. Düşman bu gerçek karşısında acz içine düşerken, halkımız ise doğru savaşım yönteminin nasıl olduğunu ve nasıl yenilmez kılınarak gelişme sağladığını pratikte görmüştür.

Gerçekleştirilen bu eylemler içinde, Ekim ayının sonlarında geliştirilen Çukurca eylemi, üzerinde önemle durulması gereken tarihi nitelikte bir eylemdir. Bu eylemin önemini arttıran salt yüzlerce kişilik ordu birimine karşı başarıyla gerçekleştirilmesi değil, Çukurca'nın taşıdığı özel önemdir. Çukurca, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde geçmişte olduğu gibi, bugün de büyük öneme sahip bir alandır. Yurtsever yapısı, coğrafyasının çok elverişli olması ve iki sömürgeci devletin sınırları üzerinde bulunması onun önemini daha da arttırmaktadır. Bu konumundan dolayı gerek sömürgecilerin ve gerekse ilkel-milliyetçi yapılanmaların üzerinde özellikle durdukları, mücadelemizin alanda gelişmesini engellemeye çalıştıkları ve "beyaz bir tampon bölge" haline getirmek istedikleri bir yöredir. İşte, böylesine stratejik bir alanda düşmanının en seçme 200 komandosunun bulunduğu hududa çok yakın bir karargaha Ekim ayı sonlarında düzenlenen bir saldırıda düşmanın açıklamalarına göre 9 faşist komando öldürülmüş, diğerleri de devrimciler tarafından rehin alınarak tüm araç ve gereçlerine el konulmuştur. Eylemin ulusal ve uluslararası alanda büyük yankıları olmuştur. 15 Ağustos atılımından sonra mücadelemizin zirvesini teşkil eden bu eylem, Partimizin mücadele kararlılığını, ulusal direnişi yükseltme kararlılığını, halkımızın ilerici doğrultudaki birlik ve dayanışmasının önemine duyduğu inancı ve bu konuda hiçbir gerici dayatmayı kabul etmeyerek halkımızın mücadele birliğini mutlaka sürdüreceğini ortaya koymuştur. Bu eylem, aynı zamanda düşmanın bu alanı "beyaz tampon bölge" haline getirme faaliyetlerinin reddi, bu alanda dökülen kanların hesabının soruluşu ve bu zemini suni sınırlarla birbirinden ayrılmış, halkımızın birlik ve dayanışmasının egemen olduğu bir alana çevirme yolunda güçlü bir adımdır. Bu alanda yakılan mücadele ateşi, mücadelemizi üst bir evrede yoğun bir tarzda sürdürmenin yolunu açmıştır. Ulusal direniş savaşımız bu temelde daha üstün başarılar katederek sürecektir.

Engel tanımayan bu direniş halkımızın gurur kaynağı ve zaferin güvencesidir.

Son aylarda yükselme kaydeden mücadelemiz düşman cephesinde de yankısını bularak onu derinden sarstı ve yeni uygulamalar içine itti. Gelişen Mücadelenin ciddiyetini daha da derinden hisseden sömürgeciler, karşı-devrimci uygulamalarına hız verdiler. Mücadelemiz aynı zamanda uluslararası platformlarda da daha çok ele alınmaya başlandı ve emperyalist güçler gelişmeler üzerinde görüşler belirleyerek mücadelemize yönelik düşmanca propagandalara giriştiler. Son dönemlerde ortaya çıkan bu yeni gelişmeler ana hatlarıyla şöyle ele alınabilir:

DEVRİMCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ ve TC CEPHESİNDE HIZLANAN KARŞI-DEVRİMCİ GELİŞMELER

Sömürgeci Türk devleti her şeyin başında Kürdistan'daki mücadeleyi ezmeye yönelik askeri hazırlıklarına ve ihaneti örgütlemeyi hedefleyen faaliyetlerine derinlik kazandırdı. Bu amaçla yeni uygulamalara yönelmenin yanısıra eski uygulamalarına da hız verdi. 30 Ağustos'ta Kürdistan'da icra edilen "Semih Sancar manevraları" aslında manevradan da öteye geniş askeri operasyonların bir provası niteliğindeydi ve halkımıza yöneltilecek katliamların bir hazırlığıydı. Bir yandan bu manevralarla halkımıza ve öncülerine gözdağı verilirken, diğer yandan "Pişmanlık Yasası" diye adlandırılan ihanete çağrının süresi iki yıla çıkarılarak basın-yayın organlarından mücadele içindeki devrimcilere teslim olmaları çağrısında bulunuldu. Haftalarca süren bu çağrılarda devrimcilere, suçları ne kadar olursa olsunlar teslim olup silahlarını getirir ve örgütlerine darbe indirirlerse affedilecekleri yolunda bol bol propaganda yapıldı. "Köy Korucuları Yasası" denilen karşı-devrimci yasa gereğince milislere binlerce silah dağıtıldı. Başta mücadelemizin en çok yoğunlaştığı alanlar olmak üzere 13 Kürdistan ilinde yaygın bir milisleştirme hareketine girişildi. Hemen hemen tüm köylere silah dağıtıldı. Bununla da yetinilmedi. Her köye 50-100 civarında askeri ihtiva eden birlikler yerleştirildi. Birlikler ve köy sakinleri ortak yaşama zorlandı. Güvenlik gerekçesiyle günün her saatinde her köylünün başına bir asker dikildi. Küçük karakollar kaldırılarak yerlerine daha büyük karakollar kuruldu. Karakolların etrafı kum torbaları ve hendeklerle çevrildiği gibi, köylülere nöbet tutturularak da güvenlikleri sağlanmaya çalışıldı. Daha gelişmiş silahlarla silahlanıldı ve yaygın operasyonlardan pusu yöntemine geçildi. Yaygın olarak kontr-gerilla yöntemleri hayata geçirilmeye başlandı. Özellikle mücadelenin gelişmiş olduğu bölgelerde hemen hemen tüm köylerin çevrelerine sayısız pusular kurularak devrimciler bu pusularda imha edilmek istendi. Ordu birliklerinin önemli bir kesimi özel gerilla timlerine dönüştürülerek tüm Kürdistan sathına serpiştirilmeye başlandı. Peşpeşe yedikleri darbeler nedeniyle özellikle dağlık kesimler ve ücra kırsal alanlar boşaltılarak askerler belli merkezlerde yoğunlaştırıldı. Bugün bu askeri tedbirlere ek olarak siyasi alanda da bazı önlemler alınmaya başlandı.

Askeri-faşist yönetimin tüm maskelerinin bir bir düşmesi üzerine, sistemi kurtarmak için ortama bir siyasal canlılık getirme ve askeri-faşist rejimin üzerini bir sivil klikle gizleme gereği ortaya çıktı. Bu amaçla, daha önceleri kızağa çekilmiş bulunan eski burjuva politikacıları; Demireller, Ecevitler adeta kükremiş aslanlar misali yeniden birer birer piyasaya çıkarıldılar. Tamamen danışıklı bir döğüş başlatıldı; karşılıklı söz düellosunda bulunuldu. Sözde yasak ve anayasaya aykırı olduğu halde bunlara tekrar siyaset yapma izni verildi. Daha doğrusu siyaset yaptırıldı. Diğer taraftan zayıf burjuva partileri birleştirilerek güçlendirilmeye ve yine yıpranmış, ipliği pazara çıkmış liderler değiştirilerek sözümona partiler daha da demokratikleştirilmeye çalışıldı. Giderek artan muhalefeti sol bir maskeyle devletin hizmetine koşma amacıyla gerekli düzenlemelere gidildi ve bu, nihayet DSP'nin kuruluşu ile zirveye vardırıldı. Böylece "demokrasi" sözde daha da geliştirilerek sivil alternatifler oluşturuldu. Bütün bu uygulamalarla hem kitlelerin devrimci harekete yönelmesini engellemek amacıyla sahte sağ-sol tartışmaları yeniden alevlendirilerek kitlelerin ilgi merkezi dağıtılmak ve toplumsal kabarışlar bastırılmak ve hem de "demokrasinin gelişmesinde, sivilleşmede hızlanma var" demogojisiyle dış kamuoyu aldatılarak bir taşla iki kuş vurulmak istendi.

Ekonomik alanda da özellikle hudut boylarında geniş olarak rüşvetçiliği geliştirme, hudut ticaretini serbest bırakma ve Kürt hakim sınıflarını sahte bir biçimde besleme taktiğine başvuruldu. "Doğu'yu kalkındırma" demogojisi alabildiğine işlenmeye devam edildi. Ancak bugüne kadarki pratiğin de ortaya çıkardığı gibi, bu sadece sözde kalmaya mahkum olan ve niyetin de ötesinde objektif yapının işlemez kıldığı bir demogojiden ileriye gidememektedir. Çünkü sömürgeci kapitalizm tıkanmıştır ve kendi kendisini, bırakalım Kürdistan'da, Türkiye'de bile yeniden üretememektedir. Sömürgeci kapitalizmin bu karakterinden dolayı Kürdistan'da bir türlü yatırımlara yönelinememekte; yerli ve yabancı sermaye -yeterince karlı ve güvenlikli hissetmediği bu alanda- yatırımlara teşvik edilememektedir. Bu nedenle, Kürdistan sömürgecilere ekonomik açıdan hiçbir şey vaadetmemekte, KUKM'ni bu yolla engelleme çabası daha başından fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. Umutlar yalnızca GAP (Güneydoğu Anadolu Projesi) ve barajlara bağlanmış bulunmaktadır. -Ki, bunların finansmanını da devlet yapmaktadır.- Bunlar dışında Kürdistan'a yatırım adına verilebilecek tek şey şiddet ve asimilasyon politikasının araçları olan hapishaneler ve okullardır ki, bunlar da yaygın olarak inşa edilmektedir.

Son dönemlerde TC bünyesinde hızlanan bir diğer gelişme de çeşitli ülkelerle diplomatik görüşmelerini yoğunlaştırması oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini dünyadan tecrit ederek kendi cenderesi içinde boğma politikalarının bir gereği olarak sömürgeciler çalmadık kapı bırakmadılar. Libya'dan Suriye'ye kadar çeşitli devletleri kapsayan bu diplomatik temaslarında tehditler savurmaktan tavizler vermeye kadar her yola başvurarak KUKH'ne karşı bu güçlerin desteğini talep ettiler.

Yine bu dönemde gerçekleştirilen dikkat çekici bir diğer gelişme de Türk Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Ürüğ'un Sovyetler Birliği'ne yaptığı ziyaretti. Ziyaret özellikle gerçekleştiği dönem açısından dikkatleri üzerinde topladı. Bu dönemde TC, bir yandan Avrupa emperyalistlerinin tepkileri ile yüzyüze geliyor –Avrupa Parlamentosunda Türkiye aleyhine karar alınmıştı- diğer yandan da Savunma İşbirliği Anlaşması çerçevesinde ve ayrıca ABD'den talep ettiği maddi ve askeri yardımlar konusunda aradığını bulamıyordu. Bu nedenle TC Genelkurmay Başkanının, SSCB gezisini Avrupa'nın tepkilerine ve ABD'nin temkinliliğine karşı bir tehdit olarak yorumlamak yanlış olmayacaktır. Bu tepki ve temkinliliğin odak noktası Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Avrupa emperyalistlerinin, TC'nin, Kürdistan konusundaki inkarcı politikasını tehlikeli bularak bu politikayı sistem lehine yumuşatmak istedikleri bilinmektedir. ABD ise, Vietnam vb. ülkelerde içine düştüğü durumdan dolayı temkinli davranmakta, TC'nin daha aktif destek sunması yolundaki taleplerine, doğacak olumsuz sonuçlara ortak olmak istemediği için, şimdilik sınırlı yaklaşma gereğini duymakta ve daha çok onu askeri ve maddi olarak güçlendirmenin yanısıra politikalar sunarak yön göstermektedir. Bu durum ise TC'yi yeterince doyurmamaktadır. İşte bu noktada TC, Atatürk döneminin dış ilişkiler politikasını yeniden canlandırma çabası içine girmiştir. Amacı, Sovyetler Birliğine yaklaştığı imajını yaratarak emperyalistlere istediklerini kabul ettirmek ve daha aktif desteklerini kazanmaktır. Bundan sonraki gelişmeler ise, TC'nin sistem içindeki yerini daha da belirginleştirecektir.

Bu ziyaretin ardındaki bir diğer temel nedenin Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğunu anlamak zor olmasa gerek.

TC, bu ziyarette Sovyetler Birliğini, KUKM'ne herhangi bir olası desteği konusunda uyarmayı ve Sovyetler Birliği'nin Türkiye konusundaki bazı endişelerini -üsler sorunu vb.- bir ölçüde de olsa gidererek, ya da daha doğru bir deyişle, "sen bana karşı mücadele edenlere destek sunma, ben de sana karşı daha ehven-i şer davranayım" pazarlığında bulunarak bu desteğin kapılarını kapamayı amaçlamıştır.

YÜKSELEN DEVRİMCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ, TELAŞI ARTAN İŞBİRLİKÇİ–TASFİYECİ GÜÇLER ve UÇ VEREN YENİ KOMPLOLAR

Kürdistan'daki mücadelenin sürekli gelişiminden tedirginliğe kapılanlar yalnızca sömürgeciler değil elbette. İşbirlikçi Kürt feodal-kompradorları belki de efendilerinden daha fazla korkuya kapıldılar ve kraldan daha kralcı bir tavırla mücadelenin ezilmesi için çabaların yoğunlaştırılmasını talep etmeye başladılar. Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kök salması ile birlikte ayakları altındaki toprağın hızla kaydığını gören işbirlikçi hainler, kendi ülkesindeki devrimci muhalefeti ezmeyi başaran Türk burjuvazisine sitemde bulunarak onu Kürdistan'da da aynı sonucu elde etmek doğrultusunda çabalarını yoğunlaştırmaya zorladılar.

Türk burjuvazisi, Kürt feodal-kompradorlarının yükselen şikayetlerini bastırmak için kendilerine krediler akıtma yoluna gitti. Böylelikle bu kesimlerin TC'den bütünüyle kopmalarını, uzaklaşmalarını engellemek; hiç değilse gündemine koyduğu 1988 seçimlerine kadar kendilerine nefes aldırmak; kendilerinde rejim ayakta kaldığı sürece çıkarlarının sağlama bağlanmış olduğu ve ceplerini şişirebileceği intibaını uyandırmak istedi. Ancak, Kürt işbirlikçileri için bu politika pek yararlı olmadı ve yükselen mücadele karşısında korkularının derinleşmesini engelleyemedi. Özellikle Kürt işbirlikçilerinin geleneksel temsilcisi olan Kâmuran İnan'ın şahsında bu endişeler açıkça dile getirildi. Kendi sınıfının sözcülüğünü yapan Kâmuran İnan, kraldan daha kralcı bir tutumla gerek parlamentoda ve gerekse dış kamuoyunda azgın bir mücadele düşmanı ve faşizmin yardakçısı rolüne girdi. Türk burjuvazisinden daha da alçakça bir çaba göstererek bir yandan Bulgaristan elçiliklerine üst üste siyah çelenkler bırakırken, Türkleri desteklemiyor diye Fransa'ya çatarken -ki, geçmişten beri bu ülkenin uşaklığına soyunmaktadır.- diğer yandan da en seçme adamlarından biri olduğu CIA ve Amerika'ya yakınmakta, "niye hızlı tedbir almıyor, devrimci mücadeleyi bastırmıyorsunuz" diye feryat etmektedir. Diğer taraftan içte hem devleti daha saldırgan bir politika hayata geçirmeye çağırmakta ve hem de MDP'yi daha fazla önlem alan bir konuma getirmek istemektedir.

Parlamentoda yaptığı konuşmalarda sürekli mevcut yöntemlerin yetersizliğini ve daha sert önlemler alınması gereğini dile getiren Kâmuran İnan, yine bir konuşmasında şunları söylemektedir: *"ABD, Mısır uçağını kaçırır, İsrail Tunus'u bombalar. Ben ise Güneydoğu'daki olayların kaynağını bilirim ama otururum."* Bu sözlerdeki alçakça mesaj çok açık: TC, kendisine İsrail ve ABD'yi örnek almalı ve Parti önderliğinin imhası için her türlü yöntemi hayata geçirmelidir. Yine Kürdistan'daki gelişmeler üzerine parlamentoda yapılan özel oturumda söz alan Ağrı milletvekili, *"Zecri tedbirlere başvurulmalı"* derken, Bitlis melletvekili de *"Tehlike çok büyüktür, mutlaka onlem alınmalı"* sözleriyle bunlara eşlik etmektedir. İhanet, bu halk düşmanı uşakların kanına öylesine işlemiştir ki, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı zaten çok alçakça olan saldırılarını daha da yoğunlaştırması ve yöntemlerini daha da sertleştirmesi için TC'yi kışkırtmak, halkımızın üzerine daha da azgınca salmak için yoğun çaba harcamaktadırlar. Bu, Kürt işbirlikçi hain sınıflarının devrimci eylemler karşısında içine düştükleri derin ürküntünün açık bir itirafıdır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yükselen hain işbilikçi sesler, bunlarla da sınırlı değil. Güney Kürdistan'da da benzer sesler duyuluyor. Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine, bugüne kadar çok büyük zararlar vermiş olan buradaki klasik önderlikler, şimdi de Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele veren Partimize ve onun önderlik ettiği mücadeleye dil uzatmakta ve şöyle demektedirler: *"Türkiye'deki adamlarımıza zarar veriyorsunuz, mücadeleniz onları sarsıyor. Türkiye ile ilişkilerimizi bozuyor. Bu eylemler durdurulmalı veya en azından bize zarar vermemelidir."* Bununla da yetinilmemekte, mücadelemizin bastırılması için TC ile sürekli görüşme halinde bulunulmaktadır. Gerek Kürt hakim sınıflarının, feodal-komprador aşiret güçlerinin kendi aralarında ve gerekse Van, Hakkari gibi alanlarda Türk generalleri ve Ferit Melen, Cihangir Ağa, Macit Ağa gibi hainlerin de katılımı ile bizzat sömürgeci güçlerle aralarında sürekli toplantılar düzenlenmekte; milisin nasıl oluşturulacağı, PKK'nin bu alanda nasıl tasfiye edileceği üzerinde görüş-alış-verişinde bulunulmaktadır. Kürt hakim sınıflarının en uşak kesimlerinin önderli-

Paul Henze'nın "Türkiye ve Kürtler" Makalesi...

Baştarafı Syf: 3'te

desteklendiğine dair bilgiler verdiler. Türkiye çevrelerinde, donanım ve teşvik için Sovyetler'in Suriye'ye mali destekte bulunduğu; bu hareketlerin Sovyetlerce dolaylı biçimde desteklendiği kanısı hakim..."

Evet böyle diyor ABD'nin bu namlı ve gedikli danışmanı. Bu yazıyı okuduğunda insanın kafası derhal bir çok soru işaretleri ile doluyor ve çelişkili yaklaşımlar ile gerçekleri çarpıtma çabası kendisini hemen ele veriyor.

Eğer Türkiye'deki rejimin işleri çok iyi gidiyorsa ve yine eğer Kürdistan sahasında yeni gelişmeler yoksa, Paul Henze, Kürdistan'da ne arıyor? Yine iddia ettiği gibi, harekete kitle desteği yoksa, veya kendisinin de böyle bir endişesi yoksa, Paul Henze kahvedeki adamlarla konuşma gereğini neden duydu?

Paul Henze Türkiye'de ve Kürdistan'da halk kitlelerinin yüzyıllarca, padişahların, halkı kendi adaletlerine inandırmak için "tedbil-i kıyafet yaparak" halkın içinde dolaştığı ve gerçeği bizzat görüp, öğrendikleri hikayeleriyle aldatıldıklarını biliyor elbette.

Ne diyor bu bay, kimi aldattığını zannediyor ve gerçeği ne kadar gizleyebileceğini umuyor?

Kürdistan'daki mevcut durumu ve Kürdistan yurtsever halkının işkenceli, katliamlı yaşamını bilen herkes çok iyi bilir ki, ne Paul Henze halk kahvelerine gidebilmiş ve ne de halktan bir kişi onunla konuşmuştur. Ama Paul Henze'nin Kürdistan'da bazıları ile konuştuğu ve yine ifade ettiğine benzer görüşler dinlediği muhakkaktır.

Biz söyleyelim. Bunlar en önce Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğin temsilcileri, bazı eski dostları, Türkiye'de üslenmiş ve İran karşı-devrimci güçleri ile birlikte (Şah ve SAVAK güçleriyle elele) Kürdistan tacirliği yapan feodal ve aşiretçi güçler ve nihayet Kuzey-Batı Kürdistan'daki işbirlikçi hainlerdir. Yani daha açıkçası Kamuran İnan'ın örgütleyip bir araya getirdiği Kürt işbirlikçi güruhu. Paul Henze'nin başkanlığında Kuzey-Batı Kürdistan'da toplanarak PKK önderliğinde gelişen KUKH'nin halli meselesini görüşmüş ve uygulanmak üzere çeşitli kararlar almışlardır. Bu kararlardan en önemli olan iki sorun şunlardır.

Birincisi; Hükümetin, "Güneydoğu'ya" yatırım ve kalkındırma programını derhal uygulamaya sokmasını, Paul Henze'nin generalleri, bu talimatı alır almaz Kenan Evren başkanlığında kolları sıvamış; Milli Güvenlik Konseyi ve hükümet, meseleyi ciddiyetle ele alacaklarını peşpeşe açıklamışlardır.

İkincisi; Ulusal Kurtuluş Hareketinin Güney'de bir tampon bölge olarak, beyaz bir kuşakla Kürdistan'ın diğer parçaları ve dışardan tecrit edilip kuşatma altına alınması; ilkel milliyetçilerin ve aşiretçi feodal güçlerin Türk ordusunun milisi geliştirme faaliyetlerine destek olması; sol maskeli güçlerin PKK önderliğindeki harekete olan düşmanlıklarından yararlanılarak, aşiretçi feodal güçlerin bu hareketlere sağladıkları destek temelinde, faşist Türk sömürgeciliğine karşı savaşa dönüştürülmesi ve devrimci hareketin tasfiyesinin bu temelde sağlanması.

Bu ikinci karar da daha önce zaten mevcut olan bu yönlü faaliyetlerin hızlandırılması biçiminde hemen yürürlüğe konulmuştur. Bu amaçla TC. başkanlık temsilcisi iki müsteşar, Çukurca Belediye Başkanı ile birlikte I-KDP başkanı Mesut Berzani'yi Kasım ayı başında ziyaret ederek, kendisi ile bazı maddi ihtiyaçlarının temini karşılığında TC'nin PKK önderliğindeki devrimci yurtsever hareketi ezme çabalarına destek olmalarını görüşmüşlerdir. TC'nin bu konudaki çabalarını esas olarak iki noktada açıklayabiliriz: I. Güney sınırlarında "Tampon bölge" oluşturulması; II. ise karşı-devrimci bir milis teşkilatının, en geniş ve etkin bir biçimde yaratılmasıdır. "Önlem için I-KDP başta olmak üzere, CUD güçlerinin bizzat" aktif katılımı gerektiği ortadadır. Yani açık olarak bu güçlere TC adına sınır koruma bekçiliği yaptırılmak istenmektedir. Tarihte Yavuz Sultanların, Şeyh İdrisiler eliyle Kürtlere oynattıkları bu bekçilik rolü, şimdi de bu baylar ve ağaların eliyle, hem de KUKH'ne karşı yaptırılmaya çalışılmaktadır.

Milis hareketinin oluşturulmasında da yine düşman özellikle I-KDP'nin K-Batı Kürdistan'daki dayanaklarına güvenmekte, Kürdistan'ın yeni faşist-milislerini esas olarak bunlardan derlemektedir. Bu konuda düşmanın I-KDP'den beklediği şey ise, bu hareketin Irak örneğinde olduğu gibi, etkin bir biçimde yaratılması için adeta bir ebe rolü üstlenmesi, bunun organizatörlüğünü ve de liderliğini yapmasıdır. Evet, utanç verici gerçeğin iç yüzü budur ve ne yazık ki, bu güçlerle, halkımızın en kanlı düşmanları olan TC'ye böylesi oyunlar oynama cesareti vermişlerdir. Bu kanlı hain plan üzerinde bir çok görüşme yapılmakta ve çeşitli çabalar sürdürülmektedir. Yeni milis şebekesinin geçmişin dersleri ışığında devletin yanında açıktan yer alma biçiminden çok, yurtsever ve hatta sol maskeli olmasına özen göstereceği anlaşılmaktadır. T-KDP bu temelde yeniden canlandırılmakta, KUK, Peşeng, ve TKSP benzeri güçler, bu faşist milis hareketi soldan cilalayacak güçler olarak hazırlanmaktadırlar.

Özellikle mücadelenin, aşiretçi-feodal güçlerin denetimindeki orta Kürdistan'da güçlü atılım kaydettiği son aylarda bunlar TC'nin yönlendiriciliğinde soldan hesaplarını açık olarak yoğunlaştırmışlardır.

Evet biz, her şeye rağmen, I-KDP'nin geçmişteki acı ve utanç verici tecrübelerinden dersler çıkararak ABD'nin kuklası olan TC elinde kendi halkına karşı bir "alet" olarak kullanılmak gibi lanetli bir duruma düşmeyeceğini umuyoruz. Ama eğer bu güçler böylesi roller oynamaya cesaret ederlerse, açık ki halkımızın bu alçakça çabalara vereceğ cevap da en kahredici bir biçimde olacaktır. Bunlar, eğer UKM'ne destek olamayacaklarsa düşmanlıkta yapmamalıdırlar. Buna mecbur değiller. Ama düşmanlığı seçerlerse doğacak sonuçlardan herkesten çok kendileri pişman olacaklardır.

Evet bu hainane çabalar, halkımız mücadelesine ve Devrimci kurtuluş hareketimize elbetteki çeşitli zararlar verecektir; ve daha şimdiden katliam dahil bir çok kayıplara yolaçmaktadır.

Ama bütün bunlara rağmen halkımız ve Partimizin mücadele tarihi açıkça ortaya koymaktadır ki, bu çabalar nafiledir. TC bile gelişen devrimci ulusal direniş karşısında acze düşmüştür. Beş para değer vermediği bu güçlerin kapısını çalması ve bunlardan medet umması da bundandır. O halde devrimci-yurtsever güçler ne yapacak; bu şantajı yutup geri adım mı atacaklardır?

PKK ve önderlik ettiği hareket, dün olduğu gibi bugün ve yarın da halkımızın geleceğini karartmak, onu köleliğe mahkum etmek ve köleliğini çeşitli kılıflarla kalınlaştırıp meşrulaştırmak isteyen tüm güçlere karşı tavizsiz mücadelesini sürdürecek ve bu güçlerin hiç bir dayatma, baskı ve imha uygulamaları karşısında boyun eğmeyecektir. Elbette ki, Hareketimiz akıllı, iyiniyetli ve ilkeli; halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük davasına hizmet eden ilişki ve ittifaklara açık olmayı sürdürecekdir. Ama o dün olduğu gibi, bugün de mücadelesinde esas olarak halkın öz gücüne dayanacak; kendisine dayatılan tüm teslimiyet dayatmalarını ve tasfiye çabalarını bu temelde aşacaktır. Ve, Kürdistan'ın aydınlık geleceğine tüm bu gerici güçlerle amansız bir hesaplaşına temelinde verilecektir.

Evet, Paul Henze korkusunda haklıdır. PKK önderliğindeki KUKH, sadece TC'nin de değil, onun iç ve dış dayanaklarının "ufkunu" karartmakta; tüm engellemelere rağmen zafer yolunda emin adımlarla yürümektedir. Hiç bir gücün çabası bu yürüyüşü engelleyemeyecektir!

★ ★ ★

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Yönelen...

Baştarafı Syf: 19'da

somutlaştıracak kadar zavallı konuma düşürülen, Kemalizmin yedeğine takılan bir "sol" demektir bu. Biz, Türkiye solunu –ama gerçek solu– bu tarzda itham etmek istemezdik ama, yazık ki bugün bu yelpazede yeralan bir çok gücün somut durumu budur. Belki küçük Atatürk böyle bir belirleme yaparken fazla düşünmedi ama, bu sözler 60 yıldan beri Kürdistan sorununa Kemalizmin bakış açısını aşamayan bir yaklaşım gösteren bugün de aynı bakış açısını aşamadığının itirafı olmuştur.

Sözkonusu güçler bu tavırlarını, faaliyetlerini ülkeye de yansıtmak istediler ve bunun için onlar da sömürgecilerle aynı zemini-Dersim'i seçtiler. Sömürgecilerin bu yönlü oyunlarına da bitirici bir darbe olan 15 Ağustos devrimci atılımına karşı takınılan düşmanca tavır ve temelde yürütülen anti-PKK'ci faaliyet, Dersim'de bazı güçlerin "Semircilik" propagandası ile birleştirilmiş, 15 Ağustos'un yaratıcısına Semir alternatif gösterilmiştir. Bu güçler 15 Ağustos eylemliliğini "karşı-devrime hizmet eden..." biçiminde değerlendirirken "Semir ve Seher yoldaş"larını öve öve göklere çıkarıyorlar. İlginç olanı resmi sömürgeci güçlerin de açıktan Semir ve Seher'in propagandasını yapmalarıdır. Onlar da (özellikle şehir merkezinde) *"Semir PKK'den ayrıldı, PKK'yi eleştiriyor, PKK bölündü, AHK da onu destekliyor"* vb. biçimlerde propaganda geliştiriyorlar. Aralarında organik bağ var, Semir ve Seher'in "bir yoldaşları" polisle olan doğrudan ilişkisini kendisi itiraf ediyor. Zıt kutuplarda yer alanların, ya da öyle olması gerekenlerin bir olay karşısında böylesine benzer tavır göstermeleri düşündürücüdür. Burası ya bir müştereği oluşturuyor, ya da bir taraf diğerine anlayışını egemen kılmış. Kimin kime egemen olduğuna okuyucu ve ilgilenenler karar versin.

Sorun bu kadarla da kalmıyor. PKK'ye karşı tavır sadece Semir'in desteklenmesiyle sınırlı değil. En az 12 yıldır "ordu" kurduklarını, bu "ordunun şanlı bir gerilla mücadelesi yürüttüğü"nü iddia eden, her fırsatta gerillacılığıyla övünen (ama kendilerinden başka hiç bir allah'ın kulunun kendilerine gerillacı demediği), bildirilerinin altına bile, "*... gerilla bölgesi komutanlığı ....*" gibi ahım şahım imzalar atan bu güç, PKK önderliğinde gelişen ve tüm dünyanın "gerilla savaşı", "Kürt gerillalarının eylemleri" vb. biçimde değerlendirdiği Kürdistan'daki silahlı mücadeleyi *"karşı-devrime hizmet eden ... kitlelerden kopuk ... fokocu ... halkın ulusal zulme daha fazla maruz kalmasına yolaçan ve onları mücadeleden uzaklaştıran* (dolaysıyla provakasyon-bn.)*...sosyal-emperyalizm tarafından güdümlendirilen"* bir olay olarak değerlendirme keyfiyetine ve sorumsuzluğuna düşüyor. Hatta daha da ileri gidilerek *"burada (Dersim'de) eylem geliştirirseniz sizi teşhir ederiz... tavır alırız"* diyerek halka *"buraların da Eruh ve Şemdinli'ye dönüşmesini, işkence görmeyi istemiyorsanız PKK'nin eylem yapmasını önleyin"* vb. telkinlerde bulunacak kadar küçülüyor ve "gerillacılıklarını" unutuyorlar. Bunun kimin diliyle konuşmak olduğu ve kime hizmet ettiği, hiç bir yoruma yer bırakmayacak kadar açık. Bu tespit ve tavırların sahiplerine, Uğur Mumcu'dan Hürriyet muhabirine, "TİKP'den ÖY'na ve "sosyal-faşist" TKP ve IKP'ye kadar birçok gücün de aynı değerlendirmeleri yaptığını ve bu ortaklığın kaynağını kendilerinden öğrenmek istediğimizi hatırlatalım. Şimdiye kadar "can düşmanı" olanlar, PKK eylemciliği karşısında nasıl da **yapışık kardeşler** oluyorlar!.

Evet, Hareketimizin ülke içindeki pratik faaliyetlerinin büyük oranda durdurulduğu geri çekilme ve hazırlık döneminde, kitlelere, *"sevgili Kürdistan'larını terkedip yurtdışına kaçtılar, teslimiyeti seçtiler"* vb. biçimde kendilerince küçük düşürücü, ama özünde politik sığlığı ifade eden propagandalar yapan daha sonra da alanda öncü birim faaliyeti yürüten ilk arkadaşlarımıza *"ne oldu kirvem* (kirvelikte nerden geliyorsa-bn.) sesiniz çıkmıyor, galiba sağa kaydınız" diyerek alay etmeye kalkışan bu "kerameti kendilerinde menkul gerillacılar'ımız 15 Ağustos sonrası *"eylem yaparsanız sizi teşhir ederiz, tavır alırız"* diyecek kadar patavatsızlaşıyorlar. Bugün devlette Dersim'de aynen bu politikayı uyguluyor. Alandaki Kurtuluş Güçleri tarafından gerçekleştirilen bir karakol baskını sonrası halk üzerinde adeta terör estiren sömürgeciler, bu yolla halkı eylemlerimizin karşısına dikmeyi ve bizi eylemsizliğe zorlamayı hedefliyorlar. Bunu açık açık da söylüyorlar; "eylem yapmazlarsa biz de size baskı yapmayız" diye. Yine 15 Ağustos sonrası Tunceli valisi de *"Buraların Eruh ve Şemdinli'ye dönüşmesini, oradakilerin başına getirdiklerimizi sizin de başınıza getirmemizi istemiyorsanız bunlara destek olmayın, faaliyetlerini engelleyin"* diyordu. Biz gerillacılarımızın bu paralele düşmesini ve bunun sonucu olarak faşist bir yüzbaşının kendilerini "bizimkiler" diye tanımlamasını istemezdik. Belki de valiyi ve yüzbaşıyı kullanıyorlardır(!) bilmiyoruz ama, düşündükçe kuşkularımız artıyor; yoksa gerillacılarımız Elyesse Sarayi'nın yolunu tutmaya, yeni bir Debraycılık örneği sergilemeye mi heveslendiler?... Uzun süre gerilla savaşının lafazanlığını yapan Debray da Latin Amerika halklarının, Che Gueveraların muzaffer olmuş mücadele biçimlerini-gerillacılığı "fokoculuk" olarak değerlendirmiş ve sonunda Elyesse Sarayı'nın yolunu tutmuştu.

Bu güçlerin anlayış ve tavırlarını –fırsat bulursak– daha geniş ele alıp değerlendireceğimizi belirterek, şimdilik bu kadarıyla yetinip yazımızı sonuçlandırmaya çalışacağız.

Düşmanın, izah etmeye çalıştığımız yeni oyunları mücadelenin daha da zorlu biçimler alacağını ve karşılıklı güçlerin savaşı daha ileri boyutlara çıkaracağını gösteriyor. Bu sömürgeciler açısından daha fazla baskı, katliam, daha çok askeri gücü harekete geçirme, daha sinsi ve büyük komplolara yönelme ve bunlara soldan destek oluşturma çabalarını yoğunlaştırma demekken, devrim açısından da, daha çok fedakarlık, azim, kararlılık, cesaret ve bilinç geliştirmek, kitlelerle daha çok bütünleşmek, onları eğitip örgütlemek, düşman politikalarını daha etkin açığa çıkarmak, hangi biçimde olursa olsun, uzlaşıcı eğilimleri, düşmana destek olan tavır ve davranışları daha kararlıca teşhir edip ezmek ve tüm bunlara dayanarak ulusal kurtuluşçu direnişi daha ileri düzeye çıkarmak demektir.

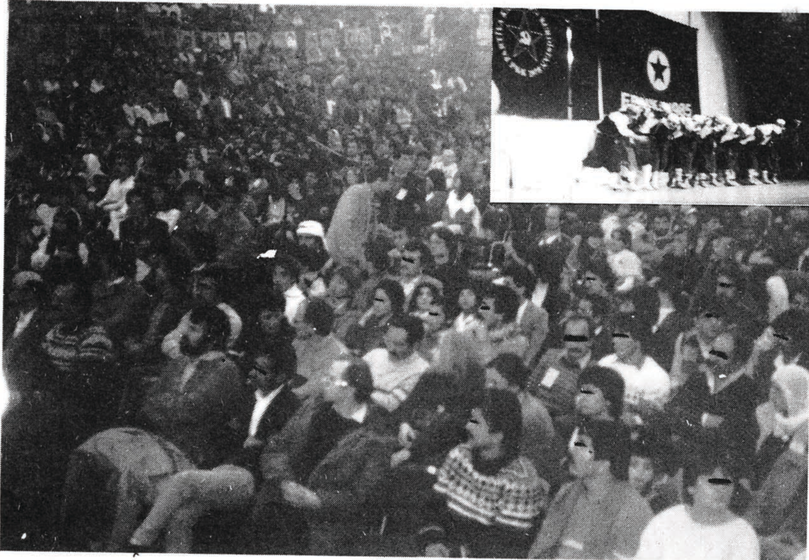
Dersim bu mücadelenin en kızgın alanlarından biri olacaktır, olmak durumundadır. Düşmanın daha çok bu alana dayanarak geliştirmek istediği oyunlar, yine daha çok bu alandaki kararlı mücadele ve direnişlerle boşa çıkarılacak, böylece UKM içinde önemli bir yer alacaktır. Karşı-devrim kadar devrim de yüklenecektir. Dayatılan ihanet ve teslimiyete karşı daha büyük kararlılıkla direnişçilik, ulusal kurtuluşçuluk ve ulusal bütünlük ruhu dayatılacaktır. Eğer devrimciler, devrimci mücadelenin temsilcileri daha uyanık, bilinçli ve atak davranır, daha fazla fedakarlık gösterir, düşmanın, uzlaşma, teslimiyet ve ihanetin üzerine daha kararlı yürür, halkı bu doğrultuda eğitip örgütlemede daha da yetkinleşir, Parti taktiğini hayata geçirmede ve tüm pratik faaliyetlerde daha usta davranır, ciddi hatalar yapmayıp doğru anlayışı egemen kılabilirlerse kazananın direnişçilik ve halkımız olacağı kesindir.

Alanda teslimiyet ve ihanete karşı, direnişi geliştirmenin zemini daha güçlüdür. Düşmanın onca baskısı ve özel yaklaşımları bu gerçeklikten kaynaklanmaktadır. Özellikle nüfusun bel kemiğini oluşturan yoksul köylülüğümüz tercihini mücadeleden yana yapmaktadır. Zulmün, sömürünün, baskının ve hangi biçimde olursa olsun yoketme faaliyetlerinin yoğun olduğu alanlarda, buna karşı mücadele ve direnişin de güçlü gelişme olanaklarına sahip olduğu bilinmektedir. Dersim bunun en fazla geçerli olduğu alanlardan biridir ve olmalıdır. Ayrıca geçmişte varolan engelleyici bir çok öge bugün etkisizleşmiştir. Ulusal bilinci karartan, ulusal bağımsızlık ve birlik ruhunu körelten sosyal-şoven, inkarcı güçlerin gerçek yüzleri yöre halkımızca da tanınmış ve halkımız bunları dıştalamıştır. Eskisi gibi rağbet görmeyecek, eski yol ve yöntemlerle varlık sağlayamayacaklardır. Deneyecekleri yeni yol ve yöntemler de onları daha çok teşhir ve tecrit edecektir. O halde "Kemalizmin Tunceli'si"ni, yeniden yabancı tahakkümü, zulmü ve sömürüyü kabullenmeyen bir direniş kalesi olan "Halkımızın Dersim'i"ne dönüştürmek tamamen devrimcilere, ulusal kurtuluştan-devrimden yana olan tüm güçlerin mücadelesine ve görevlerine sahip çıkmalarına bağlıdır.

Bu görevlere sahip çıkılmalıdır.!

24 Temmuz 1985
Ş. Zerevan

BİR YILDÖNÜMÜNDE DAHA ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK'Yİ SELAMLAMANIN DERİN COŞKUSUNU YAŞIYORUZ

Yoğun mücadele ile geçen yıllar arasında Partimizin 8. Kuruluş yılına kavuştuk. Bu 8 yıl öyle sıradan yıllar değil, zaferlerle dolu yıllar. Özellikle de son iki yıl tarihimizi derinden etkileyen gelişmelerin ortaya çıktığı bir dönemdi. Bir güneş gibi halkımızın üzerine açan 15 Ağustos Bahar atılımı ve bunların ayrılmaz parçaları olan HRK ve ERNK'nin ilanı... Tüm bunlar başta direniş şehitlerimiz, Parti önderliğimiz olmak üzere, tüm Parti varlığımızın yoğun çaba, cesaret ve fedakarlıklarının ürünleridir. 8. Zafer yılına girdiğimizde tüm bu atılımların haklı gururunu duymamak, sevincini yaşamamak olanaksız. Belki çok küçük parçalar da olabilir, biraraya gelebilme olanağı bulan her Kürdistanlının yüzünde bu haklı gururu görmemek mümkün değildi.

Salon önceden mücadelemizi temsil eden ve dile getiren bayrak, flama ve pankartlarla süslenmişti. İçeriye adımını atan herkesin yüzünde bir sevinç, kalbinde derin bir coşku vardı. Günlerdir adeta, iple çekilen anın yaklaştığı ve artık ayların günlerin değil dakikaların sayıldığı görülüyordu. Herkeste bir bayram sevinci var. İster tanısın ister tanımasın herkes bir bayrak altında birleşmenin sevinci ile selamlaşmak, konuşmak istiyor. Ama sayı binleri bulunca, bu hiçte mümkün olamıyor; yine de bir çoğu "tarihimizin bu şanlı sayfası hepimize kutlu olsun" demeden kendini alamıyordu.

Dakikalar yaklaştıkça, içeri dolmaya, hareketlilik artmaya başladı. Herkes hızlı hızlı yürüyor, bir an önce yerine ulaşmak istiyor. Bu hareketliliğe çocuklarda karışmış, bir kısmı daha ne olacağını bile farketmeyecek yaşta ama büyüklerin dikkatliliği onları da etkilemiş, onlar da aynı heyecanı yaşarcasına yerlerine koşuyorlar. İçeri göz gezdirildiğinde her yaştan insanı görmek mümkün. Evet, savaş gerçekliğimiz bir kez daha yaşanıyor. 7'den 70'e çocuk, kadın, genç ve ihtiyar, Partilerinin 8. Zafer Yılında savaş sloganlarını haykırarak O'nun yanında yer aldığını gösteriyorlar. Kitleselleşen bir hareket yurtdışındaki bir eylemde de olsa hemen bu özelliğini yansıtıyor. Daha dün düzenlenen komplolara inat, yine çocuğundan kadınına her yaş ve cinsten yurtseverler, mücadele saflarına katılıyor ve adeta yıldırılamayacaklarını bir kez daha haykırıyorlardı.

Almanya'nın Köln şehrinin Sporthalle salonunda düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesinde binlerce emekçiyle, aynı sevinç ve gururu yaşadık. Bu haklı bir gururdur. Tarihimizde en uzun direnişin bile 1 yıl içinde ezildiği bir gerçek karşısında Partinin kuruluşunun 8., silahlı direnişimizin ise 9. yılına giriyoruz. Bu tarihimizde rastlanmayan bir başarıdır. Bu nedenle, bu yıl bir başkaydı. Yoğun direniş ve atılımlarla dolu olmasının yanısıra, tarihimizin tüm deneylerinin ve sonuçlarının da toparlandığı bir yıldır.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da çeşitli güçler, yine eylemin etkisini zayıflatmak, katılımı düşürmek için yoğun bir karşı faaliyete giriştiler. Ama sonuç, yine bu güçlerin hüsranıyla kapandı. Onlar halkımıza ve mücadelemize düşmanlıkta varıştıkları müddetçe hep hüsranla karşılaşacaklardır. Sanırız onlar da gelişen direniş karşısında çabalarının bataklıkta çırpınan adamı andırdığını anlamışlardır. Herşeye rağmen, yine de çırpınmak istiyorlarsa halkımızı buraya çekemeyeceklerini belirtelim.

HUNERKOM; koro, folklor, müzik ve tiyatro gruplarının hazırladığı ve gecede sundukları kültür programı ise beğeni ile karşılanırken, değişik yönleriyle de olsa mücadeleyi ve sonuçlarını dile getirmiştir.

PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder A. ÖCALAN yoldaşın PKK'nin kuruluş yıldönümü vesilesi ile Kürdistan halkına ilettiği mesajın gecede Videodan sunulacağının açıklanması üzerine yoğun alkışlar arasında "**Bıji SEROK APO**" sloganı yükselmeye başladı. Mesajında mücadelemizin geldiği düzey, artan düşman saldırıları, işbirlikçi ve uşak çevrelerin komploları ve önderliğe karşı yürütülen ve adeta bir kampanya gibi geliştirilen faaliyetlere değinen A. ÖCALAN yoldaş, Parti militanları, sempatizanları, ve halka çağrı yaparak, direnişin daha da geliştirilmesi ve mücadeleye daha aktif katılınmasını istemiştir. Konuşmasında düşmanın "yok ettik, bitirdik" iddialarına da değinen ÖCALAN yoldaş, *"Yaprakların hışırtısından korkan bir askerin savaşı çoktan kaybettiğini"* ifade ederek, yükselen devrimci-direniş eylemlerimizin görkemliliğine ve düşmanda yarattığı büyük korku ve paniğe parmak basarak düşmanın bugün savunma içinde bulunduğunu belirtmiştir.

HRK savaşçılarının eğitimleri esnasında çekilen ve her biri usta savaşçılığın görüntüleri olan sahneler birbiri arkasına geçerken, slogan ve alkışlarda adeta ona yetişmek için yarışa tutuşmuştu. "**Bijî Hêzên Rizgariya Kurdistan**" sloganı her atılışında, halkımızın kendi öz ordusuna kavuşmasına duyduğu sevinç dile geliyordu. Yıllardır, uğrunda nice yiğitlerin kanının döküldüğü halk ordusu bir gerçek olarak, daha çekirdek halinde de olsa ama yarının milyonluk gücünü temsilen karşılarında duruyor ve düşmana daha iyi vurmanın hazırlığını yürütüyor. Buna nasıl sevinilmez, nasıl alkış tutulmaz, insan aklının alamayacağı bir şeydir o. Perdedeki son görüntüler geçerken, mermilerini hedefte patlatan savaşçı bir çağrı da yolluyordu: *"Eli silah tutan ve savaşma gücü olan her Kürdistanlı, artık sömürgeciliğe karşı patlayan bir mermi gibi her an savaşa atılmaya hazır olmalıdır."*

Günün anlam ve önemini değerlendiren Kürtçe, Türkçe ve Almanca konuşmaların yanısıra, çeşitli dost güçlerden gelen mesajlar da gecede okundu.

Ulusal bayrağımızı temsil eden yeşil-kırmızı-sarı renkte flamalarla 50 kişilik bir grupla devrimci marşlarını sunan koro ve diğer müzik programları beğeniyle izlendi. Ozanların ve Koma Berxwedan'ın sunduğu devrimci direnişçi ve halk türküleri coşkuyu daha da yükseltti. Koma Berxwedan'ın çeşitli folklor gösterileri ile birlikte sunulan programına, zaman zaman salonda da kalabalık gruplar halinde eşlik edildi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma amacıyla sürdürülen bağış kampanyasının ilk ele ulaşan sonuçlarının gecede açıklanması bir yandan halkın desteğini gösterirken, diğer yandan bu yoğun ilgi karşısında mücadeleye daha aktif katılmanın gereğini bir kez daha ortaya çıkardı. Madem halkımız maddi ve manevi alanda mücadeleyi daha fazla desteklemek istiyor, o halde bunun karşılığı da verilmeli ve daha aktif, yoğun bir mücadele geliştirilmelidir. İlk ele ulaşan toplam sonucun 1.517.329 DM olarak açıklanması yoğun alkışlarla karşılanırken, aynı zamanda daha ulaşılamayan bir çok yurtsever emekçinin varlığı da düşünüldükçe bunun yeterli olmadığı devrim için daha çok çalışmak gerektiği bilinci de bir o kadar netlik kazanıyordu.

Türk sömürgecilerinin zulmü, "Pişmanlık Yasası", "Köy korucuları kanunu" gibi uygulamalarını, bunların sonuçlarını ve bunlara karşı devrimcilerin, halkın direnişini işleyen, tiyatro büyük bir dikkatle izlenirken, kimi zaman güldüren, kimi zaman düşündüren, kimi zaman coşturan ve kimi zaman da kin ve öfke geliştiren sahneleriyle, kısa da olsa Kürdistan'da bugün yaşanan gerçekliği gözler önüne getirdi. 3 perde halinde sunulan tiyatro ile birlikte programın ve gecenin sonuna da gelindi.

Ama emekçiler bir türlü ayrılmak istemiyorlar. Coşkuyu, sevinci, 10.000 dolayında yurtseverin biraraya gelişini daha fazla yaşamak arzusundaydılar. Partiye, şehitlere karşı bir yönüyle de olsa görevlerini yerine getirmenin huzuru içinde bulunan yurtseverler, yeni bir eylemde bir araya gelmek için ayrılırken atılan "**Bijî Partiya Karkerên Kurdistan**" sloganı ile her yer adeta inliyordu.

Evet, Partimizin bir zafer yılını daha böylece geride bırakırken, geleceğe olan umudumuz daha da berraklaşmış, zafere olan inancımız daha da kesinleşmiş olarak yeni bir yıla doğru ilerliyoruz.

8 yılı zaferlerle taçlandırılan bir gücün bundan sonra da zaferden zafere koşacağı gerçeği çok açıktır ve bu inkar edilemez. Binlerce yurtsever emekçinin aynı duyguyla dolu olduğu böylesi günler, tarihimizin bu döneminde ortaya çıkmaktadır. Yarın aynı vesileyle ama daha ileri zaferler kazanılmış bir ortamda milyonlar bir araya gelebilecektir. Bunun temelleri bugünden atılmış ve gelecek artık bu temel üstünde yükselmektedir.

Partimizin 8. Kuruluş Yılı Lübnan Alanındaki Kürdistanlılar Tarafından da Coşkuyla Kutlandı

Gerçek kurtuluşunu ulusal bağımsızlık mücadelemizin zaferinde gören halkımız, yüzyıllardır özlemini çektiği ve zaferinin de garantisi olarak kabul ettiği önder gücüne kavuşmuş olmanın mutluluğunu bir kez daha en üst boyutlarda yaşamaktadır. Birlik ve mücadele örgütü ERNK'nin açtığı bayrak altında birleşen ve savaş gücümüz HRK saflarında en yiğit evlatlarını savaşa katan Kürdistan halkı, ülke topraklarını dışında da olsa mücadelemizin anlam ve önemini derinliğine kavrayarak, elinden gelen her türlü desteği sunmaktadır. Bunun somut örneklerini sayısız eylem ve girişimde görmekteyiz. İster Avrupa alanında olsun, isterse Ortadoğu sahasında olsun umutlarını bağımsız ve özgür bir Kürdistan geleceğine bağlayan halk kitleleri, çekilen her türlü acının ve zorluğun hesabını soran ve soracak olan öncüsüne dört elle sarılmakta, O'nun aydınlattığı yolda kararlıca ilerlemektedir.

Özellikle de 1985 yılı ile gerçekleştirilen atılımlarla inanç ve güvenini pekiştiren halkımız, Partimiz PKK'nin mücadelemiz açısından taşıdığı önemi daha iyi kavramış ve bu yıl her zamankinden farklı olarak haklı davamıza daha sıkı sarılmaya başlamıştır. Bu destek bir çok alanda görülmüş ve en son olarakta Öncü gücün 8. kuruluş yıldönümünde güçlü tarzda kanıtlanmıştır.

Partimizin kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla Lübnan'ın Barlias şehirinde düzenlenen gece eylemi, kitlesel bir özellik taşıması ve oldukça militan bir hava içerisinde gerçekleştirilmiş olması açısından önem taşımaktadır. 16-17 Kasım günlerinde iki gün üst üste gerçekleştirilen geceye toplam 1500 civarında Kürdistanlı yurtsever katılmıştır. Ülke topraklarından uzakta ve kızgın savaş alanında bulunan bu yurtsever kitlenin, böylesi bir eylemde bir araya gelmesi ve öncüye sahip çıktığını her fırsatta belirtmesi büyük anlam taşımaktadır. Ayrıca gece esnasında toplanan 20 bin Lübnan lirası olan maddi yardım da bu anlamı perçinlemektedir.

Gecede bir araya gelen emekçiler, sömürgeciliğe olan kin ve nefretlerini dile getirerek mücadele saflarında yer alacağına dair and içmişlerdir. Gecenin açılışıyla birlikte okunan PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajı ayakta alkışlanarak ve sık sık sloganlar atılarak coşkun tarzda karşılanmış, önderliğe duyulan sevgi ve saygı defalarca dile getirilmiştir.

Gece boyunca kitlede egemen olan çoşku ruhu ve canlılık "**Bıji Serok APO**", "**Bıji PKK**", "**Bıji ERNK**", "**Bıji HRK**" sloganlarında ifadesini bulmuştur. Başından sonuna kadar, programa eşlik eden, alkış ve sloganlarıyla da güçlendiren kitle siyasi konuşmayı ve mesajları da büyük bir dikkatle izlemiştir.

Geceye mesaj sunan FHKC, LKP, FKP ve Filistin Mücadele Cephesi temsilcileri de halklarımız arasındaki enternasyonalist dayanışmayı dile getirerek, sonuna kadar mücadelemizin yanında olacaklarını vurgulamışlardır.

Folklor, tiyatro ve ozanların da kendi programlarını sunmasıyla ve geleneksel "**Apo Hate Hilvanê**" türküsüyle beraber tüm kitlenin halay çekmesiyle sona eren gece eylemi izleyenler ve duyanlar üzerinde büyük etki bırakmıştır.

8. Kuruluş Yılına İlişkin Olarak Gelen Kutlama Mesajları:

ERNK-Avrupa Temsilciliği, SVP, THKPC-Acilciler Avrupa Sekreteryası, Pan Africanist Kongre (PAC), Şili Sosyalist Partisi (CNR), PDP Genel Sekreteri/İsviçre, USJ Genel Sekreteri/İsviçre, Yunan Cemiyetler Birliği (OEK), İran Halkın Fedaileri-Gerillaları (OIPFG), Kurtuluş Yolu, Demokratik Sosyalistler-Genel Merkez, Surinam Yurtsever Ligi, SWANU-Namibya, Kürdistanlı Devrimciler, Fransa-Almanya-Hollanda-İsviçre Kürdistan Komiteleri, Yerli Halklar Çalışma Grubu-Genel Merkez, Anti-faşistler Birliği-Hollanda, Feyka-Kurdistan, KSSE-Almanya, KSSE-Avusturya, Nikaragua "omitee-Hamburg, HUNERKOM.

Ayrıca geceye çeşitli kişilerden de mesajlar gönderilmiştir. Mesaj gönderenlerin adları şöyledir: Gianni Boget Bezzo-Avrupa Parlamento üyesi, Belçika Yeşiller Senatörü M. Van Puymbroeck, Ihsan Aksoy, Dr. İsmet Şerif Vanlı, Ozan Baran, Ozan Şirin, gazeteci Jürgen Ostrowsky, Dr. E. Martinoli.